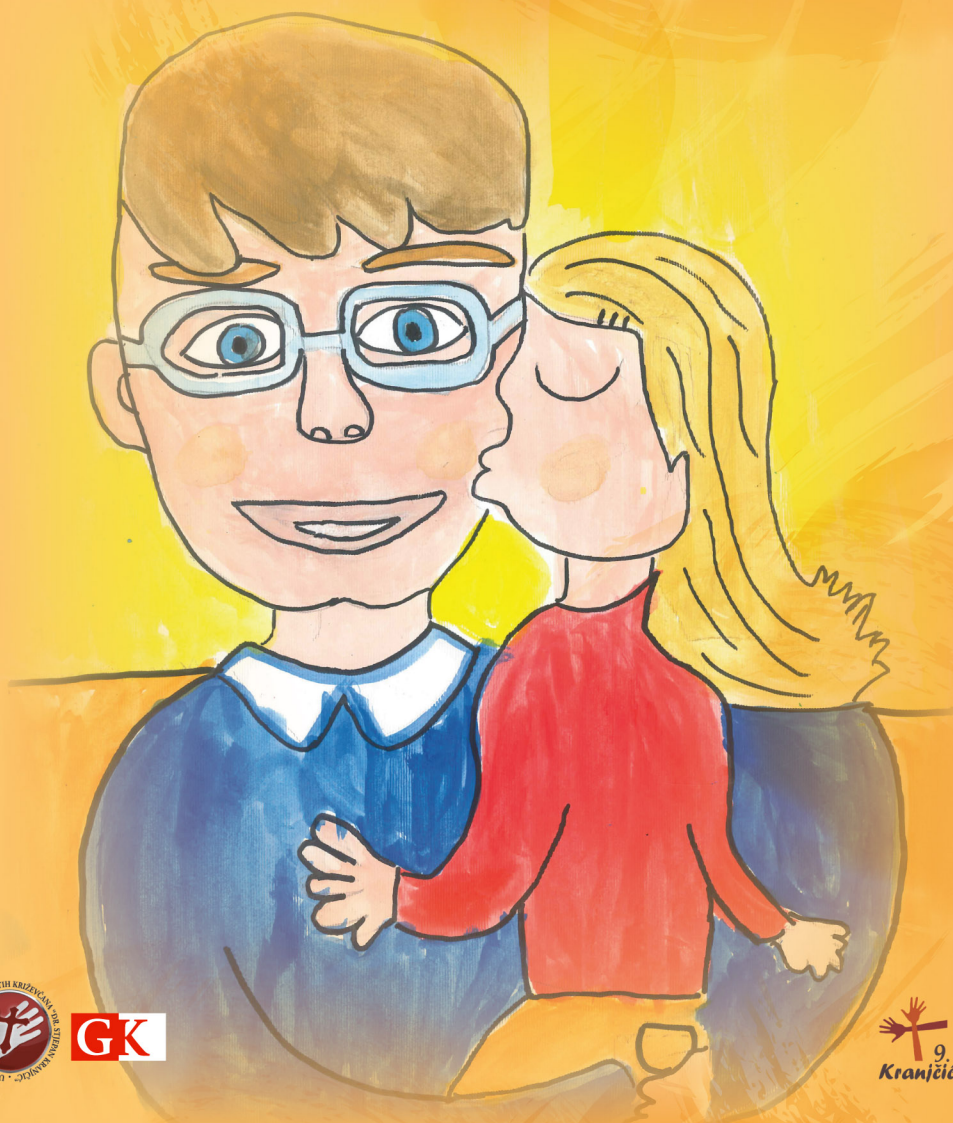

Stijena mog života

9. Susret hrvatskoga dječjega
duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić”
Križevci, 2020.

GK

9.
Kranjčić

Stijena mog života

9. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Izdavači: Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci i
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana
„Dr. Stjepan Kranjčić”

Za izdavače: Dražen Bokan i Tanja Baran

Nakladnik: Glas Koncila

Za nakladnika: Ivan Miklenić

Uredničko vijeće: Tanja Baran, Dražen Bokan, Sonja Tomić,
Martina Valec-Rebić, Danijela Zagorec

Urednica: Sonja Tomić

Lektorice: Martina Valec-Rebić, Danijela Zagorec

Korektorice: Tanja Baran, Martina Valec-Rebić

Naslovnica: Leda Duga Perčinić (3. r.), *Tata i ja u zagrljaju*

Likovno oblikovanje: Blaženka Matić

Priprema za tisak: Glas Koncila

Naklada: 700 primjeraka

Tisak: Grafički zavod Hrvatske

ISBN 978-953-241-622-0

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001060726.

Stijena mog života

9. Susrét hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Križevci, travanj 2020.

Mia Medvedec (4. r.), *Moj tata i ja*
Mala Subotica

Na natječaj za 9. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić”, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2019., pristiglo je 126 književnih radova te 120 likovnih radova iz ukupno 62 škole s područja cijele Republike Hrvatske.

Na književni natječaj javilo se 117 učenika iz 47 škola te 7 učenika koji su se na natječaj javili samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra (poezija, proza, igrokazi) te je pristiglo 80 pjesmama, 38 prozних radova i 8 igrokaza.

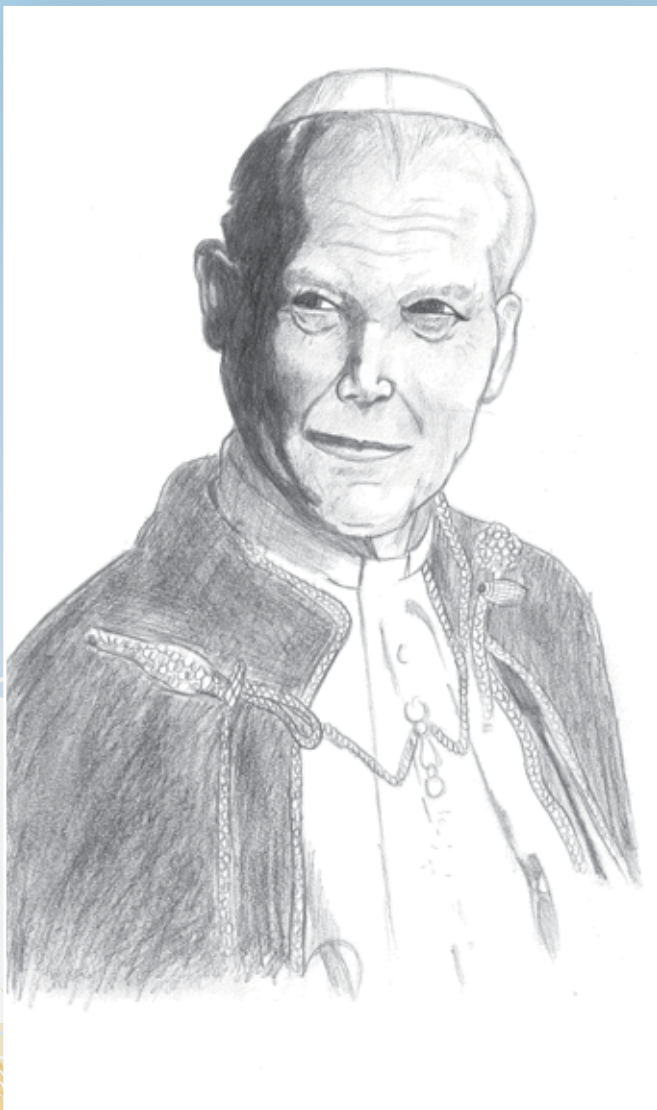
Na likovni natječaj javilo se 111 učenika iz 36 škola te 14 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.

Članovi stručnoga ocjenjivačkog povjerenstva (za književni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Jasna Šego i Vojmil Žic; za likovni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Tomislav Buntak i Vojmil Žic), nakon što su pročitali i pregledali radove koji su im dostavljeni bez podataka o autorima, donijeli su odluku o rezultatima ovogodišnjega natječaja.

Povjerenstvo je odabralo širi izbor radova koji su ušli u ovaj zbornik (59 književnih radova i 24 likovna rada) te uži izbor radova koji su nagrađeni (16 književnih i 6 likovnih radova).

Završna svečanost 9. „Dječjeg Kranjčića”, koja je trebala biti održana u Križevcima 25. travnja 2020., zbog pandemije korona virusom (COVID-19) nije održana.

David Bogdan (7. r.), *Ivan Pavao II.*
Mentorica: Barbara Salaj Zlatar
Osnovna škola Jože Horvata
Kotoriba

Sadržaj

Sonja Tomić: <i>Abba-tatica, sunce mog života</i>	11
Nagrađeni autori i radovi.....	19

Poezija: Ljubav je meni poklonio svu

Zana Čičin-Mašansker: <i>Tata-mata od zanata</i>	25
Rafaela Dotov: <i>Moj vikend tata</i>	26
Lea Petrinjak: <i>Putokaz</i>	27
Lucija Tomljanović: <i>Pravi otac</i>	28
Sara Cesarec: <i>Moj otac</i>	30
Mirjam Dolenc: <i>Tatine ruke</i>	31
Neva Novak: <i>Stori japa</i>	32
Marta Škvorc: <i>Otec na sim jezikima</i>	33
Irena Šalamon: <i>Tata</i>	34
Mila Tadej: <i>Otac, Gospodin, Bog</i>	36
Emanuel Andrišević: <i>O očevima</i>	37
Tadej Kapec: <i>Bog Otac oca mog</i>	38
Mihaela Majstorović: <i>Otac je predivan svijet u kojem živimo</i> ..	39
Lucia Mia Akmadžić: <i>Jedan je Otac, više je očeva</i>	40
Gabrijel Božić: <i>Tatek mi je jenput pripovedal</i>	42
Nikola Kekez Tariba: <i>Ćaća ćaći daje snagu</i>	44
Rozalija Kušinec: <i>Tatik</i>	45
Mihaela Drašković: <i>Očeve ruke</i>	46
Dora Ivanek: <i>Tata</i>	48
Franka Rupčić: <i>Moj nebeski otac</i>	49
Ana Petrović: <i>Očev pogled</i>	51
Antonela Pilić: <i>Osluškujem</i>	52
Sara Štefinšćak: <i>Nebeski Oče</i>	53
Fabijan Vođinac: <i>Divno je Tvojim djetetom se zvati</i>	54

Proza: Kazna ili nagrada – sve je to ljubav moga tate

Roko Tukerić: <i>Hvala ti, Oče nebeski</i>	59
Ivan Višćević: <i>Moj tata</i>	60
Lea Petrinjak: <i>Oslonac</i>	62

Šimun Čuže: <i>Kazna ili nagrada – sve je to ljubav mog tate</i>	64
Denis Dujmović: <i>Nezamjenjiva osoba na svijetu</i>	66
Magdalena Božić: <i>Sveti dan mog najboljeg tate</i>	67
Laura Brozović: <i>Razgovarati s nebeskim Ocem</i>	68
Antonio Hafner: <i>Moj tata</i>	69
Lorena Marinić: <i>U zajedništvu sa svojim očevima</i>	70
Jakov Tokić: <i>Imam dva oca čuvara</i>	71
Larisa Dill: <i>Salin dnevnik</i>	72
Dario Ljubić: <i>Oče, zaštitite moga oca</i>	76
Nives Urh: <i>Kako je sveti Antun Padovanski došao u Čabar</i>	79
Jakov Baričević: <i>Čežnja</i>	80
Dinka Boban: <i>Uzoran otac – sretna obitelj</i>	82
Damjan Majdandžić: <i>Tata od čistoga zlata</i>	84
Ante Šarić: <i>To je moj tata</i>	88
Elena Šturbek: <i>Priča o tati</i>	89
Ema Bajkovic: <i>Lako je biti otac, a samo posebni mogu biti tata</i>	90
Hrvoje Ivanda: <i>Otac i ja ministranti</i>	92
Katarina Jozić: <i>Tata kao superjunak</i>	93
Marijana Karamatić: <i>Moj otac</i>	94
Josipa Petek: <i>Moj savršeni tata</i>	96
Maria Elizabeta Završki: <i>Brod u boci</i>	99
Ivona Crnčić: <i>Moj tata – moje bogatstvo</i>	100
Karmen Katolić: <i>Doći ćemo ti sutra</i>	102
Nikolina Kopic: <i>Moj heroj</i>	103
Katarina Marinković: <i>Ti</i>	104
Fabijan Vođinac: <i>Cijeli je život advent</i>	106

Igrokazi: Sljediš te, oče moj

Narcisa Rendulić: <i>Otac/otac</i>	113
Marta Klimpak: <i>Snaga molitve</i>	117

Elena Šturbek: <i>Otac Male Kraljice</i>	122
Natali Žganec: <i>Petrova stijena</i>	128
David Sarka: <i>Sretni snjegović</i>	133
Barbara Kušinec: <i>Tata, a morem iti na puanučku?</i>	138

Likovni radovi

Mia Medvedec: <i>Moj tata i ja</i>	4
David Bogdan: <i>Ivan Pavao II.</i>	6
Marta Kuparić: <i>Tata pere suđe – pomaže mami</i>	10
Grgur Ivanković: <i>Moj otac</i>	17
Katja Lauter: <i>Moj tata ima veliko srce</i>	18
Nikolina Ževnar: <i>Moj tata</i>	24
Nika Halić: <i>Moja zahvala ocu</i>	29
Helena Marčec: <i>Naš Otac (Otac, Sin i Duh Sveti)</i>	35
Gabrijela Čapek: <i>Očeva ljubav</i>	47
Marta Škvorc: <i>Očeva ljubav</i>	50
Leon Balog: <i>Padre Pio</i>	58
Filipa Šimić: <i>Zajednička sreća</i>	61
Nela Horvat: <i>Sigurne u rukama dobroga oca</i>	63
Leda Duga Perčinić: <i>Tata i ja u zagrljaju</i>	75
Lea Ujević: <i>Otac sveti Franjo</i>	78
Domagoj Čeko: <i>Tata na poslu</i>	87
Magdalena Nadilo: <i>Volim tatu</i>	98
Lorena Markušić: <i>Tata i ja – sreća i ljubav</i>	105
Leona Salajpal: <i>Tata i ja – uvijek zajedno</i>	112
Una Kliska: <i>Tata i ja</i>	116
Antonela Kukec: <i>Tata i slobodno vrijeme</i>	121
Gabrijel Vidović: <i>Tatina i moja kućica na stablu</i>	132
Sara Lukaček: <i>Tata na putu</i>	137
Korina Barak: <i>otac/Otac</i>	148

Marta Kuparić (4. r.), *Tata pere suđe – pomaže mami*
Mentorica: Đurđica Pošta
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”
Koprivnica

Riječ urednice:

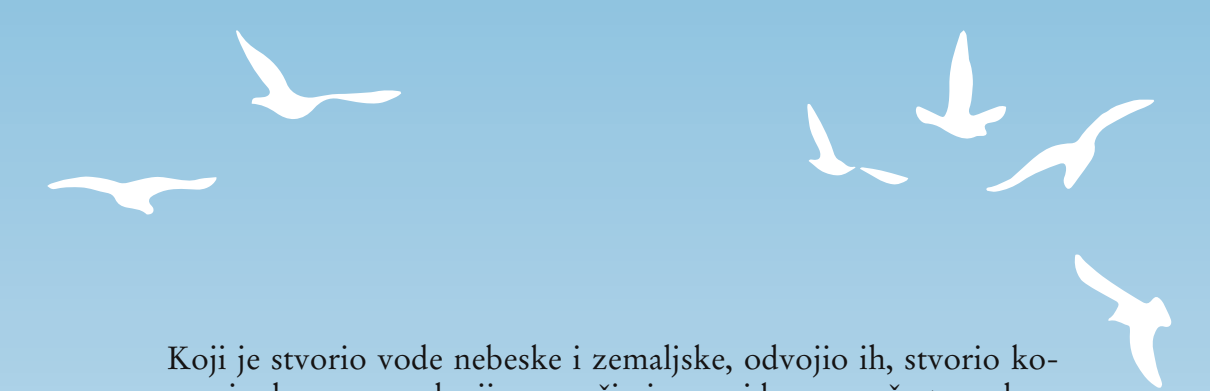
Abba-tatica, sunce mog života

Stigosmo i u deveti Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić”, otvoren 15. listopada, a zaključen 15. prosinca 2019. godine. Naše je povjerenstvo ovaj put – razumljivo, jer su djeca zbog štrajka prosvjetara podosta izostala s nastave – primilo nešto manje radova nego ranijih godina: osamdeset pjesničkih radova, trideset i osam proznih, osam igrokaza te sto dvadeset likovnih radova. Literarni su radovi većinom pisani na standardu, no nađe se i pokoji na kajkavskom.

Poetskim, proznim i likovnim radovima, kao i igrokazima, dodijeljene su tri glavne nagrade, ali, kao i na dosadašnjim natječajima, dano je u svakom žanru i nekoliko dodatnih. Ukupno je nagrađeno šesnaest književnih i šest likovnih radova. Za tiskanje u zborniku odabrano je pedeset i devet književnih radova te dvadeset i četiri likovna rada. Valja pripomenuti da je, uz radove nešto slabije kvalitete nego u prijašnjih osam natječaja, pristiglo i vrlo kvalitetnih te je i ovaj put bilo dvojbi oko toga što je najbolje i najvrjednije, ali zalaganje povjerenstava rezultiralo je, vjerujemo, realnom procjenom. Članovima obaju povjerenstava o mladim su autorima bili poznati tek šifra i razred. Književne su radove prosuđivali i ocjenjivali dr. sc. Jasna Šego, izvanredna profesorica na KBF-u Sveučilišta u Zagrebu, urednik dječjega katoličkog časopisa *Maše* Vojmil Žic i potpisnica ovoga predgovora (predsjednica obaju povjerenstava). Likovne radove ocjenjivali su izv. prof. art. na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu Tomislav Buntak, urednik Vojmil Žic i ja.

Temu ovoga natječaja nadahnuo je Otac i, dakako, otac! Onaj Otac koji je izgovorio „Fiat lux! – Neka bude svjetlo!”, i bilo je.

Koji je stvorio vode nebeske i zemaljske, odvojio ih, stvorio kopno i od mora ga odvojio, napučio i mora i kopno, a šestoga dana stvorio bića duhom sebi slična. Onaj Otac kojega Stari zavjet kadšto naziva imenicom *rehem, rahamim*, što će hrvatski reći *mater-nica*, onaj jedinstveni organ koji donosi nov život – taj Otac, Otac životvorac, JEDINI Otac naš, Otac naših majka i očeva, baka i djedova, *onaj bez kojega ničeg ne bi bilo. Baš ničega*, kao što veli jedan šestaš u svojoj pjesmi u prozi. To je Otac čiji darovi nadilaze sve što je čovjek kadar zamisliti, ili kao što pjeva jedan osmaš:

*Darovi su Tvoji bez cijene i mjere,
bez mašnica i konfeta, presjajna dobrota.
Postoji li, Oče, pjesma
kojom ću ti zahvaliti
na daru života?*

No valja primijetiti da je tu i onaj otac kojemu je Otac darovao tebe, mene, nju, njega, svakog od nas. Tatak, pjeva dijete iz šestoga razreda, koji je *pajceka za zadnju nogu z štaglja vlekkel*, koji je *od kokoši pet jajeca zlupal i s deset let traktora vozil*, koji je *babi vrta zroval i dobil kolca na zednji den nastave*, tatak kojemu mladi poeta ne vjeruje *niš, ali bi ga baš štel videti kak sve to dela*.

Riječju svednevni otac naš, čovjek s manama, ali i divnim stranama. Onaj otac koji je, kao što pjeva dijete iz četvrtog razreda, *ljubav meni poklonio svu*, otac koji je nalik ocu izgubljenoga sina iz Isusove prispodobe. Sina koji kao da želi očevu brzu smrt! Sina koji je dovoljno drzak da od živa oca svojega zahtijeva novac što ga može dobiti tek nakon očeve smrti. Nije Isus rekao što je taj otac osjećao u srcu, ali smijemo misliti da ga je taj sinovljev zahtjev i lecnuo i barem malo zabolio. Pa ipak, on zaboravlja sebe i daje sinu zatraženo. A što čini mladac? Odlazi u drugu zemlju i uludo raspe sve svoje imanje. Potom

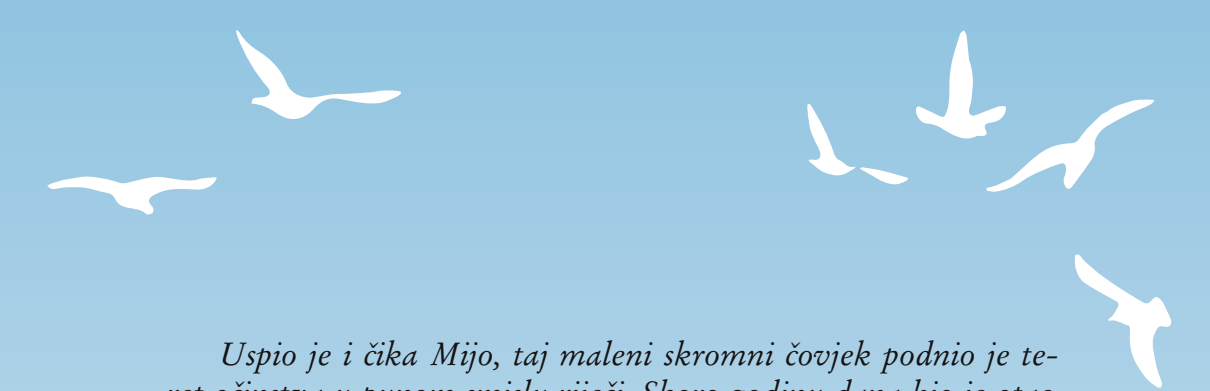
se zaposli kao svinjar. Kako je svinja za Isusove sunarodnjake nečista životinja, mladić doista nije mogao naći sramotniji posao od čuvanja svinja. I da sve bude još i gore, nije se uspijevao ni do sita najesti, štoviše, svinjama je zavidio na njihovu napoju i žudio dobiti ga! Tada se sjetio obilja hrane koju je njegov otac davao svojim radnicima. I odlučio vratiti se ocu. Zamoliti ga da mu oprost... A otac? Isus nas i opet iznenađuje! Otac obitelji Izraelcima je bio mnogo više nego nama danas. Nije on pristupao svojim, njemu se prilazilo, njega se molilo za ovo ili ono. Nikomu ne bi palo na um da otac obitelji učini ono što čini otac iz Isusove priče: on izlazi i čeka, gleda ne bi li u daljini spazio sina svojega kako mu se vraća. I jednoga dana doista ga i ugleda. I ne čeka da sin postupi kao što se pristoji, tj. da dođe k njemu, nego on, starac, trči ususret svojem sinu. Sin želi izmoliti oprost, kaje se, očekuje da će ga otac izgrditi, ali se zbiva nešto posve neočekivano: otac na sinov prst natiče skupocjen prsten, traži da se donesu najljepše haljine, da se zakolje ugojeno tele, da se gozbuje jer sin mu „bijaše izgubljen i nađe se!” Upotrijebimo li empatiju, možemo i sami osjetiti što se zbivalo u sinovu srcu. Možemo oćutjeti ono isto što dotiče srce maloga trećaša koji nam priča:

Kad sam se trebao roditi, pričao mi je tata, on je upravo ostao bez posla. Bio je jako tužan i zabrinut. Bilo mu je teško. Ali volio me je i prije nego što sam se rodio. Zato je htio naći bilo kakav posao. Nije htio da se mama jako brine i da se nešto loše dogodi.

Kad sam se rodio, moj tata je ubrzo našao posao u voćnjaku. Radio je za sto kuna po danu, od sedam ujutro do sedam navečer. Sigurno mu nije bilo lako, ali borio se za mene i za moju mamu.

Iz ljubavi prema supruzi Ani koja je zbog karcinoma završila u bolnici, iz ljubavi prema njihovo šestero djece, borio se i čika Mijo, Ivin otac o kojemu nam, nakon što se majka Ana vratila s liječenja, zadivljeno piše Ivin prijatelj, jedan osmaš:

Uspio je i čika Mijo, taj maleni skromni čovjek podnio je teret očinstva u punom smislu riječi. Skoro godinu dana bio je otac, majka, prijatelj, tješitelj, molitelj... heroj. Aninim povratkom ona skromna kućica postade najljepšim dvorcem ljubavi. Dvorcem u kojemu vlada jednostavnost, poštivanje, ljubav prema drugom čovjeku, vjera i pouzdanje u Boga koji je izvor života i radosti... Shvatih da je naš cijeli život jedan veliki advent, jedno iščekivanje dobrote u liku Malenoga Djeteta.

Za dobrotu njegovu valja nam zahvaljivati ovdje shvaća osmašica, čiji bi lik, Tea, u igrokazu rado na polnoćku sa susjedima. Ali otac ne dopušta. A zašto? Zato što je odlučio nešto još i bolje:

Ne Tea! Ne ideš! Nek ideš z nami, z menom i mamom, idemo svi skupa. Pokloni ne buju pobegli ak bumu ih posle pol noći utpirali. A zahvalnost za život Bogu Ocu i njegovom malenom Sinu treba dati jer dok nas ne bu, onda bu već kesno.

Dirlijiva je svjesnost brojnih mladih autora da im je upravo Otac darovao oca i majku. Tako jedan osmaš pjeva:

*Djetinjstvo si moje divno naslikao,
roditelje dobre kad si meni dao.
Mirom i veseljem si ga obojio
i zauvijek jedno malo srce osvojio.*

*Šibu pa i kaznu odgoj Tvoj ne znade,
ljutnje nikad nema na Tvom dragom licu,
dlanom si me svojim uvijek milovao,
dok si sa mnom tiho tkao molitvicu.*

A jednu šestašicu na razmišljanje je potaknula majčina riječ da je na planetu Zemlji jedan Otac, a više očeva. No Ocu je vrlo sličan i naš otac i zato, kaže ona:

*Poštujte ga, pomazite mu, slušajte ga i ljubite...
Bog ga je i stvorio kako bi on stvorio moju sestru i mene.*

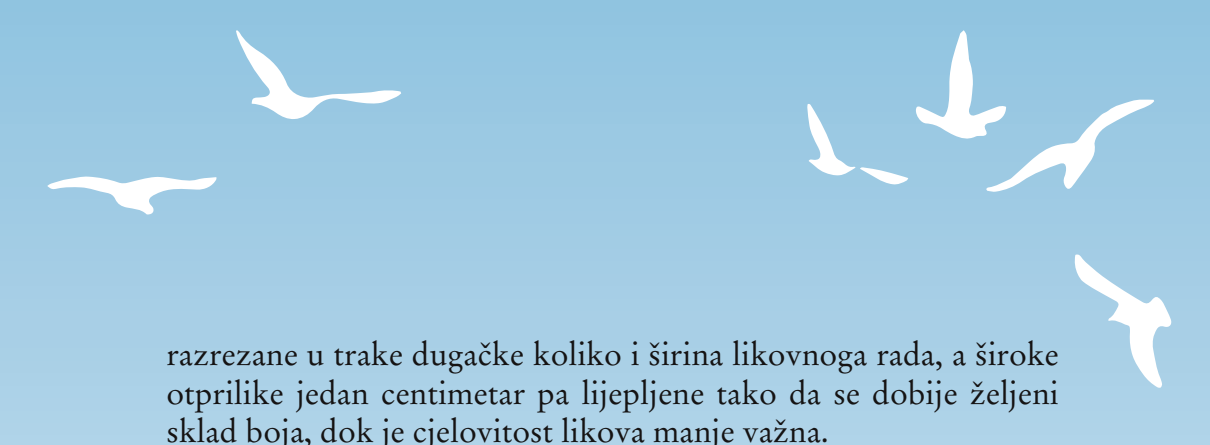

*Stoga budite dobri prema njemu...
Ugledajte se na onu tužnu djecu, koja ga uopće nemaju.
A vi, tužna djeco koja nemate oca, nemojte plakati!
Samo se prisjetite da vas vaš otac gleda... s drugoga svijeta.
On ne želi da budete tužni.
Sjetite se da je on sada s našim velikim Ocem zvanim Bog.
No, nisu otac i Otac toliko drukčiji.
Pa nemaju bez razloga isto ime...*

Svojevrsan odgovor na razmišljanje djevojčice čežnjivo je pismo maloga šestaša ocu koji je već otišao Ocu:

Želim da čuješ moju dušu. Sjećam te se malo, al' te se sjećam kako me držiš na ramenu... Zapravo, čim pomislim na tebe, osjetim tvoje toplo rame... često mislim na tebe. Ti to sigurno znaš i vidiš sve što mi se događa. A možda si i pokraj mene cijelo vrijeme i braniš me i čuvaš, a ja to ne vidim. Htio bih te nešto pitati: zašto mi ne dolaziš u snove? Brat te često sanja, a ja nikada... Jedino se mogu nadati i vjerovati da ćemo se jednom negdje vidjeti. Nebo zna sve odgovore.

A sada još riječ dvije o likovnim ostvarenjima. Nije bilo gra-taža, linoreza, mozaika i akvatuša, ali jest ponešto tuša, olovke i kolaža, dok prevladavaju tempera i akvarel, a našlo se, glede stila, i poentilističko djelce. Očekivano – najčešća je tema otac i, dakako, očeva ljubav, ali nađe se i svetaca, kao npr. sv. Josip, otac Franjo, Ivan Pavao II., Padre Pio, kao i manje očekivane teme, npr. *Otac Franjo uči me kako ljubiti Oca nebeskog, Tata pere suđe – pomaže mami, Tata kuha večeru, Moj tata bez naočala, Ocu smo otvorena knjiga, Odlazak u crkvu, Pomirenje između oca i sina, Obitelj, Moj otac u molitvi, Povratak ocu, Tata i ja igramo badminton, Tata i ja radimo oko kuće, Tata i ja radimo u vrtu, Tata i ja grabljamo lišće, Moj tata vozi kamion, Tata, sunce mog života, Na Očevu dlanu...* U temperama i akvarelima prevladavaju žuti, modri i crveni to-novi, nešto rjeđe zeleni. Koloristički su zanimljive slike u temperi

razrezane u trake dugačke koliko i širina likovnoga rada, a široke otprilike jedan centimetar pa lijepljene tako da se dobije željeni sklad boja, dok je cjelovitost likova manje važna.

I na kraju sjetimo se riječi našega malog šestaša: *Nebo – ovdje slika Oca nebeskog – doista zna sve odgovore*. No i mašta mladih naših autora, vjerujem, slutnjom dotiče onostvarnost, radosnom slutnjom prepunom nade u ljubav Oca, slutnjom nalik onoj u duši Luka Paljetka, slutnjom ljubavi Očeve slike-tesara Josipa što ga Otac darova svojemu Sinu kao poočima, tesara koji razumije i ljubi jednoga malog zemaljskog parketara, oca što ga Otac darova pjesniku:

Nebeski parketar

Mome ocu

*Nebeske sada slaže on parkete
i zakiva ih čavlom od kristala
na riblju kost ih stavlja, uza nj lete
krilati pomoćnici jer je sala*

*velika, vječna, ne osjeća više
u koljenima umor kao prije
ni bol u svakoj kosti, znoj mu briše
arhanđel-šegrt, rajsko vino pije*

*kada je žedan, Josipovu pilu
i metar ima, reže kocke, peštre
posao se polako bliži kraju*

*i vrijeme da plaću primi milu:
Dobro si posao obavio, meštre,
od sad ćeš biti parketar u raju.*

Sonja Tomić

Grgur Ivanković (3. r.), *Moj otac*
Mentorica: Sanja Šikić Rupa
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”
Koprivnica

Katja Lauter (1. r.), *Moj tata ima veliko srce*
Mentorica: Vesna Košak
Osnovna škola Zvonimira Franka
Kutina
Dodatna nagrada

Nagrađeni autori i radovi
na 9. Susreću hrvatskoga dječjega duhovnoga
stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” 2020.

POEZIJA (Pokrovitelj nagrade: Glas Koncila)

1. nagrada: **Fabijan Vođinac** (8. r.): *Divno je Tvojim
djetetom se zvati*

Mentor: Josip Galović, Osnovna škola „Josip Kozarac”,
Slavonski Šamac

2. nagrada: **Gabrijel Božić** (6. r.): *Tatek mi je jenput
pripovedal*

Križevci

3. nagrada: **Marta Škvorc** (4. r.): *Otec na sim jezikima*

Mentorica: Ljiljana Rinkovec, Osnovna škola Tomaša
Goričanca, Mala Subotica

PROZA (Pokrovitelj nagrade: Naklada Ljevak)

1. nagrada: **Fabijan Vođinac** (8. r.): *Cijeli je život advent...*

Mentor: Josip Galović, Osnovna škola „Josip Kozarac”,
Slavonski Šamac

2. nagrada: **Jakov Baričević** (6. r.): *Čežnja*

Mentorica: Zrinka Šimunović, Osnovna škola Poliklinike
SUVAG, Zagreb

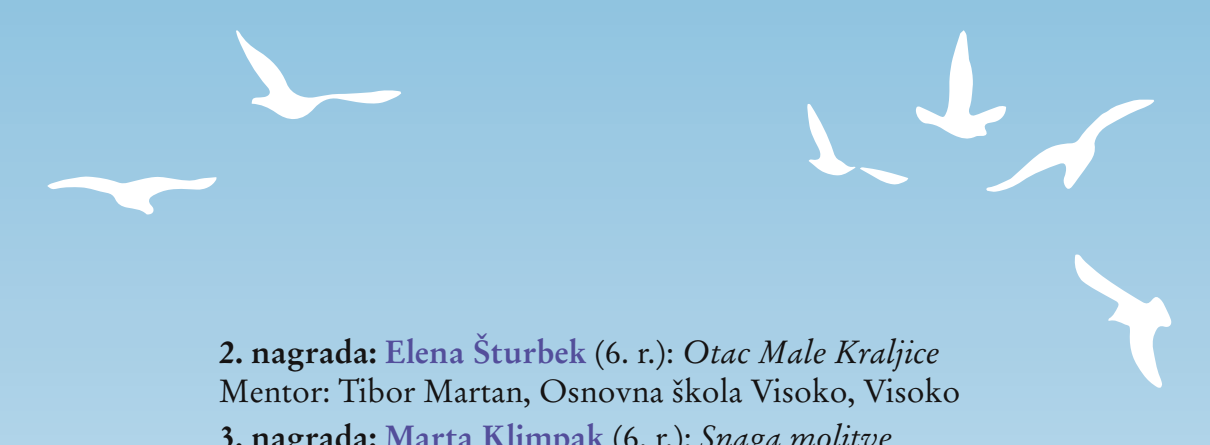
3. nagrada: **Šimun Ćuže** (3. r.): *Kazna ili nagrada – sve je to
ljubav mog tate*

Mentorica: Irena Ivetić, Osnovna škola „Dobriša Cesarić”,
Požega

IGROKAZI (Pokrovitelj nagrade: Školska knjiga)

1. nagrada: **Barbara Kušinec** (8. r.): *Tata, a morem iti na
puanučku?*

Mentorica: Andrijana Kušinec, Osnovna škola Vinica, Vinica

-
- 2. nagrada: Elena Šturbek** (6. r.): *Otac Male Kraljice*
Mentor: Tibor Martan, Osnovna škola Visoko, Visoko
- 3. nagrada: Marta Klimpak** (6. r.): *Snaga molitve*
Mentor: Tibor Martan, Osnovna škola Visoko, Visoko

LIKOVNI RADOVI (Pokrovitelj nagrade: Verbum)

- 1. nagrada: Nikolina Ževnar** (1. r.): *Moj tata*
Mentorica: Renata Koprivnjak, Osnovna škola Rovišće, Rovišće
- 2. nagrada: Nela Horvat** (2. r.): *Sigurne u rukama dobrog oca*
Mentorica: Sanja Brkić, Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica
- 3. nagrada: Filipa Šimić** (3. r.): *Zajednička sreća*
Mentorica: Marina Mihalj, Osnovna škola Dore Pejačević, Našice

Dodatne nagrade

(Pokrovitelj nagrada: Alfa, Profil Klett)

POEZIJA

- Rafaela Dotov** (2. r.): *Moj vikend tata*
Mentorica: Sanja Brkić, Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica
- Neva Novak** (4. r.): *Stori japa*
Mentorica: Ljiljana Rinkovec, Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
- Antonela Pilić** (8. r.): *Osluškujem*
Mentorica: Bernadica Mažar, Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

PROZA

Magdalena Božić (4. r.): *Sveti dan mog najboljeg tate*
Križevci

Laura Brozović (4. r.): *Razgovarati s nebeskim Ocem*
Mentorica: s. Karolina Mićanović, Osnovna škola „Dobriša
Cesarić”, Požega

Marijana Karamatić (7. r.): *Moj otac*
Mentorica: Marija Hadaš, Osnovna škola Brestje, Sesvete

IGROKAZI

Natali Žganec (6. r.): *Petrova stijena*
Mentor: Tíbor Martan, Osnovna škola Visoko, Visoko

LIKOVNI RADOVI

Una Kliska (1. r.): *Tata i ja*
Mentorica: Suzana Turković, III. osnovna škola Bjelovar,
Bjelovar

Katja Lauter (1. r.): *Moj tata ima veliko srce*
Mentorica: Vesna Košak, Osnovna škola Zvonimira Franka,
Kutina

Gabrijel Vidović (3. r.): *Tatina i moja kućica na stablu*
Mentorica: Irena Ivetić, Osnovna škola „Dobriša Cesarić”,
Požega

Ljubav je meni poklonio svu

(Poezija)

Nikolina Ževnar (1. r.), *Moj tata*
Mentorica: Renata Koprivnjak
Osnovna škola Rovišče
Prva nagrada

Zana Čičin-Mašansker, 2. razred
Mentorica: Vesna Mlinarić
Osnovna škola „Braća Radić”
Koprivnica

Tata-mata od zanata

Tata-mata od zanata,
eee... to vam je moj tata...

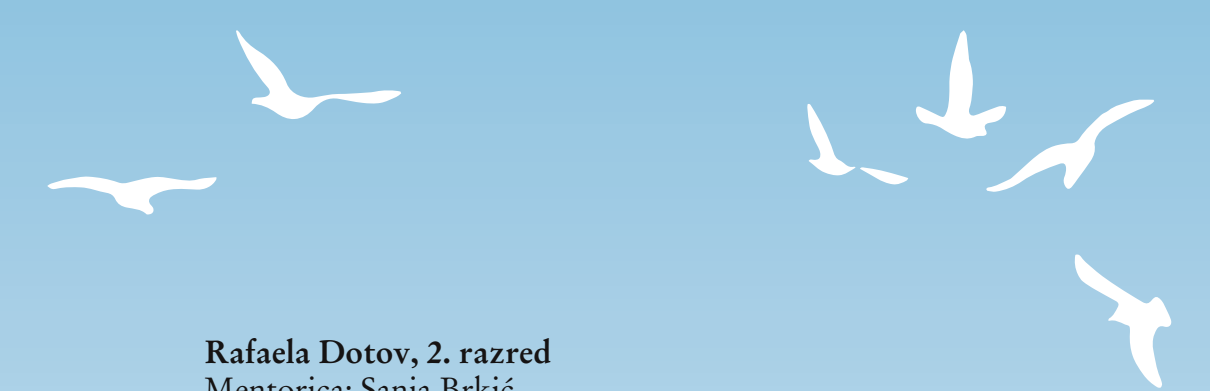
Novinar je pravi,
a nogomet mu se stalno mota po glavi.
Na njegovu TV-u drugoga programa,
osim sportskog nema,
a u razgovoru – nogomet je omiljena tema.

Ali, kad seka i ja zatrepćemo okicama,
on se u tili čas igra i lutkicama.
Prije spavanja uspavanku nam pjeva
i priča duge priče
iako već i sam pomalo zijeva.

U njegovu je zagrljaju sigurno i meko,
stisnem se k njemu kao mali plišani zeko.
Uvijek ću biti sigurna da je tu za mene
i kad sve naopako krene.

Zato ću vam ponoviti:
tata-mata od zanata
– to je moj tata –

I ne samo da je nogometni znalac pravi,
nego i titulu najboljeg tate na svijetu slavi!

Rafaela Dotov, 2. razred
Mentorica: Sanja Brkić
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”
Koprivnica
Dodatna nagrada

Moj vikend tata

Susret s tobom
izmami mi osmijeh na licu.
Prije polaska u krevet
poželiš mi laku noć.
Tada su snovi ljepši.
Prije buđenja, opet si tu.
Zagrliš me snažno.
A kad grmi i bojim se jako,
s tri riječi otjeraš strah
jer kažeš: *Volim te jako!*

Lea Petrinjak, 2. razred
Mentorica: Martina Vidak
Osnovna škola Sidonije Rubido Erdödy
Gornja Rijeka

Putokaz

On je Bog živi.
Zvijezda je moja vodilja.
Sunce što me obasjava,
Voda što moje tijelo napaja.
Svjetlo je moje u tami i
Hrana što tijelo mi mami.
Tu je kad dani su teški.
On Otac je moj nebeski.

Lucija Tomljanović, 3. razred
Mentorica: Marina Mihalj
Osnovna škola Dore Pejačević
Našice

Pravi otac

On ti srce grije.
On ti se u duši krije.
On ti leđa čuva.
On ti priča priče.
On vjeruje u tebe.
On ti snagu daje.
Nikoga ne voli više od tebe.
Stvar je sasvim jasna!

Tko bi to drugi bio
nego dobro dijete Božje,
moj – tata!

Nika Halić (4. r.), *Moja zabavala ocu*
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca
Mala Subotica

Sara Cesarec, 4. razred
Mentorica: Tatjana Benko
Osnovna škola Donja Stubica

Moj otec

Moj otec vam stalne neke diela.
Ili v garažu vozi drva
ili v hiži jesti kuha.
Nigdar vam on ne veli: „Bum zutra!”

On vam nije zločest,
vse mu se da napraviti –
čak i moju zadaču pregledati
(mene se baš i ne da).

Plača mu je dobra,
niš mu ne fali.
Ima ženu, ima decu
same hoče
da je vse na svojemu mestu.

Mirjam Dolenc, 4. razred

Mentorica: Đurđica Pošta

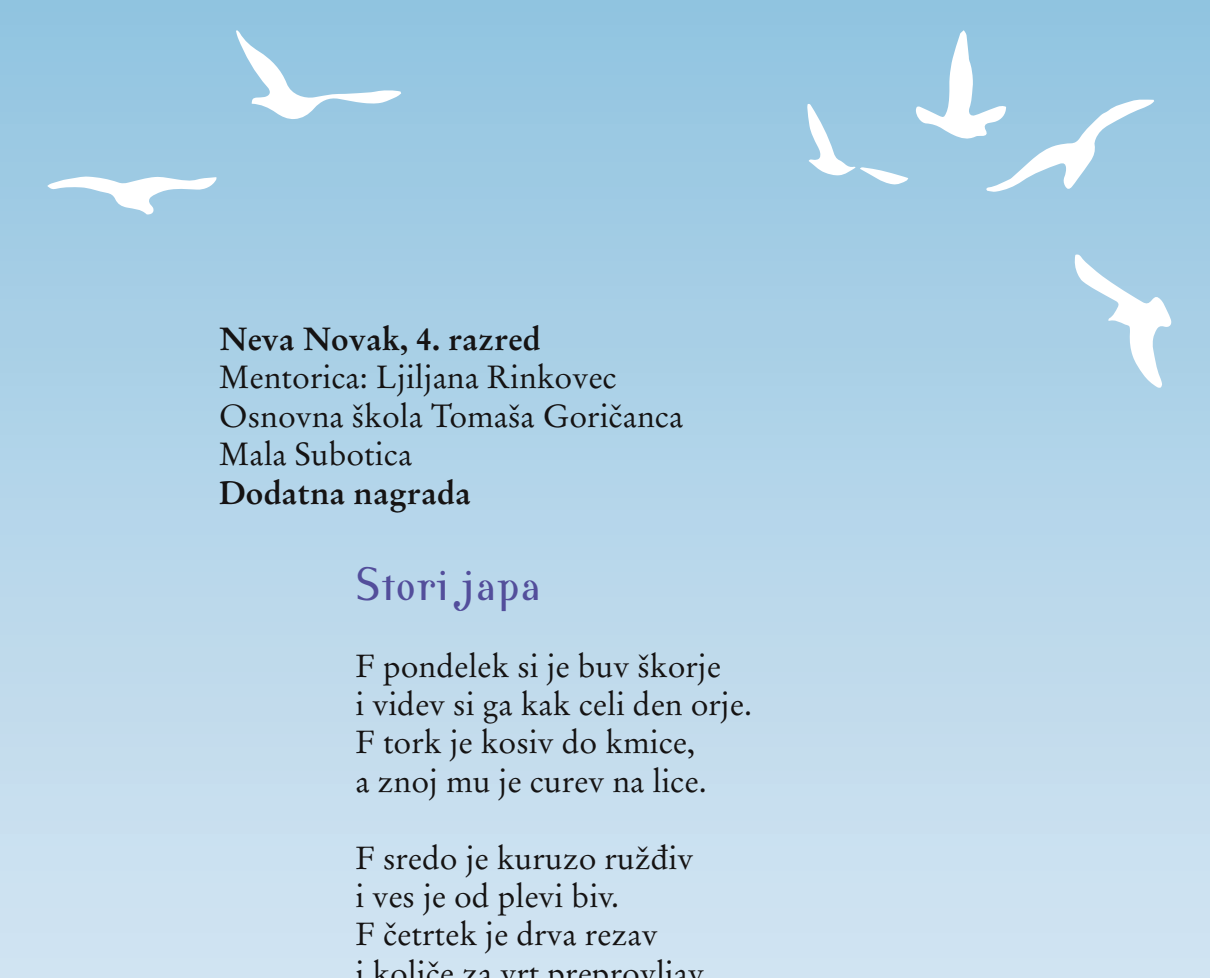
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”
Koprivnica

Tatine ruke

One su jake, velike meke.
Griju me nježno, tapšaju polako,
veselo i snažno dignu do oblaka.

Ja ih svakog dana čekam,
kad umoran dođe kući,
nakon napornog dana.

Ispruži ruke, nježno me podigne do neba,
i poljubi u čelo prije spavanja.

Neva Novak, 4. razred
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca
Mala Subotica
Dodatna nagrada

Stori japa

F pondelek si je buv škorje
i videv si ga kak celi den orje.
F tork je kosiv do kmice,
a znoj mu je curev na lice.

F sredo je kuruzo ruždiv
i ves je od plevi biv.
F četrtek je drva rezav
i količe za vrt preprovļjav.

F petek je na pole dišav
i celo Poredje je okopav.

F soboto dopolne je išče fejest delav,
grunta posprovļjav i kvore poprovļjav.
Popolne pak se skopav, podbriv,
mustoče podrezav i čižme zbkisav.

A f nedeljo...
... japa se stav,
svetešje se oblekev
i k meši dišav.
Dimo je došav,
kruha narezav
i sima nam ga
v roke dov.

Marta Škvorc, 4. razred
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca
Mala Subotica
Treća nagrada

Otec na sim jezikima

Jani ga zovejo tata,
drugi papa,
negdi je otec,
a na kajkavskom je japa.

Na sakom jeziko
mu tre ime dati,
negdi je ćaća,
negdi dedi,
drugdi je očka,
a v Nemački je fati.

Nema veze kak ga zovemo
mi ga na sim jezikima radi imamo.
On se briga da imamo dosti sega,
a dok bo on stori, mi bomo
se brigali za jega.

Irena Šalamon, 4. razred

Mentorica: Mirela Međimorec Stančin
Osnovna škola Legrad

Tata

Volim svog tatu kad je sretan,
kad se sa mnom igra i smije.
Volim kad me veselo gleda
tada me sjajno sunce grije.

Kada mi suza u oku blista
ili sam tužna ili zabrinuta,
uvijek je tu uz mene
da svaku nevolju makne s puta.

Hvala ti, Bože, na svemu što imam,
što u životu me sreća prati,
hvala ti, Bože, na svakom novom danu,
hvala ti, Bože, na mom tati!

Helena Marčec (4. r.), *Naš Otac (Otac, Sin i Duh Sveti)*
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca
Mala Subotica

Mila Tadej, 4. razred
Mentorica: Vesna Rabak
Osnovna škola Turnić
Rijeka

Otac, Gospodin, Bog

Naš Otac, svjetlost naša!
Naš Otac, nada naša!
Naš Otac, Spasitelj naš!
Naš Otac, Stvoritelj naš!

Naš Otac, vjera naša!
Naš Otac, zdravlje naše!
Naš Otac, život naš!
Naš Otac Gospodin je Bog!

Emanuel Andrišević, 5. razred

Mentorica: Marija Hadaš

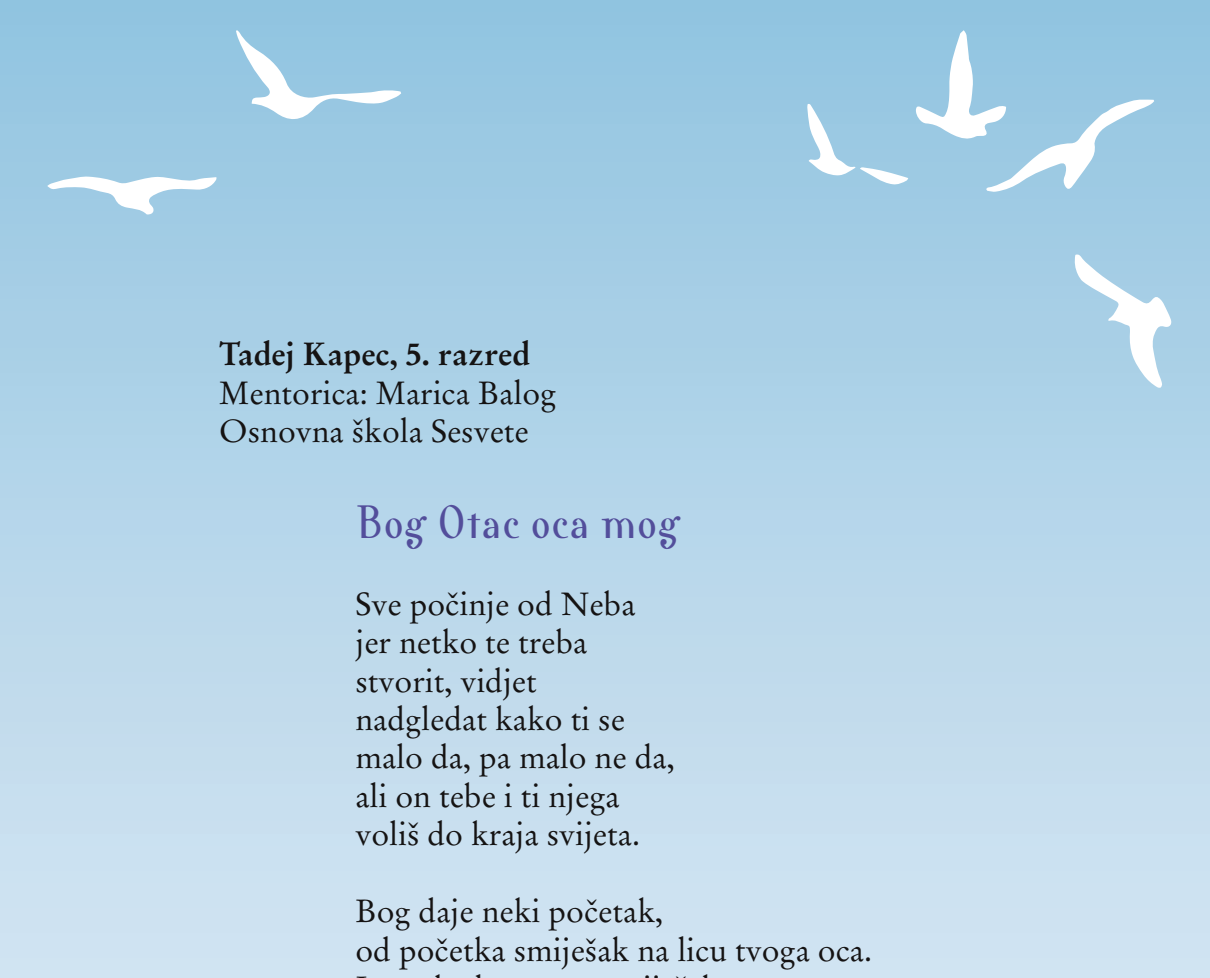
Osnovna škola Brestje

Sesvete

O očevima

Naš Bog otac je svega,
čak i ljudi koji ne vjeruju u njega.
I Vikinzima koji su na kacigi
nosili rogove,
pa i Egipćanima koji su
vjerovali u razne bogove.
Ja ne trebam ni dijamanata
ni zlata,
dovoljan mi je samo
moj tata.

On je često veseo i drag
nasmijan je jako
i uvijek blag.
Zna se on i jako naljutiti,
ali ću u ovoj pjesmi
to ipak prešutjeti!
I još ću vam reći, samo da znate,
na svijetu nema boljega tate!

Tadej Kapec, 5. razred
Mentorica: Marica Balog
Osnovna škola Sesvete

Bog Otac oca mog

Sve počinje od Neba
jer netko te treba
stvorit, vidjet
nadgledat kako ti se
malo da, pa malo ne da,
ali on tebe i ti njega
voliš do kraja svijeta.

Bog daje neki početak,
od početka smiješak na licu tvoga oca.
Jer nekad te samo smiješak
ohrabri i da nadu za bolje
zato što imaš Oca nebeskog gore
i zemaljskog dolje.

Mihaela Majstorović, 5. razred

Mentorica: Marica Balog

Osnovna škola Sesvete

Otac je predivan svijet u kojem živimo

Otac je stvorio svijet,
predivan i lijep.
Jezero oči su njegove,
kosa su livade, lijepe i zelene.

Kao zgrada čvrsta je ljubav njegova prema nama,
i znamo da nas On nikad neće ostaviti sama.
Naše molitve njemu su dar,
uz nas On je cijelu noć i cijeli dan.

Sva stabla njegove su noge,
ruke su mu grane mnoge.
Kao Sunce svjetlo mu je lice,
glas predivan, kao cvrkut ptice.

Odjeća su mu krošnje stabala,
tu odjeću priroda mu je dala.
On nas voli i uvijek će nas voljeti,
a mi trebamo samo i dalje moliti.

Lucia Mia Akmadžić, 6. razred

Mentorica: Maja Šimić

Osnovna škola „Đuro Pilar”

Slavonski Brod

Jedan je Otac, više je očeva

Majka mi je uvijek govorila da je na planetu Zemlji jedan Otac, a više očeva.

Tad sam bila malena i nisam je najbolje razumjela.

Izreka *Jedan je Otac, a više je očeva* puno nam znači.

Otac je onaj bez koga ničega ne bi bilo. Baš ničega.

Svi mi Hrvati volimo naše modro, čisto i plavo Jadransko more.

Mislite da bi njega bilo kad ne bi bilo Oca?

Ako to mislite, grdno se varate.

Samo pogledajte naše divno cvijeće.

Lijepe ruže, mirisne jaglace, karanfile, visibabe...

Kad ne bi bilo njega, ne bi postojao čovjek

koji će proučavati sunčev sustav i planete.

Ne bi bilo ljudi koji će uživati u svojim životima,

pomagati drugima i usrećivati bližnje.

No, sličan mu je i naš otac. Naš otac, kojega često nazivamo tata.

Poštujte ga, pomažite mu, slušajte ga i ljubite. Isto tako i majku.

Jer oboje sudjeluju u našim životima.

Naime, Bog ga je i stvorio kako bi on stvorio moju sestru i mene.

Stoga budite dobri prema njemu... Nemojte ga iskorištavati.

Ugledajte se na onu tužnu djecu, koja ga uopće nemaju.

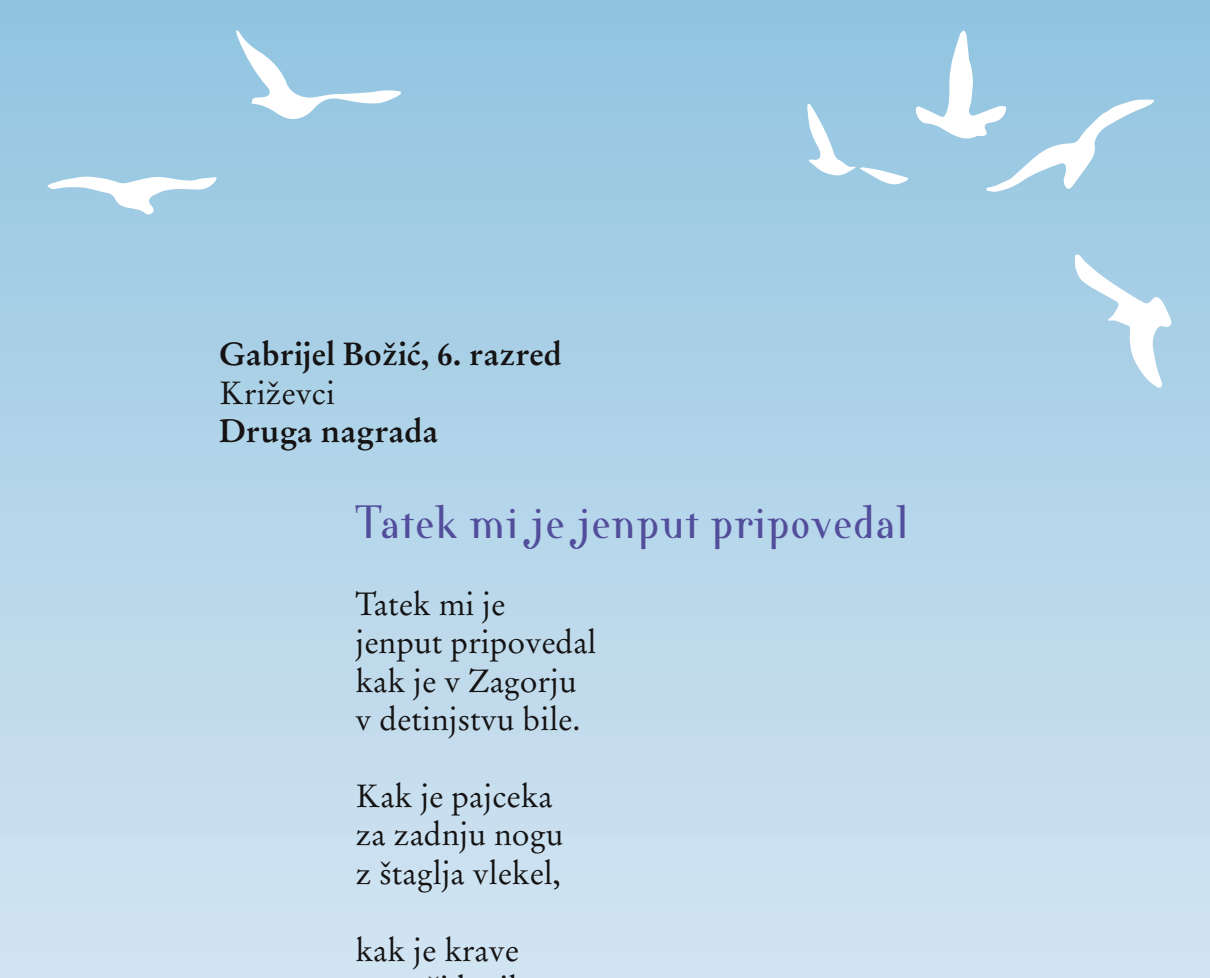
A vi, tužna djeca koja nemate oca, nemojte plakati!

Samo se prisjetite da vas vaš otac gleda.

Nema veze što vas gleda s drugoga svijeta.
On ne želi da budete tužni.
Sjetite se da je on sada s našim velikim Ocem zvanim Bog.
No, nisu otac i Otac toliko drukčiji.
Pa nemaju bez razloga isto ime.
Obojica nas vole, hrane, čuvaju, paze i maze.
Obojica nam žele samo najbolje.
Obojica su nas stvorili i obojica će se zauvijek brinuti za nas.
Veliki Bože i moj oče, moj tata,
Zapamtite da ovo pišem vama, samo vama.

Gabrijel Božić, 6. razred
Križevci
Druga nagrada

Tatek mi je jenput pripovedal

Tatek mi je
jenput pripovedal
kak je v Zagorju
v detinjstvu bile.

Kak je pajceka
za zadnjo nogu
z štaglja vlekel,

kak je krave
na paši lovil,

kak je od kokoši
pet jajec zlupal
i kak je z deset let
traktora vozil.

Kak je z
štengi pal,

Kak je babi
vrta zroval
i kak je dobil kolca
na zednji den nastave.

Kak je seku
v sanjkama
niz štenge porinul
i kak ga je profesorka
pustila na popravnom
iz kemije.

Naravno, tateku ja
ne verujem nič,
ali bi ga baš štel videti
kak sve to dela.

Nikola Kekez Tariba, 6. razred
Mentorica: Valentina Jurišić
Osnovna škola Ljudevita Modeca
Križevci

Ćaća ćaći daje snagu

Jednog dana ćaća dobio kilu i
ćaća završi u bolnici, al ga ništa ne boli
jer ćaći Ćaća pomaže da izdrži.
Mater se zabrinula, ali ja ne
jer sam znao: Ćaća ćaći pomaže.
Ćaća se vratio na posa, ali ga ništa ne boli
jer ćaći Ćaća pomaže da izdrži.
Baba i dida se zabrinu, ali ja ne
jer sam znao da ćaći Ćaća pomaže.
Svi se brinu osim mene
jer znam da mom ćaći Ćaća pomaže
da snagu dobije, da ostane sretan,
da bol izdrži i da mirno spava
jer mom ćaći Ćaća pomaže.

Rozalija Kušinec, 6. razred
Mentorica: Andrijana Kušinec
Osnovna škola Vinica

Tatik

Tatik mi je pripuviadau
kak je ud janguvuga tatika tatik – muaj pradedik
negda tešku živeu, ali je uvik veseli i zaduvulen biu.
Saki dian je s kravicama na pašu hudiu
i mojega tatika zi sobum vudiu ka se žim v travici igrau.
V poli i na bregima tešku je delau,
i dok mu je znoj čiz ubraz cureu nigdar je nia jambrau,
nek je furt Tatika na niabu v pomuč zvau.
Nigdar je nia nikakvi puseu započeu
ka se niaj prekrižiu i Buag pumagaj,
a na kraju dela Bogu fala rekiu.
Tak je i mojega tatika i ud tatika tatika – mojega dedika navčiu.

Mihaela Drašković, 7. razred
Mentorica: Nada Sikirica Sagradžija
Osnovna škola Vinica

Očeve ruke

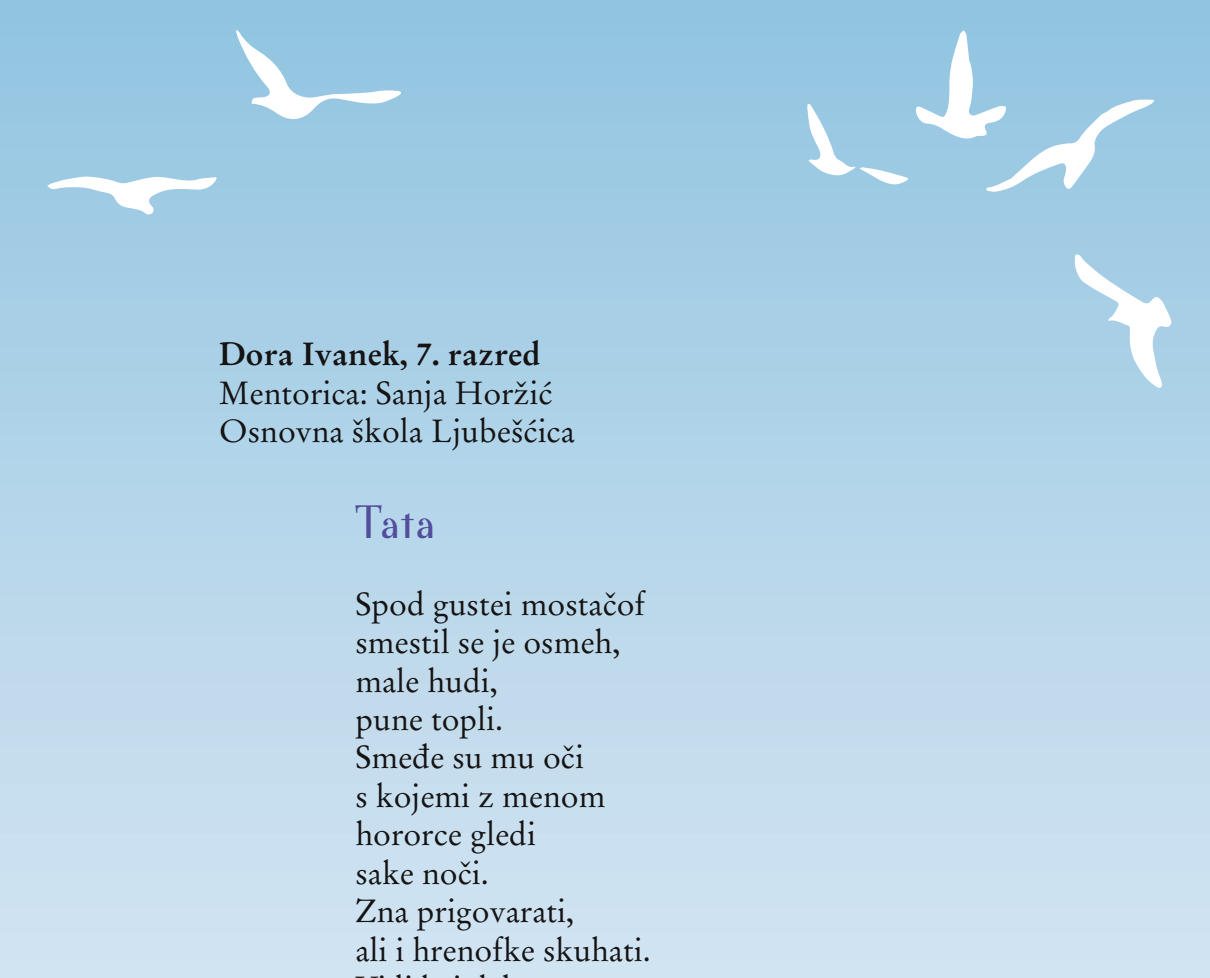
Moj otac puno radi
Svakog jutra ustaje rano
Pažljivo me za školu budi
I topli doručak nudi.
Njegove ruke tople i snažne
Štite me u svakom trenu.
Ruke radnika i ruke težaka
Kada me miluju
Pretvore se u pjenu
Postaju nježne
Poput pahuljice snježne.

Gabrijela Čapek (4. r.), *Očeva ljubav*
Mentorica: Suzana Balić
Osnovna škola Ljudevita Modeca
Križevci

Dora Ivanek, 7. razred
Mentorica: Sanja Horžić
Osnovna škola Ljubešćica

Tata

Spod gustei mostačof
smestil se je osmeh,
male hudi,
pune topli.
Smeđe su mu oči
s kojemi z menom
hororce gledi
sake noči.
Zna prigoarati,
ali i hrenofke skuhati.
Vidi kaj delam,
čak po duhe,
rada me grle
njegove ruke.
Z menom je navek
v miru i ratu,
do neba imam rada
svojega tatu.

Franka Rupčić, 7. razred

Mentorica: Gordana Bertović

Prva osnovna škola Ogulin,

Područna škola Bernarda M. Luketića Zagorje

Moj nebeski otac

Zaspiš i pokrije te,
padneš i podigne te.
Plačeš i smiri te,
bojiš se, čuva te.
Kad pomisliš da srušilo se sve,
on ti pokaže da uz tebe je.
On uz tebe je i ako ga ne vidiš
u mislima se krije.
Kad je teško, dodirni prsa i sjeti se,
ma tu je!
Jer srce mi od ljubavi vrije.

Marta Škvorc (4. r.), *Očeva ljubav*
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca
Mala Subotica

Ana Petrović, 8. razred
Mentorica: Janja Škraba-Stanešić
Osnovna škola Frana Galovića
Zagreb

Očev pogled

U noći, tihoj, nijemoj,
Sve zvijezde trepere,
Sva drveća obasjana svojom sjenom,
A mjesec svu tminu 'spere.

I misli moje lebde, po toj sjetnoj noći,
Kao da kuda one ne znaju poći,
Tako odlutaše, u svjetlost uličnih lampi,
Kao da se trebaju smiriti, odahnuti.

I sanjaju one, o nebu, o predivnom svijetu,
Poput mladih ptica u prvome letu,
One idu gore, dolje, gube ravnotežu,
Za nečim nedostižnim, uvijek sežu.

Ne slušaju nit' mene, nit' zdrav razum,
Podijeljeno srce moje i moj um,
One ravno idu, nigdje se ne smetu,
Lutaju gdje žele, po ovom mračnom svijetu.

Neke se izgube, neke put nađu,
Neke zapnu u oluji, pa si 'zgrade lađu
A neke pak, kad Tvoj pogled vide,
Tek se tad snađu.

Antonela Pilić, 8. razred
Mentorica: Bernadica Mažar
Osnovna škola Mate Lovraka
Zagreb
Dodatna nagrada

Osluškujem

Spori koraci
Težak dan je prošao
Stiže moj tata

Sara Štefinščak, 8. razred
Mentorica: Martina Škrinjar
Osnovna škola Petrijanec

Nebeski Oče

Dobrotom svojom
tužne umiruješ.

Mudročću svojom
izgubljene oplemenjuješ.

Snagom svojom
uplašene ohrabruješ.

Molitvom svojom
sve nas ujediniuješ.

Fabijan Vođinac, 8. razred
Mentor: Josip Galović
Osnovna škola „Josip Kozarac”
Slavonski Šamac
Prva nagrada

Divno je Tvojim djetetom se zvati...

Tvoji su dlanovi moja postelja mira
i oko Tvoje, more sna kojim mirno plovim.
Snažna svjetlost što u srce dira
i nježnošću govori da sve ljude volim.

Tvoja riječ je psalam koji život grije,
vjerna ko istina koja cijene nema...
Za Tvoju ruku hvatati se volim,
korak uz Tebe čvrst je kao stijena.

U pogledu Tvome za svakoga mjesta ima,
blagost i osmijeh zjenice Ti krase...
Raširene ruke poziv su nam svima,
plamičci Tvog srca nikad se ne gase.

Djetinjstvo si moje divno naslikao,
roditelje dobre kad si meni dao.
Mirom i veseljem si ga obojio
i zauvijek jedno malo srce osvojio.

Osjetih sigurnost u Tvom zagrljaju,
u Tvom krilu toplom carstvo je dobrote...
Trenutak je s Tobom stoljeća što traju,
a savjet je svaki ocean ljepote.

Šibu pa i kaznu odgoj Tvoj ne znade,
ljutnje nikad nema na Tvom dragom licu,
dlanom si me svojim uvijek milovao,
dok si sa mnom tiho tkao molitvicu.

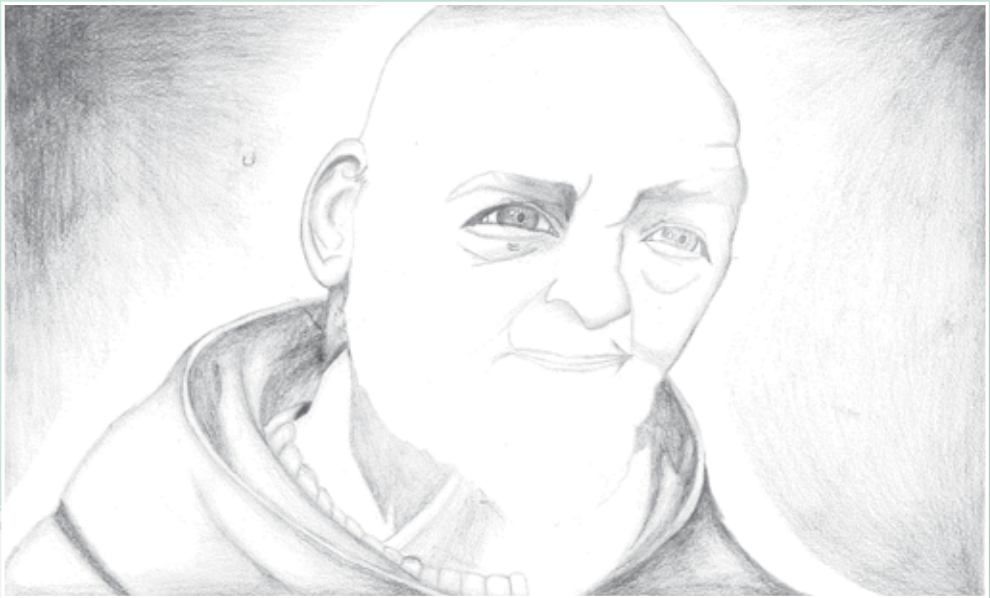
Darovi su Tvoji bez cijene i mjere,
bez mašnica i konfeta, presjajna dobrotu.
Postoji li, Oče, pjesma
kojom ću Ti zahvaliti
na daru života?

Kazna ili nagrada – sve je to ljubav moga tate

(PROZA)

Leon Balog (6. r.), *Padre Pio*
Mentorica: Barbara Salaj Zlatar
Osnovna škola Jože Horvata
Kotoriba

Roko Tukerić, 1. razred
Mentorica: Anita Kapelac
IV. osnovna škola Bjelovar

Hvala ti, Oče nebeski

Otac naš nebeski onaj je koji nas je stvorio. Onaj koji je stvorio sve biljke i životinje, sve rijeke i planine, mora i oceane. Dao nam je vodu i hranu da bismo svi mi na ovoj zemlji mogli preživjeti.

Bog naš, Otac nebeski dobar je i milostiv i zato nam je dao baš sve što nas okružuje. Dao nam je roditelje, braću i sestre, bake i djedove da nam pomažu, da nas uče, vole i čine sretnima. Zato smo mu svi mi jako zahvalni.

A iz zahvalnosti moramo čuvati svoju zemlju, voljeti svoje bližnje i moliti se Bogu. To je najmanje što za svojeg Oca nebeskog možemo učiniti. Hvala ti, Oče naš, na svemu!

Ivan Višćević, 1. razred
Mentorica: Anita Kapelac
IV. osnovna škola Bjelovar

Moj tata

Moj tata zove se Tomislav. Ima crnu kosu, plave oči, visok je. Tata je jako smiješan i voli se šaliti. Uvijek me vozi u školu i na nogomet. Igra se sa mnom, pomaže mi i zajedno gledamo utakmice. Ja volim tatu i on je najbolji.

Filipa Šimić (3. r.), *Zajednička sreća*
Mentorica: Marina Mihalj
Osnovna škola Dore Pejačević
Našice
Treća nagrada

Lea Petrinjak, 2. razred

Mentorica: Martina Vidak

Osnovna škola Sidonije Rubido Erdödy

Gornja Rijeka

Oslonac

Veliki je čovjek moj otac, ne rastom nego srcem. On je moj uzor i moj ponos. Jako ga volim i sretna sam što mi je Bog podario baš njega.

Kao vojnik radi puno i ima odgovoran posao. Uvijek je spreman sve napraviti za obitelj. Tu je za nas u svakom trenutku. Uz sve svoje obveze uvijek nađe vremena da se poigra sa mnom. Svakome voli pomoći i ne žali se nikada. Za mene su tužni trenutci kad zbog posla mora nekamo otići na par dana pa mi jako nedostaje. Kad dođe kući, sretna sam i vesela.

Uz pogled njegovih plavih očiju i dodir nježne ruke na mojoj kosi zaboravim tugu koja me nosi. Moja velika ljubav i moj veliki oslonac, to je moj otac!

Nela Horvat (2. r.), *Sigurne u rukama dobrog oca*
Mentorica: Sanja Brkić
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”
Koprivnica
Druga nagrada

Šimun Čuže, 3. razred

Mentorica: Irena Ivetić

Osnovna škola „Dobriša Cesarić”

Požega

Treća nagrada

Kazna ili nagrada – sve je to ljubav mog tate

Inače sam dobar matematičar. Brzo riješim sve zadatke. Zato me učiteljica u prvom razredu pozvala i na dodatnu. Bio sam vrlo ponosan. I moji su roditelji bili ponosni, a posebno moj tata.

I on je išao u moju školu. Čak je i dida išao u istu školu. Tata je dobro rješavao zadatke i volio matematiku. Zato je završio srednju tehničku školu. Dosad je radio puno različitih poslova.

Kad sam se trebao roditi, pričao mi je tata, on je upravo ostao bez posla. Bio je jako tužan i zabrinut. Bilo mu je teško. Ali volio me je i prije nego sam se rodio. Zato je htio naći bilo kakav posao. Nije htio da se mama jako brine i da se nešto loše dogodi.

Kad sam se rodio, moj je tata ubrzo našao posao u voćnjaku. Radio je za sto kuna po danu, od sedam ujutro do sedam navečer. Sigurno mu nije bilo lako, ali borio se za mene i za moju mamu.

Kad sam krenuo u treći razred, priznajem, nisam baš bio vrijedan. Počele su se slagati i slabije ocjene, četvorke, pa i poneka trojka. Jednom sam čak dobio trojku upravo iz matematike. Nisam se usudio reći tati, nisam ga htio razočarati. Znao sam da sam si sâm kriv. Tata je ocjenu saznao iz e-dnevnika.

Bio sam tužan i bilo me sram. Tata me pozvao na razgovor. Pitao me:

– Sine, kako je prošla matematika?

Odgovorio sam jako tiho:

– Dobio sam tri.

Bilo mi je jako neugodno. Tada je tata rekao:

– Nisi dovoljno vježbao. Dok se ne potrudiš i tu trojku ne ispraviš, ne ideš sa mnom u gljive!

To me jako pogodilo. Jako volim s njim ići u gljive. Imam još brata i seku. Kad odemo u gljive, tada smo tata i ja sami. Družimo se. Tata mi priča o šumi, pokazuje gljive. Uči me o mahovini, vrstama drveća i gljiva.

Otišao sam pogoden u svoju sobu. Vrijeme je sporo prolazilo. Mislio sam – prošla su već tri sata. A onda mi je tata pokucao na vrata.

– Što radiš, sine? – upitao je.

– Vježbam matematiku. – odgovorio sam.

– Hajde, spremi se! Idemo! – pozvao me je. Bio sam iznenađen:

– A kamo, tata?

– U gljive. – rekao je kratko.

Nisam vjerovao što čujem. Bio sam presretan. Nabrali smo tog dana punu torbu gljiva i sretni smo se vratili kući. Umjesto da me kazni, tata me nagradio. Eto, takav je moj tata.

Iz sljedećeg testa iz matematike dobio sam čistu peticu. Odlučio sam ponovno zaslužiti tatino povjerenje. To je bio moj dar njemu.

Denis Dujmović, 3. razred
Mentorica: Vesna Rabak
Osnovna škola Turnić
Rijeka

Nezamjenjiva osoba na svijetu

Jako volim cijelu svoju obitelj, ali moj mi je tata ipak najdraži. On je dobar, hrabar i zabavan. Njegovo je ime Petar i ima trideset dvije godine. Ima plave oči i kosu baš kao i ja. Visok je i jak. Kad odrastem, volio bih biti kao on. Radi za općinu pa stalno vozi neka smiješna vozila.

Volim se družiti s njim jer osim što se igra sa mnom, uči me svemu što i on zna. Jako me voli. Kad god sam s njim, ljubi me i grli. Ponekad je jako smiješan. Kad se naljuti, pocrveni mu cijela glava.

Kako smo se mama, braća i ja doselili u Rijeku, rjeđe ga viđam. Ali kada dođe, uvijek nam donese neki poklon. Najdraži njegov poklon mi je poljubac i zagrljaj. Moj tata ničega se ne boji i zato je meni nezamjenjiva osoba na svijetu.

Magdalena Božić, 4. razred
Križevci
Dodatna nagrada

Sveti dan mog najboljeg tate

Rano, u peti sati on ustaje. Nakon spremanja izmoli s mojom mamom jednu krunicu. Oko pola sedam ide na posao u Zagreb. Ondje radi u jednoj firmi. Tamo ima svega, čak i aparata za kavu, čaj i slično. Radi na četvrtom katu u velikoj zgradi. Ima tamo puno ljudi. Neki su mladi, a neki stari. Al' ima raznih!

Moj je tata u toj firmi šef, koji ima šefa, a taj šef ima još jednog šefa. Komplicirano, zar ne? Ali mojem tati nije! Mislim da je moj tata zadovoljan svojim poslom. Kad se tata vraća s posla, moli krunicu ili sluša duhovni seminar preko interneta. (A tako i kada ide na posao). Za moju braću, sestru i mene on je super.

Nakon puno rada moj se tata vraća s posla. Dolazi kući oko šest ili sedam sati. S nama jede. Navečer imamo molitvu, zahvalu i čitanje Biblije. Nakon molitve i pranja zubi, tata i mama nas blagoslove. Ušuškaju moju braću, sestru i mene, i mi utonemo u dubok san.

Dok mi spavamo, naš tata još radi (ne znam kako može, ali radi). Na kraju od silnog rada naš tata isto utone u san.

I tako se sve ponavlja.

To je jedan lijepi, sveti, radni dan mog najboljeg tate.

Laura Brozović, 4. razred

Mentorica: s. Karolina Mićanović

Osnovna škola „Dobriša Cesarić”

Požega

Dodatna nagrada

Razgovarati s nebeskim Ocem

Svi smo mi djeca Božja i on nas je poslao na Zemlju. Naš nebeski Otac želi da vječno živimo s njim i zato je poslao svog jedinorođenog Sina da nas spasi. To nam pruža snagu, utjehu i nadu.

Bog je znanje, snaga, moć i milosrđe. Naš nebeski Otac pokazuje nam svoju ljubav tako što sluša naše molitve. Moramo s Bogom stvoriti odnos kao s ocem i kroz molitvu osjetiti vezu ljubavi oca prema djetetu. Trebamo moliti iskreno, otvoriti srce i razgovarati s njim. Tada ćemo čuti glas našeg nebeskog Oca. Kad čujemo njegove riječi, osjetit ćemo mir u srcu, sreću i blagoslov koji nam on šalje.

Podignimo svoje misli k njemu i slušajmo, on će nam odgovoriti na sve molbe i sva pitanja kao što otac odgovara svojem djetetu. Naše će duše tada klicati i radovati se njemu jer znamo da je uvijek uz nas. Naš dobri, mudri, svemogućí i milosrdni nebeski Otac.

Antonio Hafner, 4. razred

Mentorica: Vesna Rabak

Osnovna škola Turnić

Rijeka

Moj tata

Moj se tata zove Dean. Ima četrdeset jednu godinu. Marljiv je i vrijedan. Svakoga dana rano ustaje i odlazi na posao kako bi meni i mami bilo lakše.

Jako ga volim jer mi poslije posla pomaže u učenju. Kada je lijepo vrijeme, idemo u šetnju i vozimo romobil. Također me uči igrati košarku jer bi htio da budem dobar košarkaš kao što je i on. Zahvalan sam tati kada legnemo na pod i igramo se mojim omiljenim autićima. Najviše volim kada me vodi na sladoled.

Pravi mi najbolji kakao na svijetu. On je moj uzor. Svake nedjelje zajedno idemo na svetu misu. Volim se šaliti i igrati s njim. Meni je nezamjenjiv i zato se svaki dan pomolim za njega.

Lorena Marinić, 4. razred
Mentorica: Madlena Ćurić
Osnovna škola Sesvete

U zajedništvu sa svojim očevima

Ja bih sa svojim ocem voljela provoditi više vremena. Htjela bih se s njim družiti i kada ide nekamo, da ja idem s njime. Sa svojim bih ocem htjela otići na sladoled u grad, na koncerte...

Mislim da je moj tata super, iako nije stalno uz mene. Vjerujem da je Otac uvijek uz mene, dok moj otac nije. Volim obojicu, i svojeg oca i nebeskog Oca. Sa svojim se ocem najviše družim vikendom. Kada razgovaram s nebeskim Ocem, pitam ga kako on može gledati sve ljude svijeta, dok mi ne možemo. Želim vidjeti Oca nebeskog, želim čuti njegov glas, želim vidjeti tu njegovu dobrotu i sreću. Zanima me kako on oprašta ljudima. Ja ga osjetim pokraj sebe kada mi najviše treba. Vjerujem da će Otac uvijek biti uz mene i bez obzira na to treba li mi njegova pomoć ili ne.

Iako moj otac nije uvijek uz mene, jako ga volim, kao i svog nebeskog Oca.

Jakov Tokić, 4. razred
Mentorica: Madlena Ćurić
Osnovna škola Sesvete

Imam dva oca čuvara

Moj je otac jako dobar. Igramo se zajedno, pomaže mi kada mi je pomoć potrebna. Otac nebeski me voli, a ja njega još više jer mi je dao zemaljskog oca. Jako volim obojicu.

Moj me otac štiti od zemaljskih napada, a Otac nebeski štiti me od svega. Otac nebeski dao mi je život i ovako dobrog oca. Moj mi otac daje sve što je dobro za mene i što mi neće naškoditi. A Otac me liječi od svega i uključi mi savjest kada nešto radim. Često sam neposlušan pa mi bude jako žao. Iako znam da će mi obojica oprostiti, pokušavam ih što više slušati. Obojicu volim jako puno jer se dobro brinu za mene.

Larisa Dill, 5. razred
Zagreb

Salin dnevnik

10. 6. 2016.

Danas mi je rođendan. Slavim sedam godina. Moj je tata još uvijek na ratištu. Nismo ga čuli već dva tjedna. Rat u Siriji jako dugo traje. Ne prestaje, ne stišava se. Grozno je ovdje. Kao da je nestala sva ljubav, kao da je nestalo sve. U meni još ima nade. Nade da će sve ovo ubrzo nestati. Ove godine sve što želim za svoj rođendan jest da se tata vrati kući i da sve ovo ubrzo prestane. Iako sam još premala, postim svaki dan, samo da tata ostane živ.

15. 6. 2016.

Napokon je došao i taj dan. Tata se vratio! Ali ranjen je, dobio je metak u nogu. Hvala Alahu da je ostao živ. Tako sam sretna, ali u isto mi je vrijeme žao što je tata ranjen. No dobro, barem će sada biti doma. Jedva čekam da ovaj rat prestane. Onda će sve opet biti u redu. Već dva dana nema struje. Sjedim uz svijeću i pišem ovo.

2. 11. 2016.

Tata se, hvala Alahu, oporavio. Ali na pregledu su mu rekli da se sada može vratiti u vojsku. Već su mu donijeli poziv. Nadam se da će i ovaj put preživjeti. Mama, moj brat Omar i ja brinemo se o njemu.

5. 11. 2016.

Tata je odlučio otići u Europu kako bi izbjegao smrt. Tamo možemo započeti novi život u miru. Cijeli dan pakira stvari. Jako će mi nedostajati. Sad smo se oprostili i odlazi. Čim dobije papire, i mi idemo k njemu. Sad ne idemo jer je preopasno. Ja ne znam plivati, a puno se djece utopilo na putu u Europu.

25. 12. 2016.

Tata je u Njemačkoj koja je podaleko od Sirije. Dugo je putovao. Ovih dana čeka papire. Dok čeka, uči njemački. Papiri su mu potrebni kako bismo mi mogli doći, a bez papira se ne može zaposliti. Pričao mi je da danas u Europi slave Božić. Čini se fora. Dok smo pričali na *WhatsApp*, pokazao mi je kroz prozor kako je cijeli grad osvjetljen lampicama. Izgleda veličanstveno. Jako mi nedostaje tatin falafel.¹ Njegov je najbolji. Mamin mu nije niti do koljena...

30. 3. 2017.

Danas je tata saznao da mu Njemačka neće dati azil. To ga je jako pogodilo jer se trudio naučiti njemački. Sad ga šalju u neku zemlju koja se zove Hrvatska. Nikad prije nisam čula za nju. Samo znam da su jako dobri u nogometu. Opet ta struja! Kad je nestane, nema ni interneta i ne mogu razgovarati s tatom... Sve ostalo nije problem, već sam navikla, ali ako nema struje, nema ni mog tate, barem na ekranu.

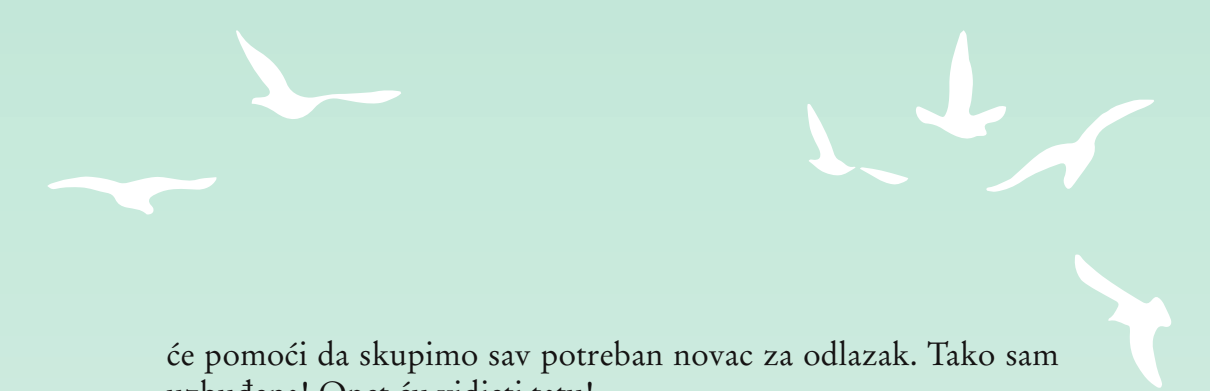
30. 4. 2017.

Tata je stigao u prihvatilište u Zagrebu. Smjestio se i sad čeka hrvatske papire. Nadam se da će ih dobiti. Baš me zanima kako je tamo. Zanima me što sada tata radi. Da ga bar mogu zagrliti tako čvrsto da mu sve kosti popucaju. Omar i ja smo cijele dane sami jer mama radi deset sati dnevno. Šiva i šalje novac tati jer on mjesečno dobiva samo sto kuna.

2. 11. 2017.

Danas sam čula odličnu vijest! Nakon skoro godinu dana otkad je otišao, tata je napokon dobio azil! Sada moramo srediti papire da i mi dođemo. Jedva čekam. Mama je malo uštedjela i obitelj

¹ falafel – kuglice od boba ili slanutka, raznih biljaka i začina

će pomoći da skupimo sav potreban novac za odlazak. Tako sam uzbuđena! Opet ću vidjeti tatu!

2. 1. 2018.

Napokon je došao i taj dan! Pakiram se za Hrvatsku. Tata sada ima stan i pere tanjure u jednom restoranu. Uh, odlazim u nepoznatu zemlju, u drugi svijet. Ah, smiri se, Sali! Bit će sve u redu. Ali ipak me strah... Novi jezik, novo sve. Baš se pitam kako je tamo. Sigurno je lijepo, a što je najvažnije, mirno je. Imam toliko pitanja. Ali najviše od svega me veseli to što ću ponovno vidjeti tatu!

3. 1. 2018.

Stigli smo u Hrvatsku i zasad mi se sviđa. Put avionom bio je dug, ali naravno, vrijedilo je jer sam znala da ću napokon vidjeti tatu. Kad smo sletjeli na aerodrom, čekali su nas ljudi iz JRS-a (službe koja pomaže izbjeglicama) i, naravno, tata. Kad sam vidjela tatu, bila sam najsretnije dijete na svijetu. Zagrlila sam ga najjače što sam mogla i nisam mogla prestati plakati. Sada je opet sve u redu. Napokon sam sa svojim babom.

Leda Duga Perčinić (3. r.), *Tata i ja u zagrljaju*
Mentorica: Zdenka Kožić
Osnovna škola Dragutina Kušlana
Zagreb

Dario Ljubić, 5. razred
Mentorica: Dijana Požgaj
Osnovna škola Vugrovec-Kašina

Oče, zaštititi moga oca

Nedjelja je... Napolju bjesni mećava. Moj je tata krenuo autom na posao. Po zanimanju je poštar. Mora dostaviti robu skroz do Splita pa se vratiti u Zagreb. Ali prvo mora doći do Splita kamionom. Strahovito se bojim za njega...

Sinoć sam sanjao da je preminuo. To jutro pomolio sam se za njega i molio Boga da zaštititi moga oca, kao što je nekoliko puta zaštitio i mene. Ispričat ću vam kako je zaštitio mene...

Jednog dana vozio sam bicikl. Gurao sam ga po malome brijegu. Zatim sam se spuštao niz brijeg vozeći ga i odjednom kao da mi je nešto reklo: *Uspori!* Ali nije mi to bilo rečeno glasom. Ja sam poslušao savjet, usporio, a sekundu nakon toga ispred mene je proletio automobil jurećom brzinom. Krenuo sam kući i rekao sam sebi: *Upravo me Bog spasio!*

Još me jednom prilikom On spasio. Bio sam u vinogradu i u grožđu su bili stršljeni. Ja sam zaboravio da su tamo... Krenuo sam po loptu prema grožđu. Opet se dogodila ista situacija... Bog mi je rekao: *Ne idi tamo!* To mi je bio još jedan dokaz da Bog postoji.

Tako sam se nadao da će ovoga puta paziti i na moga tatu....

Moj tata je zbilja najbolji tata na svijetu jer se nitko ne šali poput njega. Često igramo igre. Njemu je najdraža *Moja zadnja*. Tu smo igru nas dvojica osmislili. Jako je slična lovicama, ali naša je još bolja. Igra još on puno toga sa mnom. Ako mi treba pomoć,

on je tu. On je tu kad god mi zatreba. Meni su najveći uzori u životu moj otac i Otac koji me toliko puta zaštitio i spasio od nesreće. Zaista sam uvjeren da na ovome svijetu nema boljega tate od moga.

Dok ovako razmišljam o svome ocu i o Ocu nebeskome, preostalo mi je pouzdati se u Boga i čekati tatin povratak.

Lea Ujević (8. r.), *Otac sveti Franjo*
Mentorica: Ivana Bilić Antičević
Osnovna škola Josip Vergilij Perić
Imotski

Nives Urh, 5. razred

Mentorica: Ivana Seremet

Osnovna škola „Petar Zrinski”

Čabar

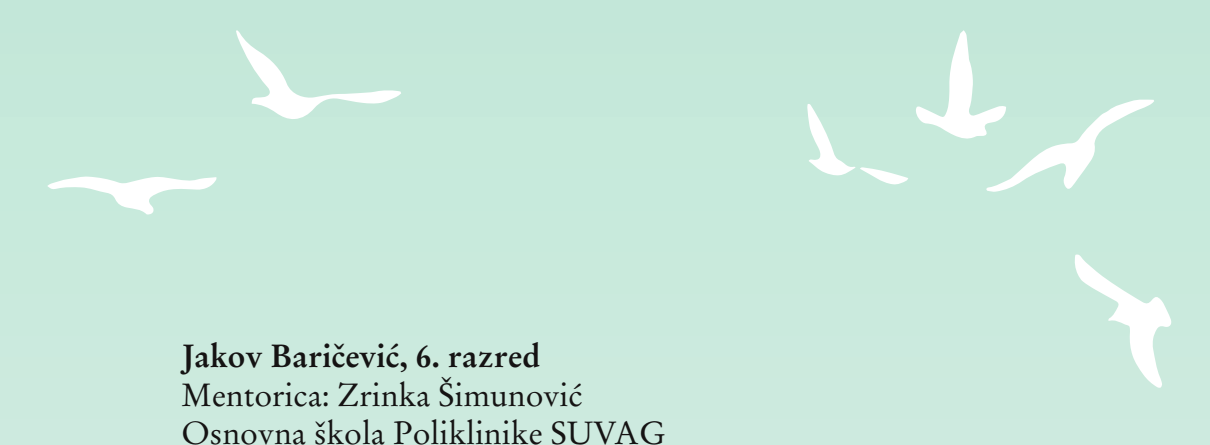
Kako je sveti Antun Padovanski došao u Čabar

Svetom Antunu dosadilo je živjeti na istome mjestu. Krenuo je u potragu za novim iskustvima i zavičajima. Obilazio je naselja i vidio mnoge ljepote, prirodu, dobre ljude. Od silnog traganja odmorio se na livadi. Okruživala ga je predivna šuma. Dok se sveti Antun odmarao, naišao je svećenik i ponudio mu smještaj u kući neobičnog oblika. Sveti Antun bio je umoran, gladan i žedan pa je rado pristao.

Svidjelo mu se obitavati u toj kući, a dopalo mu se i mjesto u kojem se nalazio. Radoznali Antun pitao je svećenika koje je ime tog malog gradića. Svećenik je s radošću pripovijedao o povijesti gradića, njegovim ljepotama i dobrim ljudima. Bio je to grad plemića, različitih naroda i posebnog narječja. Ime mu je bilo Čabar. Svećenik i sv. Antun pričali su do samoga jutra.

Odjednom je odjeknula zvonjava i ispunila prostoriju. Svećenik se trgnuo iz razgovora i rekao: – Oh, vrijeme je za nedjeljnu misu!

Ljudi su se polako počeli okupljati. Kada je sveti Antun ugledao mnoštvo ljudi, srce mu se ispunilo posebnom toplinom. Naime, ta posebna kuća bila je crkva. Sveti Antun očaran viđenim, odlučio je zauvijek ostati u tom posebnom mjestu. Sveti Antun nazvao je svoga oca i s radošću prepričao sve što mu se dogodilo. Otac je bio presretan jer je Antun pronašao novi dom, pun ljubavi i topline.

Jakov Baričević, 6. razred
Mentorica: Zrinka Šimunović
Osnovna škola Poliklinike SUVAG
Zagreb
Druga nagrada

Čežnja

Dragi moj oče,
odlučio sam, umjesto sastavka, napisati ti pismo. Kada sam rekao mami da bih trebao pisati o ocu, iznenadila se i rekla: – Piši! Kaži sve što misliš i osjećaš, i sve to stavi na papir. Bit će ti drago i bit će ti lakše.

Dragi oče, puno toga ti želim reći što mi je u glavi i u srcu. Želim da čuješ moju dušu. Sjećam te se malo, al' te se sjećam kako me držiš na ramenu. Kako mi je ugodno! Zapravo, čim pomislim na tebe, osjetim tvoje toplo rame. Ali naglo si otišao iz mog zagrljaja i beskrajno mi nedostaješ, beskrajno...

Od tvojeg sam ti odlaska tih i povučen, malo sam i nespretnan i nisam baš zabavan pa se nekima i ne sviđam. Čak su neki put i bezobrazni i grubo prema meni, ne znam ni sam zašto. Ne možeš baš biti zabavan kad si tužan u duši. Oni to ne razumiju. Izgleda da im netko treba da se prave važni pa su izabrali mene. Jedno od njih. Možda će jednoga dana shvatiti kad narastu, možda... Kao i spisateljica Branka Primorac koja je napisala priču koja mi se jako sviđa *Doživljaj kojeg se sramim*. Prošlog mjeseca čitali smo tu priču na satu Hrvatskoga jezika i pažljivo sam je slušao. I njoj je trebalo dugo vremena da shvati kako je ružno izživljavati se na slabijem. Ali je ipak shvatila, i ta mi se poruka sviđa.

Nemoj se brinuti oko ovoga što sam ti napisao, dobar sam ja đak i nastavnici me vole, ovo drugo ću izdržati. Nasilnici će se sami

morati boriti sa svojim ružnim osobinama. Ima nešto jako lijepo što me veseli i u čemu uživam, a to je moja aktivnost u Dječjem kazalištu Dubrava. Nastupao sam u velikoj predstavi *Miris knjige*. Sada spremamo novu predstavu za svibanj i veselim se novoj priči i novoj ulozi. Da si mogao biti u kazalištu na predstavi, bio bi jako ponosan na mene.

Dragi oče, često mislim na tebe. Ti to sigurno znaš i vidiš sve što mi se događa. A možda si i pokraj mene cijelo vrijeme i braniš me i čuvaš, a ja to ne vidim. Htio bih te nešto pitati: *Zašto mi ne dolaziš u snove?* Brat te često sanja, a ja nikada. Trudit ću se da još više mislim na tebe i molim te da mi dođeš u snove i da te prepoznam. Jako bih to želio, ma bio bih presretan! Mama kaže da si ti sigurno moj anđeo čuvar i da si uvijek tu. Vjerujem ja to, ali mi nedostaje da te vidim. Posebno onda kada su blagdani i kada nam nedostaješ u obitelji. Jedino se mogu nadati i vjerovati da ćemo se jednom negdje vidjeti. Nebo zna sve odgovore.

I na kraju, dragi oče, čekam te da mi dođeš u san. Čeznem za tim susretom.

Tvoj sin koji te puno voli

Dinka Boban, 6. razred
Mentorica: Nada Barišić
Osnovna škola Ostrog
Kaštel Lukšić

Uzoran otac – sretna obitelj

Godinama u školi pišemo sastave o mamama. Ne poričem da su majke svjetlo koje nas okuplja i toplinom grije naša srca. Radosna sam jer ovaj sastav posvećujem svom tati.

Ima nas petero braće i sestara, mama i, naravno, tata. Gledala sam Disneyjev crtić u kojemu se stalno spominje riječ *ohana* što znači *obitelj*, a u obitelji nikoga ne isključujemo. Mojem je tati ta rečenica jako poznata. On nikoga od nas ne ostavlja po strani. Zapravo, ponekad mi se čini da jedino sebe ostavlja po strani radi nas.

Moj tata jako puno radi i kući se vraća umoran i nervozan. Često i najmanja sitnica petočlanih dječjih želja i potreba bude okidač očevoj ljutnji. Opraštam mu sve jezikove juhe zato što će kam večeru i onaj trenutak kada će otac sjesti na vrh stola, prekriti se i započeti molitvu. Dok predvodi molitvu, moj je tata jako opušten i smiren. Njegovo lice sjaji nekim blaženstvom, zadovoljstvom i srećom. Mi djeca s poštovanjem molimo. To najviše usrećuje moga tatu. Najviše volim taj dio dana kada smo svi na okupu. Volim gledati lice svoga tate dok moli. Vjerujem u svaku riječ koju izgovori i tako moja vjera postaje jača. Znamo da je i sam Bog otac. Otac svih nas, i mene, i tebe, i njega i nje. Bog Otac ima dovoljno ljubavi za sve.

Shvaćam... Otac je najmoćnija karika u životu, sila u prirodi. Onima koji kažu da je otac *glava kuće*, poručujem da to nije otac koji samo sjedi na vrhu stola nego otac koji prevodi molitvu, otac koji čvrstu vjeru daruje svojoj djeci svakodnevno. Uzoran otac – blagoslovljeni dar, sretna obitelj.

Poručujem svoj djeci svijeta da poštuju svoje očeve jer svaki tata je, kako kaže Disney, nebrušeni dijamant.

Damjan Majdandžić, 6. razred
Mentorica: Zrinka Šimunović
Osnovna škola Poliklinike SUVAG
Zagreb

Tata od čistoga zlata

Moj otac je tata kakvog treba imati. I zato sam sretan i zahvalan Bogu što mi ga je dao. Ja znam da na svijetu ima mnogo dobrih očeva, ali ovaj je moj jedinstven i ne bih ga nikada mijenjao. Zna li zašto je tako dobar? Vjerujem da je to zbog moje bake i djeda. Oni su ga svojim primjerom odgajanja napravili dobrim ocem kakav je danas.

Nije kod nas uvijek bajka. Naljuti se i moj otac, rijetko, ali uvijek se sabere i pokušava biti razuman. Evo što ga naljuti: kad trčimo brat, sestra i ja po stanu, kad smo bučni i glasni, i kad se ja razvlačim po stanu prije spavanja (nije mi jasno zašto mu to smeta).

S ocem imam razgovore svaki dan, njega jako zanima moja škola i to mu sve otvoreno ispričam. Javim mu već iz škole da sam dobio jedinicu, a on mi odgovori da ćemo popričati kod kuće. Naravno da mi kaže da sam to mogao bolje naučiti i da nisam ni trebao dobiti jedinicu. I u pravu je, slažem se. Provodimo puno vremena zajedno. Mlađi brat, tata i ja često vozimo bicikle ili šetamo. Tata i ja zajedno gledamo akcijske filmove, poslije ih komentiramo. Da ne zaboravim, moj tata odlično kuha, na primjer ćufte i pire, juhu, faširance ili mesnu štrucu – to zbilja odlično radi. I pomaže mami kad god može. Dok sam o ovome govorio nastavnici iz Hrvatskoga jezika, jedan učenik mi je rekao: – Je l' stvarno tvoj otac takav!? Blago ti se.

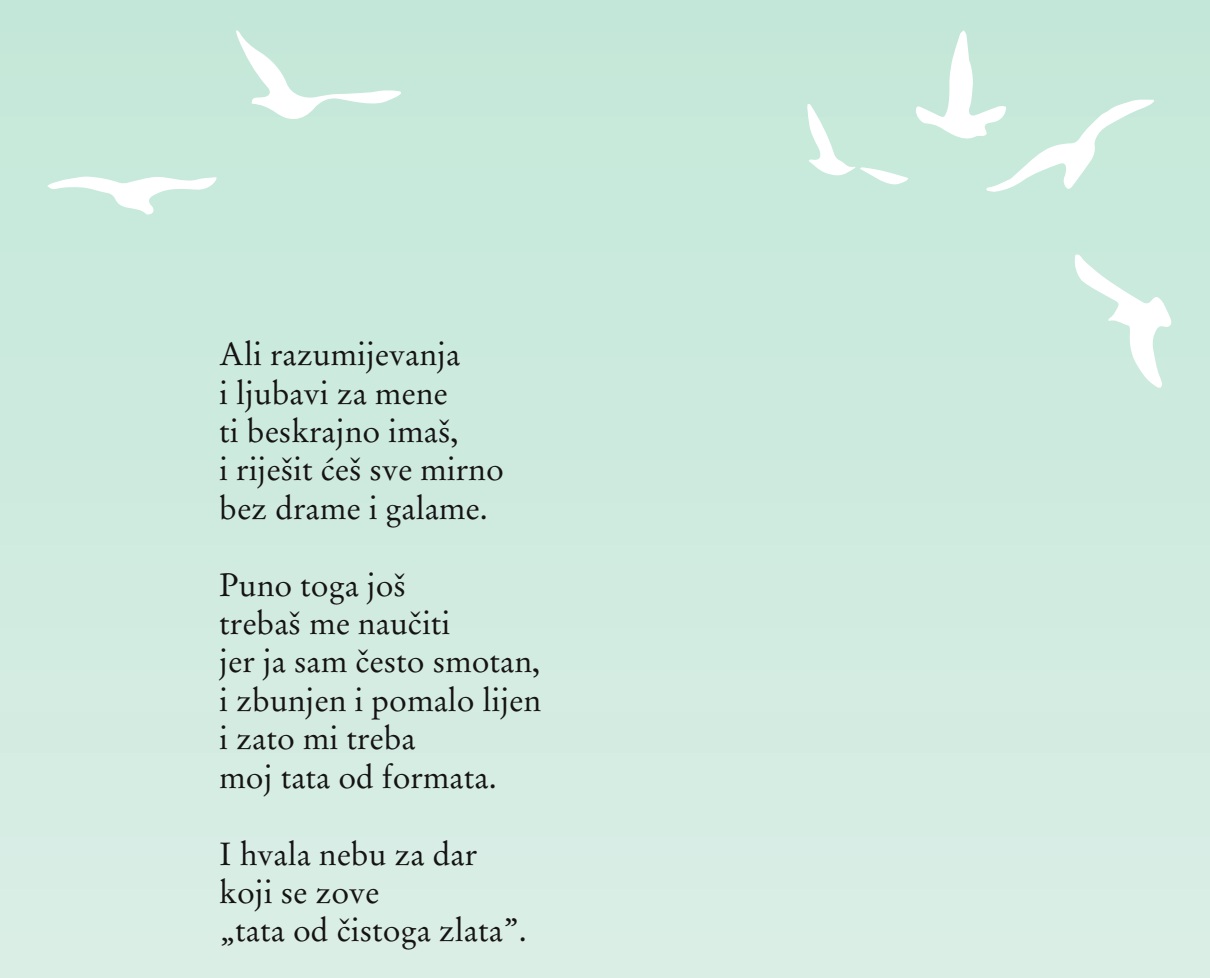

I stvarno, blago meni što sam njegov sin.

Ima još nešto što treba reći o mojem ocu. On je i moj spasitelj. Evo zašto. Bilo je to prije dvije godine kad sam s ocem išao da nešto obavi pa sam odlučio ostati u autu na parkiralištu, što se ubrzo pokazalo pogrešnim. Deset minuta kasnije u retrovizoru auta ugledao sam klauna. U to vrijeme bio je nekakav ludi trend iznenađenih pojava klauna koji su zabavljali sami sebe tuđim strahom. Bilo je tu i loših osoba iza maske i nisi mogao znati koje su namjere takve osobe. Zato sam se tako prestrašio jer sam o ovome čuo na vijestima. Bio sam u strašnom strahu, ali sam odlučio ostati miran da ga ne naljutim. Pokucao je tri puta na prtljažnik auta, a ja sam užasnut i skamenjen plakao. Klaun je primijetio moj očaj i na njegovu licu nastao je osmijeh kojem nisam vjerovao. Čekanje moga oca bila je vječnost. Kad sam ga ugledao, klaun je nestao. Jedino se čulo suho lišće u mračnoj noći. Dočekao sam oca kao izbavitelja, kao poslanog s neba. Tješio me i nije mu bilo jasno zašto sam se tako uplašio, a ja sam uvjeren da je klaun imao jako loše namjere i da se tata nije pojavio, tko zna što bi bilo sa mnom. Duboko mi se urezao taj strah.

Dok sam sve ovo pisao palo mi je na pamet da moj otac zasluži pjesmu i zato sam se potrudio i napisao ove stihove za njega.

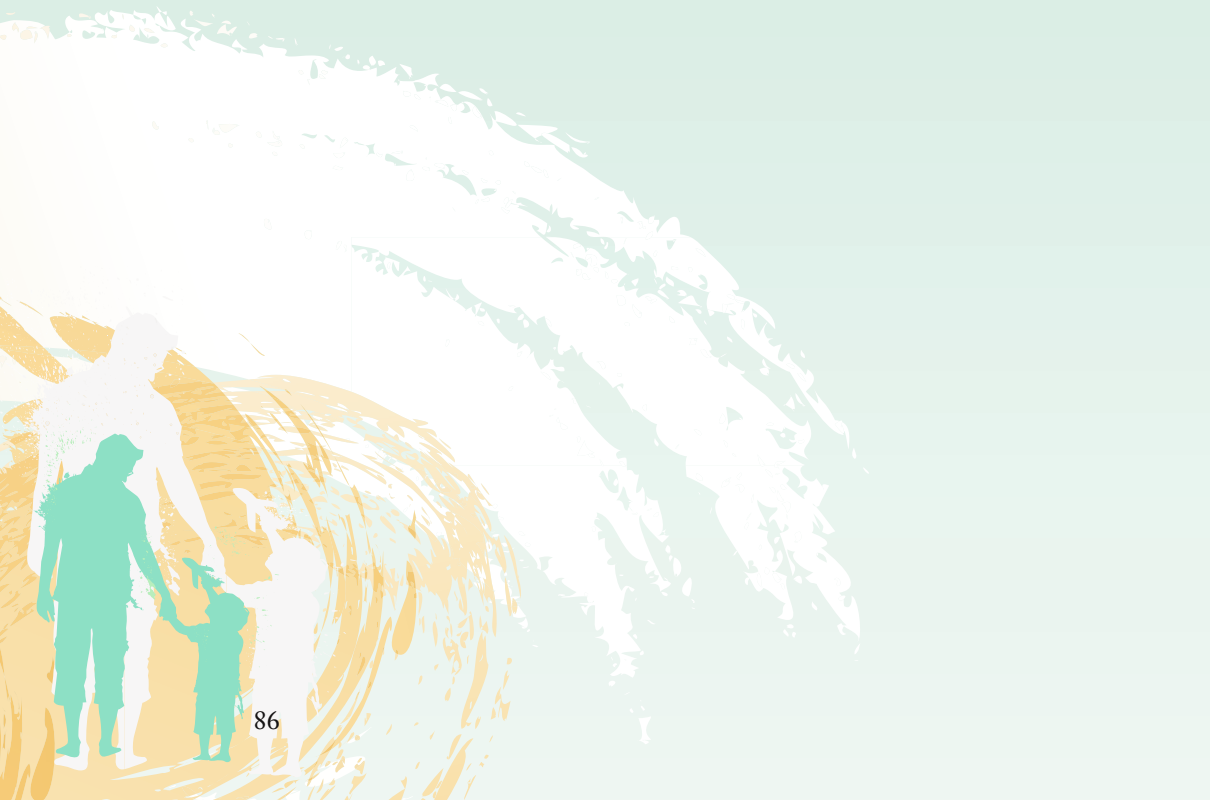
Oče moj mili i dragi,
voljeni i važni,
želim ti stihovima reći
da mi donosiš
sigurnost i sreću,
a ja tebi, nažalost,
problema punu vreću.

Ali razumijevanja
i ljubavi za mene
ti beskrajno imaš,
i riješit ćeš sve mirno
bez drame i galame.

Puno toga još
trebaš me naučiti
jer ja sam često smotan,
i zbunjen i pomalo lijen
i zato mi treba
moj tata od formata.

I hvala nebu za dar
koji se zove
„tata od čistoga zlata”.

Domagoj Čeko (3. r.), *Tata na poslu*
Mentorica: Zdenka Kožić
Osnovna škola Dragutina Kušlana
Zagreb

Ante Šarić, 6. razred
Mentorica: Dinka Mudri
I. osnovna škola Vrbovec

To je moj tata

Meni je moj tata baš dobar i hrabar. Reklo bi to svako dijete, znam, ali ovo je moj, on je stvarno takav. Pokušat ću sada i objasniti.

Hrabrost je pokazao spustivši se na mojim sanjkama po Crvenom spustu (za one koji možda ne znaju, to je dugački spust na Sljemenju). Ja se tamo ne mogu spustiti jer se odmah skotrljam. Moram objasniti i zbog čega je dobar. Dobar je jer dobro radi piletinu s mlincima. To je za svaku pohvalu! Ima on još mnogo vrlina, ali iznad svega toga ipak je pomaganje oko mojeg sada najdražeg predmeta, a to je matematika. Pomaže mi od prvoga razreda i bez njega ne bih mogao i znao rješavati jako teške zadatke. Zahvalan sam mu na tome. U životu nikad nije sve sjajno pa kada neka situacija postane ozbiljna, uozbilji se i on.

Moj tata radi dosta dugo, ali kada dođe nakon dugog posla kući, uvijek ga pokušam razveseliti dobrom ocjenom i uvijek upali kada mu mama pripremi obilan ručak. Da mi je ponuđeno milijun kuna, ne bih mijenjao svojeg tatu za novce jer on je takav kakav je. On je moj tata i ako se mene pita, on je najbolji na svijetu. Baš me zanima čiji još tata priprema najbolju piletinu s mlincima...

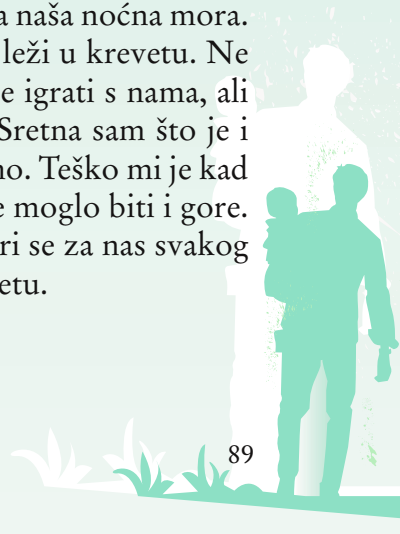

Elena Šturbek, 6. razred
Mentorica: Valentina Matejak
Osnovna škola Visoko

Priča o tati

Postoji puno tata na svijetu te mnogo priča i lijepih trenutaka provedenih s njima. Svako dijete voli svojeg tatu i svaki je tata poseban na svoj način. Djeca ih vole jer uz njih odrastaju, oni ih paze i čuvaju te su uvijek tu za njih. Postoje obitelji u kojima se članovi odvajaju od svojih najmilijih zbog nesuglasica. Djeca su tada tužna jer im nedostaje jedan od roditelja, najčešće tata. Svako dijete doživljava tatu kao stup obitelji, radnika i najjačeg čovjeka na svijetu. Ja svojeg tatu doživljavam drugačije! Moj tata je borac koji je prošao puno toga i učinio sve da nama bude lijepo. On je poseban, a ovo je njegova priča.

Moja obitelj uvijek je bila sretna i nasmijana. Dani su nam bili lijepi i puni zajedništva. Moj tata je uvijek imao osmijeh na licu. No dogodilo se nešto što nikada nikome ne bih poželjela. Krenimo ispočetka. Tata, mama, sestra, brat i ja krenuli smo te večeri na spavanje. Bili smo maleni i umorni, i nismo mogli ni sanjati da će nam to biti najgora noć u životu. Kad sam porasla, mama mi je objasnila što nam se zapravo dogodilo. Te noći mojeg je tatu zaboljela glava pa ga je mama odvezla u bolnicu. I tako je počela naša noćna mora. Tata je završio u komi. Već skoro osam godina leži u krevetu. Ne može razgovarati s nama, grliti nas i ne može se igrati s nama, ali njegov mi je pogled i veliki osmijeh dovoljan. Sretna sam što je i dalje s nama i što je naša obitelj još uvijek zajedno. Teško mi je kad pomislim na tatu, ali tada sama sebi kažem da je moglo biti i gore. Sretna sam jer moj tata nije odustao od nas i bori se za nas svakog dana. On je zaista jedinstven tata na ovome svijetu.

Ema Bajkovic, 7. razred
Mentorica: Spomenka Struški
Osnovna škola Martijanec

Lako je biti otac, a samo posebni mogu biti tata

Svi muškarci mogu biti očevi, no samo oni rijetki mogu biti tate. To su oni tate koji svaku večer prije spavanja omataju svoju djecu u toplu dekvicu, mole s njima prije spavanja, koji su razumni, poštuju prava i odluke svoje djece. Moj tata je upravo takav.

Sjećam se, kad sam bila puno manja, svake večeri bismo moj tata i ja molili te je uvijek pronalazio vrijeme za mene. Kada smo se preselili iz Umaga u Čičkovinu, tata je sve rjeđe pronalazio vrijeme za mene, za svoju obitelj, a i za sebe. Radi u tri smjene, u kući i izvan nje ima brdo posla. Jedina je osoba koja u našoj obitelji vozi automobil te stalno razvozi moje sestre i mene na sve strane. Ne sjećam se kada smo posljednji put svi zajedno sjeli za stol i igrali društvene igre ili kada smo posljednji put išli na nedjeljnu misu. Moj tata tuđe brige i probleme stavlja ispred svojih. Prije smo uvijek zajedno išli na polnoćku, na božićno jutro bismo otvarali poklone i zajedno dočekali Novu godinu. Više nema vremena ni za to. Ponekad bih htjela da bar jedan dan može uživati i misliti na sebe, a ne na druge. Voljela bih da jedan dan ima vremena za sve što poželi, da bude svoj.

Možda se čini kao grozan otac, no on to nije. Brižan je, uvijek svima rado pomaže i sve vrijeme koje nađe, usprkos svim obavezama, provede sa svojom obitelji. Takvi trenutci su rijetki, no dragocjeni. Nikada nije propustio ni jednu priredbu. On bi nam htio pružiti život kakav on sam nije imao, biti roditelj kakvog je htio imati, a nije. Nikada nije digao ruku na mene i nije mi ništa našao

rekao. Nadam se da ćemo u budućnosti provesti više vremena zajedno. Meni ne treba netko tko će mi darivati skupe poklone. Meni treba netko tko će biti uz mene i poticati me da idem naprijed i kad je najteže. Moj tata je takav. On nije samo otac, on je najbolji tata na svijetu!

Hrvoje Ivanda, 7. razred
Mentorica: Željka Kalabek
IV. osnovna škola Bjelovar

Otac i ja ministranti

Moja obitelj i ja smo kršćanska obitelj. Vjerujemo u Boga te svake nedjelje odlazimo na misu i molimo.

Moja kršćanska priča počela je još kada sam bio mali. Moj prvi sakrament bilo je krštenje. Krstio me moj stric fra Ivan Ivanda. Često sam odlazio u crkvu s obitelji te sam bio jako miran, ali i znatiželjan. Zavolio sam ići u crkvu i svake sam nedjelje spremno čekao polazak. Kako smo na mise išli jednom u tjednu, odlučio sam napraviti svoju crkvicu. Počeo sam od slika sa zida te sam nacrtao Isusovo krštenje i križ i zalijepio ih na zid. Dvije stolice bile su oltar, a treća je predstavljala govornicu. U dvjema čašama stajali su vino i voda, a treća je bila kalež. Hostije su bile mali keksi. Imao sam i ministranta, svoga oca, koji me slušao i učio kršćanskoj vjeri.

Uzeo sam Bibliju i molitvenik te je misa mogla početi. Moj je otac čitao dijelove iz Biblije i skupljao lemuzinu,¹ a ja sam vodio ostatak mise. Najdraži dio mise bila mi je propovijed. Dnevna zarada od mise bila je dvadesetak kuna. Molio sam se svaki dan, a u četvrtoj godini htio sam biti svećenik kao moj stric Ivan. Moj otac i ja voljeli smo odlaziti u svetišta: Mariju Bistricu, Trsat, Majke Milosrđa... Mise sam prestao održavati poslije dvije godine. Ulaskom u prvi razred postao sam ministrant u crkvi Blažene Djevice Marije Gospe Lurdske.

Ministrant sam već sedam godina i to mi se jako sviđa. Nastavit ću ministrirati, i nadam se da će mi se ostvariti želja da postanem svećenik.

¹ lemuzina – milodar, novčani prilog u crkvi

Katarina Jozić, 7. razred

Mentorica: Marija Keškić

Osnovna škola „Dr. Andrija Mohorovičić”

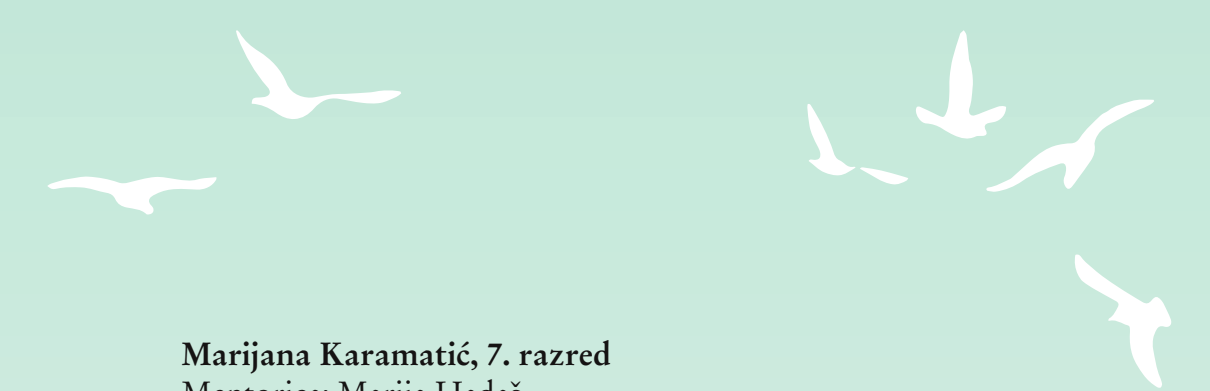
Matulji

Tata kao superjunak

Tata je važan dio života svakog djeteta. Svaki tata je kao superjunak kojeg njegova djeca beskrajno vole i smatraju svojim prvim uzorom. Tako i ja: moj tata meni je uzor i svakoga dana nastojim mu što više sličiti.

Njegova ljubav meni je nezamjenjiva. Kako je on uzor meni, tako je i naš nebeski Otac uzor mom tati. U tatu se uvijek mogu pouzdati jer znam da će mi on pokazati pravi i jedini put, Božji put. On je vrlo pobožan, volimo zajedno ići u crkvu. Naša je želja otići na hodočašće u Međugorje, zajedno se moliti. Vjerujemo da ćemo tako postati bolji ljudi i naučiti dati sve od sebe svaki dan. Tata je meni važan jednako kao i mama, znam da oboje utječu na moj cijeli život i samopouzdanje. On me prihvaća pod svim uvjetima, kako god da se ponašam, nježno mi ukaže na moje pogreške te pohvali moja dobra djela i pristojno ponašanje. Ohrabruje me, šalji se sa mnom i znam da me voli više nego ikog ili išta. To pokazuje ne samo riječima nego i djelima jer djela se pamte više nego ijedna riječ. Volimo se zabavljati u zabavnim parkovima, putovati svijetom, šaliti se...

Moj tata kaže da je biti otac stvarno super, ponekad zna biti teško, ali donosi veliku nagradu. Rekao mi je da nema većeg ponosa za jednog oca nego vidjeti svoje dijete sretno. Jednoga dana i ja bih željela postati roditelj i sigurna sam da će i meni, kao i mome tati, to donijeti sreću u životu.

Marijana Karamatić, 7. razred

Mentorica: Marija Hadaš

Osnovna škola Brestje

Sesvete

Dodatna nagrada

Moj otac

Ja sam Marijana. Živim u Zagrebu. Imam dva brata i sestru. I roditelje, naravno! Mi smo jako snažna obitelj.

Svoga oca volim najviše na svijetu! Jako smo povezani. Imala sam sretno i bezbrižno djetinjstvo sve dok mi jednoga dana majka nije rekla da moramo ozbiljno razgovarati. Dogodilo se to prošloga ljeta. Uplašila sam se! Jako. Majka je rekla da se ne trebam bojati, da nije ništa strašno. U redu. Ali zato što nije strašno, ne znači da nije ozbiljno ili nevažno. Točno ovim riječima majka mi je rekla: – Marijana, ti imaš tatu za kojega ne znaš.

Pomislila sam da se šali i samo sam se nasmijala. Međutim, majka se nije šalila. Govorila mi je pravu pravcatu istinu. Ostala sam bez riječi (ja, koja uvijek imam odgovor na sve). Osjetila sam strah i nekakvu nelagodu. Onda me preplavila tuga i nevjerica: – Zar moj tata nije moj tata?

Nakon nekoliko dana upoznala sam svoje „prave” tetke i stričeve. Ali ne i oca. On je u zatvoru. Bila sam sretna što ih imam, ali u drugu ruku i jako tužna. Bojala sam se da će se odnos mene i obitelji, a ponajviše mene i tate pokvariti. Bojala sam se da me nitko od njih neće voljeti. Ta ja ne pripadam njima. Mi nemamo istoga tatu. Što ako me tata počne izdvajati od braće i sestre? Hoće li voljeti više njih nego mene? Stotinu pitanja prolazilo mi je kroz glavu. Bila sam nemirna. Hvala Bogu, sve su to bili samo moji stra-

hovi. Moja obitelj i moj tata vole me isto kao i ja njih. Najviše na svijetu. Jer oni su moja obitelj.

Život je dar. Prije svega dar Božji. I ja sam mu beskrajno zahvalna za svaki trenutak svoga života. Za moga tatu. Za moju obitelj. Zahvalna sam Bogu također i za oca. I on je zaslužan za moj život. Bez njega mene ne bi bilo. Svjesna sam toga. Zato ga poštujem i volim kao čovjeka. I ništa više. Za sada mogu samo toliko.

Josipa Petek, 7. razred
Mentorica: Spomenka Struški
Osnovna škola Martijanec

Moj savršeni tata

Lako je biti otac, a samo posebni mogu biti tata. To je prava, pomalo bolna istina. Svatko može biti otac, biološki, ali rijetki mogu biti tata, pravi tata. Meni je drago što mogu reći da imam tatu. Zove se Igor, Igor Petek, za mene samo tata.

On je moj tata, nije bitno koliko ima godina, bitna je njegova duša koja je još uvijek jako mlada. Moj tata nije najbolji tata na svijetu, ali za mene je savršen. Ponekad svi imamo loše ispade, trenutke, ali na kraju smo ipak svi ljudi. Moj je tata velikodušan, vrlo pametan, lijep, zabavan i ono što njega čini posebnim, jest to da on nikad ne dozvoli da mu netko pokvari sreću. Nikad ne ulazi u svađe, postupa vrlo mudro i pametno. Kada je loše volje, uvijek se pitam što se dogodilo da je tako mrk. Nekad ga bole leđa pa je jako mrzovoljan, no to ne znači da se iskaljuje na nekome, već je taj dan tih i povučen. On radi kao informatičar u firmi, a u svoje slobodno vrijeme bavi se lovom. Kad sam bila mala, ponekad me vodio u šumu, u sve ono zelenilo... i tada sam počela shvaćati zašto tamo provodi toliko vremena. Ja bih rekla da je za njega odlazak u šumu nekakav spas od svih briga i nevolja. On je jako dobar lovac, meni se zato uvijek pohvali kada ulovi neku zvijer. U tome mu uvijek pomaže pas Garo, visok, crn i pametan pas. To što je on tako dobar lovac, znači da mogu naučiti puno od njega, većinom o životinjama. Uz sve to, on je tu kad zagusti. Ako imam neki problem koji ne želim podijeliti s mamom, podijelim ga s tatom. Uvijek mi da dobar i mudar savjet. Također je romantičar, ali zato uvijek mene

pita za savjet. On svima želi udovoljiti, pogotovo svojoj ženi, mojoj mami. Jedna zanimljiva činjenica o njemu jest da se obožava svađati s punicom, mojom bakom, ali te njihove svađe su poput televizijskih sapunica i baš ih zato nitko ne doživljava ozbiljno.

Moj je tata poseban, zaigran poput djeteta i mlad u duši. Njegova uloga u obitelji nije laka, nitko niti nije rekao da će biti laka. No sve u svemu, on je moj tata s dobrim i lošim stranama, za mene potpuno savršen. Volim ga i što god da se dogodi, uvijek ću ga voljeti jer zauzima veliko mjesto u mom srcu.

Magdalena Nadilo (1. r.), *Volim tatu*
Mentorica: Suzana Turković
III. osnovna škola Bjelovar

Maria Elizabeta Završki, 7. razred

Mentorica: Renata Budak Lovrić

Osnovna škola Vugrovec-Kašina

Brod u boci

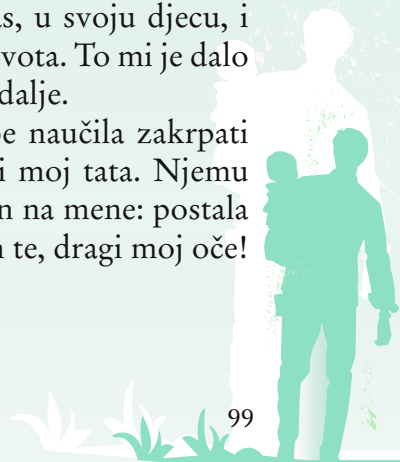
Imam dva oca – nebeskog i zemaljskog. Pričat ću o svome biološkom ocu, svome zemaljskom ocu.

Moj otac kojega zovem tata ima mnogo vrlina. Kada sam bila dijete, svaku bi mi večer pričao priče o vilama i vilenjacima. Uvijek me znao nasmijati. Tata, otac moj, svaki dan polaže svoje nade u mene. Uvijek mi govori kako smo mu moje sestre i ja sve na svijetu. U vrijeme blagdana, osobito u vrijeme Božića, tata bi nas vodio u grad u šetnju i kupovao nam ukusne, slasne fritule. Iznenadio bi nas i lijepim božićnim poklonima. Priznala sam mu jednom kako nije u redu da toliko troši, no on je samo odmahnuo glavom.

– Za vas ću uvijek imati. – rekao je.

Bilo je predivnih uspomena. Uslijedili su padovi i usponi. No padovi su se ubrzo razmnožili i posljednji pad je bila kap koja je prelila čašu. Napustile smo svoje roditelje i dom, i zasad se ne smijemo vratiti kući. Nedostaje mi rodna gruda, topla soba, šareni zidovi, mnoštvo djece i ljudi. Ne znam hoću li se ikad vratiti u taj raj. Važnost nekih trenutaka spoznala sam tek kada su oni postali uspomena. Otkako sam oduzeta roditeljima, postala sam drukčija osoba. Tata, moj voljeni otac, vjerovao je u nas, u svoju djecu, i znao je da ćemo prebroditi ovaj hladni period života. To mi je dalo snage. Tada sam naučila istjerati tugu, i krenuti dalje.

Ne bih to uspjela bez oca. Sve sam te rupe naučila zakrpati tako što su moje oči prvo vidjele kako se bori moj tata. Njemu život nije bio glazba za uši. Sada je tata ponosan na mene: postala sam brod koji može podnijeti sve udarce. Volim te, dragi moj oče!

Ivona Crnčić, 8. razred
Mentorica: Valentina Jurišić
Osnovna škola Ljudevita Modeca
Križevci

Moj tata – moje bogatstvo

Osoba koja mi je život dala, pelene mijenjala, kuhala čajeve, pripremala hranu, čuvala me noću kad sam bila nemirna i kad sam plakala, osoba koja bi prije sve dala meni nego uzela sebi, koja bi mi maramicama brisala svaku suzu koja je potekla niz moje obraze, osoba koja je uz mene čak i kada ne treba. Ta osoba je moj tata. Moj tata je moja najveća podrška u životu, moj razlog za sreću, moj ponos i radost, moja utjeha u tužnim i nesretnim danima. Moj je tata moje blago, moje sve. Kad god mi se u životu pojavila prepreka, moj tata ju je slomio, razorio i našao rješenje samo da ja budem sretna, da ne patim. Moj je tata upravo taj čovjek koji to čini za mene.

Netko od zlih ljudi, neki čovjek zamalo mi je uništio život. Iako ne doslovno, ali moju dušu, moje srce. Unio je strah u mene. Suze su mi svake noći tekle same od sebe. Skrivala sam se u sobu i razmišljala o tom čovjeku, o njegovom lošem ponašanju, ali nisam imala hrabrosti reći to roditeljima. Tata je vidio da nešto nije u redu sa mnom, ušao mi je jedne večeri u sobu i pokušao pričati sa mnom. Trnci su mi prolazili posvuda, srce mi se stisnulo, zaboljelo me nešto. Duboko u duši sam to osjetila, ali znala sam da će mi biti lakše ako mu kažem što je sa mnom. Ispričala sam mu suznim očima što me muči. Bilo mu je teško koliko i meni, čak i teže. Nakon tog dana mi je postalo lakše. Tata mi je dao najbolje savjete i utješio me toplim riječima.

Volim svog tatu više od svega, volim ga isto koliko i Oca nebeskog. Znam da će uvijek biti uz mene. Osjećam svaki njegov pokret, disanje i posebni osjećaj duboko u duši. Da moram birati između bogatstva i tate, izabrala bih tatu jer je on moje bogatstvo.

Veliko ti hvala, tata! Ne želim te nikada izgubiti, ali znam da će se to jednoga dana – na veliku žalost, a s druge strane sreću jer je to poziv od Gospodina u nebo, u raj – dogoditi. Uvijek ćeš biti u mom srcu. Nebo će jednoga dana dobiti najljepšeg anđela.

Sve dok imaš roditelje, najsretniji si čovjek. Zato, dragi moji prijatelji, poštujujte svoje roditelje. Vjerujte mi, jednom će vam biti žao što niste iskoristili vrijeme u zajedništvu s njima.

Karmen Katolić, 8. razred
Mentorica: Valentina Jurišić
Osnovna škola Ljudevita Modeca
Križevci

Doći ćemo ti sutra

četvrtak, 31. listopada 2019.

Volim te, tata, jako... puno. Nadam se da znaš. Koliko sam ti puta to rekla s radošću i puno ljubavi. Koliko te volim... Imali smo prepirka i svadali smo se i doista mi je žao. To ne znači da te manje volim od bilo koga drugoga. Ali zato sam sada zahvalna da sam ugledala tebe svojim malim očima i prvi put ti rekla *tata* na našem prvom susretanju. Sigurna sam da si bio jako sretan kada si to čuo. Gledao si mene i seku kako odrastamo, kako doznajemo sve više o tebi i mami. Jako sam zahvalna za sve to. Gledao si seku i mene kako prvi puta krećemo u školu, gledao si kako s odličnim uspjesima dolazimo kući te si bio najponosniji tata na cijelome svijetu. Sjećam se kako bih čekala ispred glavnih ulaznih vrata kuće da se vratiš, a tada bih te zagrlila najjače što mogu i slušala kako mi tepaš: *O, bubica moja mala!* Ja sam sa smiješkom odlazila u spavaću sobu i bila sretna do jutra. Također bi i mami tepao: *Ljepotice!, Ljubavi!, Srećo!*, a mama bi se nasmiješila koliko je sretna bila.

Sada kreću naše prve svađe. To je bilo u četvrtom razredu. Sigurno me je pubertet promijenio. Bilo bi mi nakon svađe jako žao pa bih te zagrlila i rekla: *Oprosti, tata, nisam mislila to reći!* Ponekad se ne bih ni ispričala i jedina želja bila mi je da te opet sretnem i kažem ti: *Oprosti!* Ali, eto, godine sada idu. No, još mi slim na tebe, kao i seka te mama, baka i ostali.

Doći ćemo ti sutra. Volim te!

Nikolina Kopic, 8. razred
Mentorica: Dragica Lovrić
Osnovna škola Alojzija Stepinca
Zagreb

Moj heroj

Moj heroj nije uobičajeni superjunak. Njega nećete prepoznati po njegovom plaštu ili jako brzom autu. Zašto? Zato što je on moj tata. On je uvijek tu za mene i stavlja mi osmijeh na lice. On ne može letjeti, ali zato može svakoga nasmijati svojim šalama. On nema nadljudsku brzinu, no uvijek će ti brzo priteći u pomoć. Nema ni nadljudsku snagu, no njegove tople riječi pune ljubavi i suosjećanja svakome daju snagu za njegovu borbu.

Moj se tata ne bori s raznim zlikovcima, ali se uvijek trudi učiniti svakog sretnim. Njegovo veliko srce daje mu svu moć koju ima i svaki drugi superjunak. On je tu za mene kada god sam u nevolji ili trebam neki savjet. On me tješi kada sam tužna i podupire me u mojim snovima. Spreman je uvijek dati mi zagrljaj i kompliment te pokazati koliko me voli. Čak i kada je jako umoran, on pažljivo sluša moje probleme i pomaže mi riješiti ih. Beskrajno ga volim i jako sam mu zahvalna na svemu što čini za mene. Možda ga drugi ljudi neće smatrati herojem, no za mene nema većeg i boljeg junaka od njega.

Jer pravog heroja ne čini njegov plašt i slava, već njegova dobra djela i veliko srce.

Katarina Marinković, 8. razred

Mentorica: Marina Šnobl

Osnovna škola Stoja

Pula

Ti...

Oče, kojim riječima da ti govorim? Tko si ti? Smijem li ti išta reći? Bog je moj Otac. Ti, Oče moj, koji si na nebesima, kako je ugodna spoznaja da si ti moj Otac koji me neizmjerljivo ljubi. Ti si moj Otac, a ja sam tvoje dijete. Kada mi je teško i kada je moja duša tmurna, osjećam da ti trebam ponavljati stalno: Oče, vjerujem u tvoju ljubav prema meni! U svakom trenu svoga života vjerujem da si ti moj Otac, a ja tvoje ljubljeno dijete. Vjerujem da me voliš!

Vjerujem da me promatraš danima i noćima, i da ni vlas kose s moje glave ne smije pasti bez tvoga dopuštenja. Vjerujem da ti uvijek znaš bolje od mene što je dobro, a što nije dobro za mene. Uvijek me možeš izvući iz zla.

Nauči me kako da ti se prepustim, baš kao dijete u majčinu zagrljaju. Oče, ti sve vidiš, sve znaš, ti me poznaješ bolje nego ja poznajem sebe.

Daj mi svjetlost, milost i snagu! Oče, pozovi sve ljude k sebi. Cijeli svijet neka govori o tvojoj očinskoj dobroti. Štiti me kao zjenicu oka svoga, budi mi milostiv!

Amen.

Lorena Markušić (2. r.), *Tata i ja – sreća i ljubav*
Mentorica: Vesna Mlinarić
Osnovna škola „Braća Radić”
Koprivnica

Fabijan Vođinac, 8. razred

Mentor: Josip Galović

Osnovna škola „Josip Kozarac”

Slavonski Šamac

Prva nagrada

Cijeli je život advent...

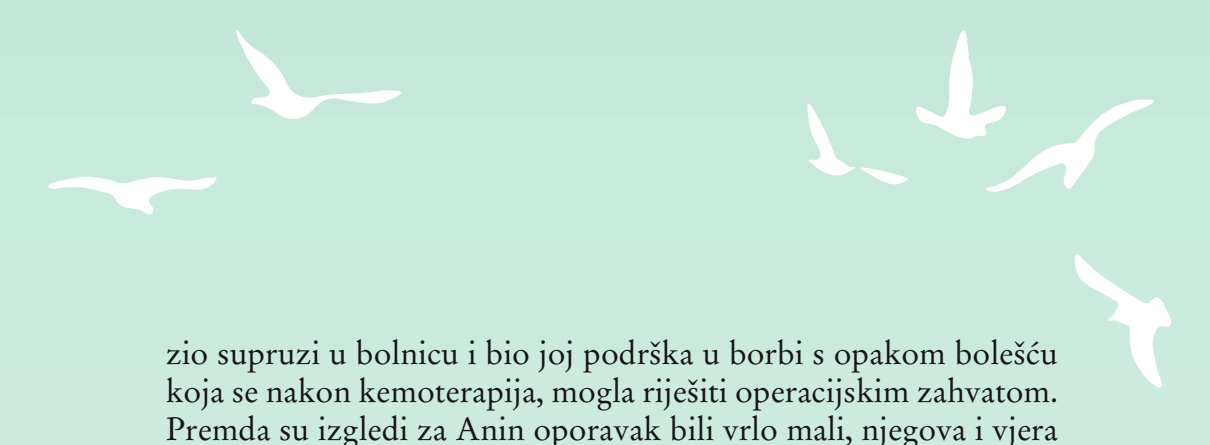
Svake, baš svake godine, kada se oglase praporčići adventske radosti i upale žaruljice u našem selu, sjetim se prijatelja Ive s kojim sam dijelio lijepe i, nažalost, teške trenutke kojih nije nedostajalo u našem djetinjstvu. I evo, opet je sjaj došašća obasuo naše malo selo, opet je ona čudnovata magla zavila svaki kutak našeg slavonskog šora, i dok palim prvu svijeću na vjenčiću, jasno vidim njegov zbunjeni lik, lice natopljeno suzama kao biserčićima na prostranim, mrazom pokrivenim livadama.

Uvijek sam pomalo bio zavidan što Ivo ima tri brata i dvije sestre. Njih je šestero, a ja imam samo jednog brata. Njih šestero u maloj, trošnoj kućici, a brat i ja u našoj lijepoj kući. Oni ipak sretniji od nas. Nikada se nisu svađali, premda nisu imali igračka ni igrice, kompjutora ili mobitela, a brat i ja u vječnoj prepirci u sobi pretrpanoj igračkama, i zadnjim krikovima svijeta igrice i informacijske tehnologije. Zajedno smo krenuli u prvi razred, bijaše on šesto dijete obitelji Tunjić. Roditelji su se njegovi bavili poljoprivredom, imali su nekoliko krava, svinja i druge domaće životinje. Majka Ana bijaše vrijedna kućanica, a otac Mijo seoski lugar. Premda življaše u maloj kućici, u njoj je bilo tako toplo. Volio sam pojesti u njihovoj kući komad kruha namazanog mašću ili pekmezom. Bijaše mi to poslastica iznad svih poslastica, još kad vidim kako oni slatko jedu. Vrt oko njihove kuće mirisao je tisućama mirisa različitog cvijeta, a bašča tete Ane bijaše najljepša

u našem susjedstvu. Namještaj u njihovoj kući ničim nikoga ne bi oduševio pa ni mene, jer imah mnogo ljepši i noviji, no jedan mi je predmet uvijek upadao u oči i sve bih iz svoje sobe dao samo da ju mogu dobiti. Bijaše to stara, požutjela zidna slika koja je prikazivala Svetu obitelj – Mariju, Josipa i Isusa. Što me još više fasciniralo, bila je molitva ove obitelji pred tom slikom. Otac Mijo započinjao bi molitvu, a svi bi se redom uključivali i molili. Zvuci njihove molitve bijahu ljepši od najsvečanijih himni, opera i arija koje učah na glazbenom. Iz poniznih riječi molitve rađalo se jedno toplo *hvala* za sve što imaju, za svakog člana njihove brojne obitelji, za domovinu, komad kruha koji objeduju, posao i zdravlje. Potpuno predana obitelj Svetoj obitelji.

No, jednoga dana majka se Ana iznenada sruši dok je čistila kuću. Ubrzo ju prevezoše u bolnicu u Vinkovce. Prolazila je detaljne pretrage koje su pokazale ono najgore – Ivina majka ima karcinom debelog crijeva. Kako smo živjeli u malom selu, ta se loša vijest brzo proširi. Meni ju je otkrio Ivo svojim plačnim licem koje su kvasile suze tuge dok smo išli rano ujutro još za mraka s prve zornice tog adventa. Dok su selom plamtjele zvjezdice i svjećice, jecali praporci, najjače su ipak sjale Ivine suze dok mi je govorio o bolesnoj majci. Govorio mi je o majci koja mora biti u bolnici pod stalnom pratnjom liječnika. Bojao se kako će njih šestero bez majke, kako će ih tata dalje voditi, brinuti se o njima. Kako paradoksalno, kako nepravedno, stalno sam se pitao, zašto baš ta siromašna obitelj? Kao da se more tuge u mene slilo, bijah nesretan. Odjednom mi Božić postade tužan. Zbog Ive, zbog njebove mame, tate, braće i sestrice. No, duboko u sebi čvrsto sam vjerovao da će ipak svemogući Stvoritelj koji će se uskoro roditi u liku maloga djeteta u hladnoj štalici, pomoći ovoj obitelji. Dao je ocu Miji snage da se bori, ocean ljubavi prema svojim golupčićima (kako ih je od milja zvao) i vjere da ne klone duhom. Preko noći lugar Mijo postade i otac i majka ovoj dječici. Redovito je odla-

zio supruzi u bolnicu i bio joj podrška u borbi s opakom bolešću koja se nakon kemoterapija, mogla riješiti operacijskim zahvatom. Premda su izgledi za Anin oporavak bili vrlo mali, njegova i vjera njegovo šestero djece bila je ogromna. Što ih je bolest više pokušavala obeshrabriti, oni su bili čvršći u vjeri i – molitvi. Stvoriše kućni oltar pred slikom Svete obitelji. I ja sam s njima svaku večer molio. Dok smo molili, jasno smo osjećali prah milosti nebeske koji je grijao naše živote. Sve bih dao samo da se na Ivinom licu suze bola pretvore u suze radosnice. Prošle su zornice, upalili smo sve četiri svijeće, prošao je sjaj božićnih praznika, sve je prošlo, no radost Božića, rođenja Malenoga u štalici zadržala se u našim srcima. Iako su bila ispunjena tugom, radost je Božića pronašla maleni kutak naših srdaca u koji se tiho smjestila i grijala nas dajući nam nadu u dobro. Divio sam se čiki Miji koji je postao kuharom, spremačem, peglao je i prao rublje, kopao u bašči, pratio dječicu u školu, išao na svoj posao i molio. Upitah ga jednom:

– Čika Mijo, odakle vam tolika snaga da se možete nositi sa svim obavezama?

– S one slike, dijete, Otac nebeski daje mi snagu, vjeru i nadu da će sve biti dobro. – rekao mi je Mijo očima punih sjaja dok je gledao u Svetu obitelj.

Došao je i Uskrs, proljeće je najavljivalo život, a teta Ana grčevito se borila sa stanicama tumora koji je vodio u smrt. Oporavak je išao vrlo teško. No, praćen tihim molitvama i suzama, ipak je krenuo u pozitivnom smjeru. Operacija je prošla, baš na blagdan Velike Gospe. Teta Ana je uspjela. Dobila je novu ulaznicu u dvoranu života, u dvoranu obiteljske ljubavi, zajedništva i skromnosti. Uspio je i čika Mijo, taj maleni, skromni čovjek podnio je teret očinstva u punom smislu riječi. Skoro godinu dana bio je otac, majka, prijatelj, tješitelj, molitelj... heroj. Aninim povratkom ona

skromna kućica postade najljepšim dvorcem ljubavi. Dvorcem u kojem vlada jednostavnost, poštivanje, ljubav prema drugom čovjeku, vjera i pouzdanje u Boga koji je izvor života i radosti.

Sve me to duboko dirnulo, prvo sam bio beskrajno tužan, a onda opet beskrajno sretan. Mojem je najboljem prijatelju Ivi ozdravila majka. Opet je njegova obitelj radosna, radosna je i moja obitelj, cijelo je selo radosno. Opet dolazi Božić, blagdan radosti, mira, obitelji... Pucketa snijeg pod našim nogama, vjetar pjevuši u ogoljelim krošnjama oraha himnu zimi, zamrznuta su prozorska stakla na kućama, čuje se zvuk crkvenog zvona – Ivo i ja baš idemo na zornicu. No, sada smo sretni. Gledamo jedan drugoga, gledamo si promrzla lica na kojima sjaje smrznute suzice kao kristalići. Suzice sreće na njegovom, ali i na mom licu. Koračamo u magli hladne i tamne adventske zore, svim srcem zahvaliti nebeskom dobrom Ocu, koji opet dolazi, koji nam život obasja radošću. Shvatih da je naš cijeli život jedan veliki advent, jedno iščekivanje dobrote u liku malenog Djeteta.

The image features a warm, golden-yellow background with abstract, painterly brushstrokes. In the center, a black silhouette of a child is shown in mid-air, with arms and legs raised. Below the child, a black silhouette of a man is shown from the waist up, also with his arms raised, reaching towards the child. Several other faint, larger silhouettes of hands are scattered in the background, some appearing to be reaching out. The overall composition is centered and evokes a sense of support, guidance, and connection.

Slijedim te, oče moj

(IGROKAZI)

Leona Salajpal (2. r.), *Tata i ja – uvijek zajedno*
Mentorica: Vesna Mlinarić
Osnovna škola „Braća Radić”
Koprivnica

Narcisa Rendulić, 5. razred
Mentorica: Jelena Bosiljevac
Osnovna škola „Vladimir Nazor”
Duga Resa

Otac/otac

Dramske osobe: IVAN
MAMA
MAGDALENA, MARIJA, MATEJ
– Ivanovi prijatelji

(Ivan dolazi tužan u školu jer zna da idući dan u školu dolaze očevi djece iz njegovog razreda.)

MAGDALENA: Ivane, zašto si tužan?

IVAN: Ah... bolje da ne znaš.

MAGDALENA: Ako sam ti prijateljica, reci mi.

IVAN: Pa, znaš... mog oca više nema. Poginuo je prošle godine na autocesti kada se u njega zabio kamion. Sutra očevi trebaju doći u školu, a ja nemam nikoga.

(Magdalena mu je htjela odgovoriti, ali ju u tom trenutku prekine školsko zvono. Do kraja nastave Ivan i Magdalena nisu razgovarali jer se Ivan nije htio vraćati na tu temu).

IVAN: Mama, kod kuće sam...

MAMA: Kako je bilo u školi? Zvala me Magdalenina mama i rekla kako Magdalena primjećuje da si zadnjih par dana jako tužan. Također, Magdalena zna razlog, ali neće reći. Imaš li mi što za reći?

IVAN: Ne! Zločesta Magdalena, sve mora odati!

MAMA: Što je Magdalena skrivila da je zločesta?

IVAN: Ma ništa. Poslijepodne ću ići van prošetati se.

MAMA: Kako želiš. Znaj da ću kad-tad saznati.

IVAN: Nema veze ako saznaš, ionako tu nema pomoći.

(Ivan je otišao u šetnju i nije znao da će u parku zateći svoje prijatelje.)

MARIJA: Ivane, Ivane! Stani!

MAGDALENA: Trčite da ga uhvatimo!

MATEJ: Uh, dajte malo stanite, ne mogu tako brzo...

MAGDALENA: Nemoj sad odustati!

MATEJ: Uh, uh, uh...

MARIJA: Napokon smo te sustigli.

IVAN: A što vi sada hoćete? Magdalena, s tobom ne razgovaram!

MAGDALENA: Oprosti, ja... jednostavno sam morala!

MATEJ: Nema potrebe da se sad još i porječkate. Važno je da nam je Magdalena sve rekla i da sada imamo ideju!

IVAN: Nema tu pomoći...

MARIJA: Ooo, ti se varaš! Tu pomoći itekako ima!

IVAN: Dobro, dobro, dajte da čujem ideju.

MAGDALENA: Mislili smo da u školi pričaš o Bogu. On je tvoj nebeski Otac! Što misliš, tko te pazi sada kada ti oca više nema? Naravno, to je Bog! Najbolji otac na svijetu. Hoćeš li?

IVAN: Ova ideja mi se sviđa. Ne mogu to odbiti! Moj Otac ide sutra sa mnom. Neće biti fizički, ali duhovno hoće! Svima će se svidjeti i svi će shvatiti tko je zapravo naš pravi otac. Puno vam hvala, prijatelji moji! Da nije bilo vas, vjerojatno se sutra ne bih pojavio, već bih odležao u krevetu glumeći da sam bolestan.

MARIJA: Drago nam je što smo ti pomogli. Joj... jedva čekam sutra!

(Idući dan u školi, Ivan govori o svome Ocu.)

IVAN: ...I ovo je bio moj Otac, kojeg previše volim!

UČITELJICA: Ivane, ovo je bilo jako lijepo, ali gdje ti je otac, tvoj biološki otac?

IVAN: On je... On je sada na jednom puno ljepšem mjestu.

(Učiteljica je samo u čudu pogledala Ivana jer nije shvatila što mu je to značilo. Ipak, kasnije kada je upisivala bilješke u e-dnevnik, shvatila je. Ivan dolazi veseo kući.)

IVAN: Mama, napokon i ja imam Oca za kojeg prije uopće nisam shvatio da postoji.

MAMA: Hm, a tko je to?

IVAN: Vidjet ćeš kada pročitaš današnju bilješku u e-dnevniku. Nadam se da je učiteljica shvatila poantu mog današnjeg izlaganja.

MAMA: Kakvog izlaganja, mladiću?!

IVAN: Pročitat ćeš. E, da, moj novi Otac je i tvoj Otac. Zajedno sa mnom i ti si njegova ovčica otkad si se rodila.

MAMA: Ovo me malo zabrinjava, ali ako kažeš da nije ništa loše, u redu.

(Nakon pročitane bilješke u e-dnevniku, mama je bila ponosna na svojega sina. Bilo joj je jako drago što je Ivan shvatio da ima još jednoga oca. Nije mu zamjerila što joj se nije obratio kada je doznao da očevi dolaze u školu. Shvatio je da će do kraja svog života imati oca koji će ga jako voljeti te vjeruje da će ga njegov pravi biološki otac i nebeski Otac zajedno i dalje promatrati s neba.)

Una Kliska (1. r.), *Tata i ja*
Mentorica: Suzana Turković
III. osnovna škola Bjelovar
Dodatna nagrada

Marta Klimpak, 6. razred
Mentor: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko
Treća nagrada

Snaga molitve

Dramske osobe: SKOLASTIKA – pobožna redovnica
BENEDIKT – njezin brat blizanac i redovnik
ANASTAZIJA i AMALIJA – redovnice,
Skolastikine pratiteljice
AUGUSTIN i IZIDOR – redovnici,
Benediktovi pratitelji

Mjesto radnje: malena drvena koliba u šumi
Vrijeme radnje: u prošlosti

(Na sceni se nalazi stol i nekoliko stolica. Skolastika sa svojim pratiteljicama donosi raspelo, cvijeće, svijeće i košaru s hranom. Po dolasku na scenu počinju uređivati stol i stolice. Dok uređuju scenu, pobožno pjevaju i mole.)

SKOLASTIKA (*blago*): Sada možete staviti na stol kruh i vino!
Između njih postavite raspelo našega Gospodina!

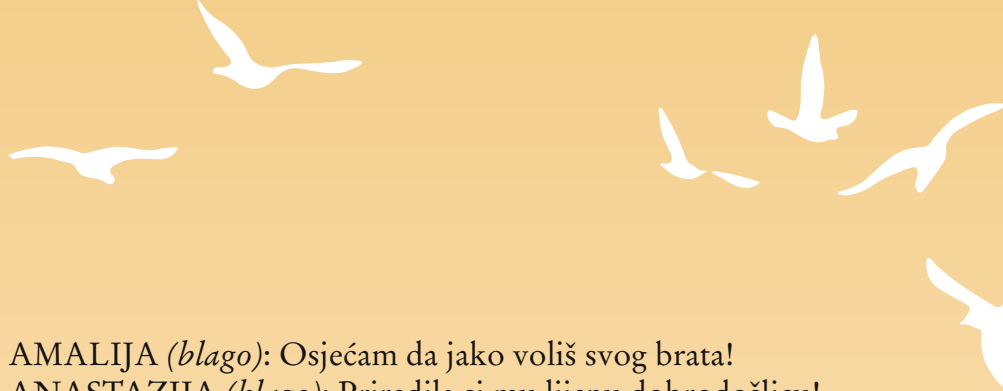
(Amalija i Anastazija uređuju stol.)

AMALIJA (*blago*): Možemo na stol staviti i posudu s ljiljanima.

SKOLASTIKA (*blago*): Možemo!

ANASTAZIJA (*blago*): Odmah ću ih donijeti!

SKOLASTIKA (*blago*): Upalite i svijeće! Benedikt će doći svakog časa! Pođimo sada na potok oprati voće! Benedikt i njegovi pratitelji bit će umorni od puta i trebat će im osvježenje!

AMALIJA (*blago*): Osjećam da jako voliš svog brata!
ANASTAZIJA (*blago*): Priredila si mu lijepu dobrodošlicu!
SKOLASTIKA (*radosno*): Najviše volim s njim razgovarati o nebeskom Ocu! On tako lijepo govori o njemu i njegovu kraljevstvu! Ponekad imam osjećaj da sam tamo i da uživam u njegovoj prisutnosti i svjetlu!
AMALIJA (*blago*): Tvoj je brat svet čovjek!
ANASTAZIJA (*ponosno*): I ti si sveta, draga prijateljice!
SKOLASTIKA (*tužno*): Žao mi je što se svake godine vidimo tek jedan dan! Brat mi jako nedostaje!
AMALIJA (*blago*): Možda ovog puta ostane duže!
SKOLASTIKA (*tužno*): Poznajem svojeg brata! Ne može on dugo izbivati iz svog samostana!
ANASTAZIJA (*blago*): Nemoj biti tužna, draga prijateljice! Još nije ni stigao, a ti već razmišljaš o njegovu odlasku!
SKOLASTIKA (*blago*): U pravu si! Krenimo oprati voće na potok!

(Skolastika, Amalija i Anastazija odlaze sa scene. Ubrzo na scenu dolazi Benedikt sa svojim pratiteljima Augustinom i Izidorom.)

AUGUSTIN (*radosno*): Kako je ovdje lijepo i ugodno! Osjeća se miris kruha i ljiljana!
BENEDIKT (*ponosno*): Sigurno je to sve priredila moja draga sestra!
IZIDOR (*važno*): Jako se potrudila!
BENEDIKT (*ponosno*): Moja draga sestra uvijek daje sve od sebe! Svu sebe daruje drugima!
AUGUSTIN (*važno*): Baš kao i ti!
IZIDOR (*važno*): Slažem se s tobom, Augustine!
BENEDIKT (*blago*): Hvala vam, prijatelji, a sada se idite odmoriti, sigurno ste umorni od puta!
AUGUSTIN (*umorno*): Ja jesam, a ti Izidore?

IZIDOR (*umorno*): I ja sam umoran! A ti Benedikte, ideš li s nama počinuti?

BENEDIKT (*blago*): Samo vi krenite na počinak, ja ću ostati pričekati svoju sestru!

AUGUSTIN (*blago*): Nećemo se dugo odmarati jer se bliži večernja molitva!

IZIDOR (*blago*): Tako je! Uskoro ćemo se pridružiti tebi i tvojoj sestri u molitvi našem nebeskom Ocu!

BENEDIKT (*blago*): Vidimo se, prijatelji!

(Augustin i Izidor napuštaju scenu. Benedikt klekne ispred raspela i počinje moliti. Ubrzo na scenu dolazi Skolastika. Skolastika ostaje nekoliko trenutaka promatrati brata u molitvi.)

SKOLASTIKA (*radosno*): Brate, želim moliti s tobom...

BENEDIKT (*radosno*): Najdraža sestro, dođi!

(Benedikt pruži ruku Skolastiki i ona klekne uz njega te počinju zajedno moliti.)

SKOLASTIKA I BENEDIKT (*pobožno pjevaju*): Oče naš...

(Na scenu dolaze Amalija, Anastazija, Augustin i Izidor te se pridružuju pjevanoj molitvi. Nakon završetka molitve Anastazija, Amalija, Augustin i Izidor povlače se na krajeve scene te počinju moliti krunicu. Skolastika i Benedikt sjednu na stolice te počinju svoj razgovor.)

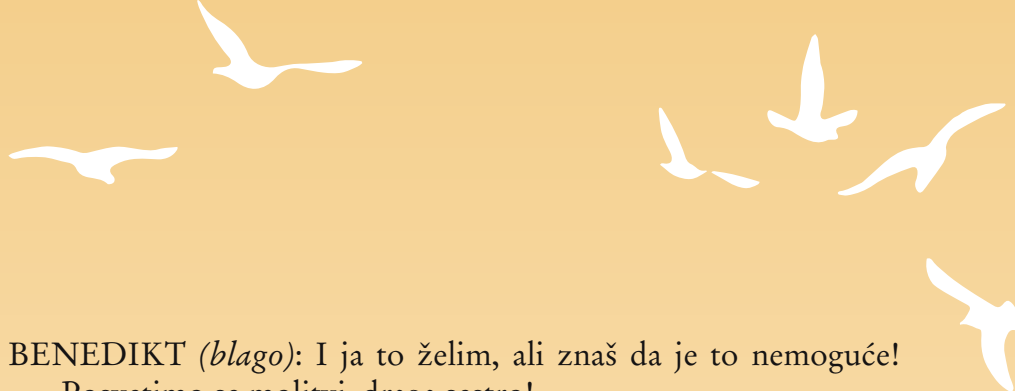
SKOLASTIKA (*tužno*): Nedostaje mi molitva s tobom, dragi brate! Kao djeca molili smo svakog dana zajedno!

BENEDIKT (*blago*): Danas ćemo moliti čitav dan zajedno!

SKOLASTIKA (*tužno*): Znam, ali...

BENEDIKT (*blago*): Dragi sestro, u kraljevstvu našeg Oca bit ćemo zauvijek zajedno u molitvi!

SKOLASTIKA (*tužno*): Naš je Otac velik, dobar i pošten i ja sam mu vjerna svim srcem, ali ponekad mi jako nedostaje brat i zato te molim, ostani ovog puta duže sa mnom!

BENEDIKT (*blago*): I ja to želim, ali znaš da je to nemoguće!
Posvetimo se molitvi, draga sestro!

(Benedikt ponovno klekne ispred raspela i počinje moliti. Skolastika ga promatra pa se odmakne malo od njega.)

SKOLASTIKA (*pobožno*): O, premili moj nebeski Oče, pošalji vjetar i kišu da moj brat ostane ove noći uz mene!

(Skolastika se pridružuje Benediktu u molitvu. Ubrzo se začuje grmljavina i vjetar. Benedikt prekine molitvu.)

BENEDIKT (*začudo*): Sestro, što si to učinila?

SKOLASTIKA (*blago*): Zamolila sam nebeskog Oca da ostaneš ove noći uz mene i on me uslišao kad već ti nisi htio!

BENEDIKT (*blago*): Oče nebeski, hvala!

(Benediktu i Skolastiki pridružuju se Amalija, Anastazija, Augustin i Izidor.)

AMALIJA (*blago*): Možemo li doći k vama?

ANASTAZIJA (*blago*): Vani su jak pljusak i hladan vjetar!

AUGUSTIN (*iznenađeno*): Još prije nekoliko trenutaka sijalo je sunce, a sad bijesni nevrjeme!

IZIDOR (*znatiželjno*): Da mi je samo znati što je uzrokovalo to nevrjeme!

BENEDIKT (*blago*): Snaga iskrene molitve nebeskom Ocu!

SKOLASTIKA (*blago*): Pjevajte s nama i hvalite ga! Oče naš...

(Benedikt, Skolastika, Amalija, Anastazija, Augustin i Izidor kleknju pred raspelo i zapjevaju Oče naš...)

Antonela Kukec (6. r.), *Tata i slobodno vrijeme*
Mentorica: Biserka Hudoletnjak
Osnovna škola Vinica

Elena Šturbek, 6. razred
Mentor: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko
Druga nagrada

Otac Male Kraljice

Dramske osobe: MALA KRALJICA – vesela i znatiželjna
djevojčica
OTAC
BISER, DIJAMANT i ANĐEO – sestre
Male Kraljice
MAJKA

Mjesto radnje: vrt Male Kraljice
Vrijeme radnje: u prošlosti

(Na sceni sjede glumci u crnoj odjeći. U rukama drže raznoliko cvijeće izrađeno od krep papira. Između njih šeće se otac. Zadovoljno promatra cvijeće. Sjeda na klupu i počinje moliti krunicu. Molitvu krunice prekida dolazak Male Kraljice.)

MALA KRALJICA (*uplašeno*): Oče, oče, gdje si?

OTAC (*zabrinuto*): Ovdje sam, Mala Kraljice!

MALA KRALJICA (*uplašeno*): Oče, u mojoj je sobi pauk!

OTAC (*znatiželjno*): Čudno i jučer je bio tamo, Mala Kraljice!

MALA KRALJICA (*blago*): Vidjela sam ga, Oče, u kutu kod prozora! Počeo je plesti mrežu!

OTAC (*blago*): Mala Kraljice, priznaj, nisi vidjela pauka u svojoj sobi!

MALA KRALJICA (*sramežljivo*): Možda mi se samo učinilo, ali znaš da se ja jako bojim!

OTAC (*blago*): Dođi, sjedni uz mene, Mala Kraljice!

(*Mala Kraljica prilazi Ocu. On joj pruži ruke te zajedno sjednu na klupu. Otac ju zagrlji.*)

MALA KRALJICA (*blago*): Oče, pričaj mi legende o cvijeću...

OTAC (*blago*): Cvijeće je, draga moja Mala Kraljice, Božji dar. Ono označava njegovu ljubav prema nama. Kada darujemo cvijeće, usrećujemo druge.

MALA KRALJICA (*znatiželjno*): Oče, koga si ti usrećio cvijećem?

OTAC (*nježno*): Tvoju majku, Mala Kraljice! Njezino ime Azelija dolazi iz hebrejskog jezika i znači cvijet!

MALA KRALJICA (*radosno*): Moja je majka bila cvijet?

OTAC (*nježno i ponosno*): Cvijet naše obitelji!

MALA KRALJICA (*znatiželjno*): Koje je cvijeće majka najviše voljela?

OTAC (*nježno*): Tratinčice i ljiljane!

MALA KRALJICA (*znatiželjno*): Zašto?

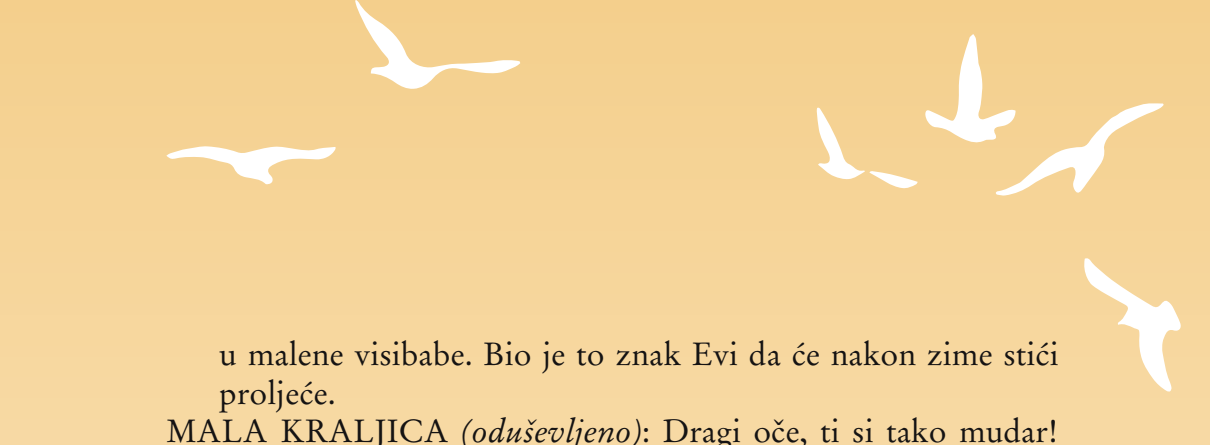
OTAC (*nježno*): To je cvijeće naše nebeske Majke! Ona ga je stvorila!

MALA KRALJICA (*znatiželjno*): Kako je to učinila?

OTAC (*nježno*): Prema legendi cvjetovi tratinčice izniknuli su iz suza Marijinih. Na putu u Egipat ona je plakala jer mora pobjeći iz svoje domovine i sa sobom odnijeti svog malog sina. Ljiljan je pak postao bijel poput snijega u onom trenutku kada je na njega stala noga naše nebeske Majke.

MALA KRALJICA (*znatiželjno*): Oče, ja volim visibabe. Jesu li i one sveto cvijeće?

OTAC (*nježno*): One su, Mala Kraljice, anđelov dar našoj pramajci Evi. Kada je ugledala pahulje snijega, znala je da će biti jako hladno. Nedostajala joj je toplina raja pa je počela plakati. Njezine suze vidio je anđeo i pahulje snijega na tlu pretvorio

u malene visibabe. Bio je to znak Evi da će nakon zime stići proljeće.

MALA KRALJICA (*oduševljeno*): Dragi oče, ti si tako mudar! Ispričaj mi još jednu legendu o...

(*Malu Kraljicu u molbi ocu prekinu sestre: Dijamant, Biser i Anđeo.*)

BISER (*znatiželjno*): O čemu razgovarate?

OTAC (*blago*): O cvijeću i vašoj majci.

ANĐEO (*znatiželjno*): Oče, sličim li joj?

OTAC (*ponosno*): Bila je pobožna poput tebe, moj Anđele.

DIJAMANT (*znatiželjno*): Reci, oče, je li bila znatiželjna?

OTAC (*blago*): Da, jako! U tome ste iste!

BISER (*znatiželjno*): Oče, po čemu je ti pamtiš?

OTAC (*blago i ponosno*): Bila je sretna i zadovoljna s onim što je imala. Nitko je nije mogao rastužiti.

MALA KRALJICA (*tužno*): Zašto više nije s nama?

OTAC (*tužno*): Bolest joj je oduzela život.

BISER (*blago*): Oče, tebi je teško!

OTAC (*blago*): Teško mi je! Iako nije više među nama, uvijek će živjeti u mojim mislima, u mom srcu i mojim molitvama! Imam i vas! Vi ste cvijeće koje mi je ona darovala!

MALA KRALJICA (*važno*): Naša je majka bila posebna!

DIJAMANT (*ponosno*): Prava ljepotica!

BISER (*ponosno*): I istinska vjernica!

OTAC (*blago*): Posebni ljudi ulaze u srca drugih ljudi i daruju im ljubav! Oni su i bliski nebeskome Ocu!

DIJAMANT (*blago*): Oče, mi ćemo ti uvijek biti oslonac!

OTAC (*ponosno*): Znam, drage moje! Uvijek ste tu za mene i pomažete mi u brizi za ovo cvijeće vaše majke i rado sa mnom molite krunicu!

OTAC (*blago*): Jako vas volim, malene moje!

MALA KRALJICA, BISER, DIJAMANT i ANĐEO: I mi tebe volimo, dragi oče!

OTAC (*blago*): Djevojčice moje, vaša vas majka uvijek grli svojim anđeoskim krilima! Krenite sada na počinak, malene moje!

DIJAMANT (*blago*): Idemo!

BISER (*blago*): Laku noć, oče!

ANĐEO (*blago*): Primate, dragi oče, naš blagoslov!

(Dijamant, Biser, Anđeo polako odlaze sa scene. Mala Kraljica ih slijedi, ali je otac zaustavi.)

OTAC (*blago*): Mala Kraljice, pričekaj! Dođi, sjedni uz mene!

MALA KRALJICA (*poslušno*): Dobro, oče! Evo me!

(Otac i Mala Kraljica sjednu na klupu, a otac ispod klupe izvučte malenu kutiju te je pokaže Maloj Kraljici.)

MALA KRALJICA (*radoznalo*): Oče, što je to? Što se nalazi unutra? Otvori, molim te!

(Otac otvara kutiju i iz nje vadi fotografiju. Fotografiju pokazuje Maloj Kraljici.)

OTAC (*blago*): Ovo smo tvoja majka i ja u Rimu.

MALA KRALJICA (*oduševljeno*): Bili ste u Rimu! U svetom gradu kod Svetog Oca! Pričaj mi, molim te, pričaj mi kako vam je bilo tamo!

OTAC (*blago*): Rim ima prelijepe crkve, Mala Kraljice! Ima i visoke građevine, duge ulice i zelene parkove. Tvoja majka i ja tamo smo bili presretni! Išli smo od crkve do crkve držeći se za ruke. Na jednom trgu poklonio sam joj cvijet da osjeti ko-

liko je voljena i koliko me usređuje. Rekao sam joj da je lijepa poput cvijeta!

MALA KRALJICA (*oduševljeno*): Oče, vi ste se stvarno jako voljeli!

(*Otac tužno pogleda fotografiju, zaplače i zagrlji Malu Kraljicu.*)

MALA KRALJICA (*blago*): Ne plači, ona je sada najljepši anđeo na nebeskom svodu!

(*Otac obriše suze.*)

OTAC (*blago*): Mala Kraljice, znaš li da maleni Rimljani na dan svoje prve svete pričesti grob svetog Alojzija zasipaju cvijećem!

MALA KRALJICA (*oduševljeno*): To je tako divno! Jednog dana ja ću...

(*Mala Kraljica zastane i skrene pogled od oca.*)

OTAC (*blago*): Reci, Mala Kraljice?

MALA KRALJICE (*sramežljivo*): Jednog dana kada odem nebeskom Ocu, tražit ću od njega...

(*Mala Kraljica opet zastane.*)

OTAC (*blago*): Što ćeš tražiti od nebeskog Oca?

MALA KRALJICA (*sramežljivo*): Tražit ću da mi dopusti na svijet slati kišu ruža! I to svaki dan!

OTAC (*ponosno*): Nikada nisam čuo ljepšu želju! Vjerujem da će ti je nebeski Otac ispuniti!

(Otac zagrli Malu Kraljicu.)

OTAC (*blago*): Jako sam ponosan na tebe, Mala Kraljice!

MALA KRALJICA (*blago*): Smijem li noćas spavati ovdje s tobom?

OTAC (*blago*): Smiješ, Mala Kraljice!

(Mala Kraljica legne na klupu i stavi glavu u očevo krilo te zaspi.)

OTAC (*blago*): Laku noć, Mala Kraljice! Sanjaj kišu svojih ruža!
Sanjaj kiše svojih ruža!

(Otac ubrzo zaspi promatrajući usnulu Malu Kraljicu. Na scenu dolazi majka. Prilazi ocu i Maloj Kraljici.)

MAJKA (*ponosno*): Dragi moj Martine, divan si otac! Odgajaš naše kćeri po Riječi Božjoj! Da je barem više očeva poput tebe! Naš svijet bio bi onda djelić raja! Nebeski Otac sprema ti veliku nagradu! Naše kćeri bit će redovnice, a tvoja Mala Kraljica svetica! Svijet će je upoznati i častiti kao svetu Malu Tereziju od Djeteta Isusa!

(Majka prilazi ocu, uzima mu ruku i ljubi je, a zatim poljubi i Malu Kraljicu u čelo. Majka polako odlazi sa scene.)

Natali Žganec, 6. razred
Mentor: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko
Dodatna nagrada

Petrova štijena

Dramske osobe: PETRONILA – djevojčica iz grada Rima
JULIJA, ZITA i LEONA – njezine prijateljice
SV. PETAR – apostol
EMILIJA, LIVIJA i KORNELIJA – otmjene
rimske gospođe

Mjesto radnje: Rim
Vrijeme radnje: u prošlosti

(Na sceni sjedi djevojčica Petronila. Pokušava ustati sa stolice uz pomoć, ali ne može. Tužna je i počinje plakati. Petronili se na sceni pridružuju njezine prijateljice.)

PETRONILA (*tužno*): Drage moje prijateljice, ponekad mi je zaista jako teško! Još uvijek ne mogu hodati!

JULIJA (*blago*): Nemoj zaboraviti da smo mi uvijek tu uz tebe!

PETRONILA (*tužno*): Znam, ali želim hodati rimskim cestama i igrati se s vama na livadi kraj rijeke!

ZITA (*blago*): Ne brini se, ubrzo ćeš ozdraviti! Tvoj djed pronaći će dobrog liječnika! On će ti pomoći i opet ćeš moći hodati!

PETRONILA (*tužno*): Djed nema novaca da plati liječnika!

LEONA (*blago*): Možda će poslati po svetog čovjeka!

PETRONILA (*znatiželjno*): Svetog čovjeka?

JULIJA (*važno*): Čula sam od susjede da će danas na trgu biti sveti čovjek koji liječi ljude riječima, a ne lijekovima! Možda on može pomoći i tebi, Petronila!

PETRONILA (*radosno*): Bit ću zahvalna do neba!

ZITA (*radosno*): Idemo mu reći da dođe do tebe!

PETRONILA (*iznenađeno*): Zaista?

LEONA (*blago*): Idemo!

PETRONILA (*zahvalno*): Puno vam hvala!

(Julija, Zita i Leona odlaze sa scene. Petronila im maše. Zatim prekriva lice rukama i počne se plakati. Ubrzo se na sceni pojavi sv. Petar.)

SVETI PETAR (*blago*): Mir s tobom!

PETRONILA (*blago*): Dobar dan, putniče!

SVETI PETAR (*blago*): Tražim djevojčicu koja ne može hodati.

PETRONILA (*tužno*): Ja sam djevojčica koju tražite. Tko vas šalje k meni?

SVETI PETAR (*blago*): Tvoje prijateljice!

PETRONILA (*iznenađeno*): Vi ste sveti čovjek?

SVETI PETAR (*blago*): Sama si? Gdje su ti roditelji?

PETRONILA (*tužno*): Sama sam! Roditelje sam izgubila! Živim s djedom. On prodaje povrće na tržnici.

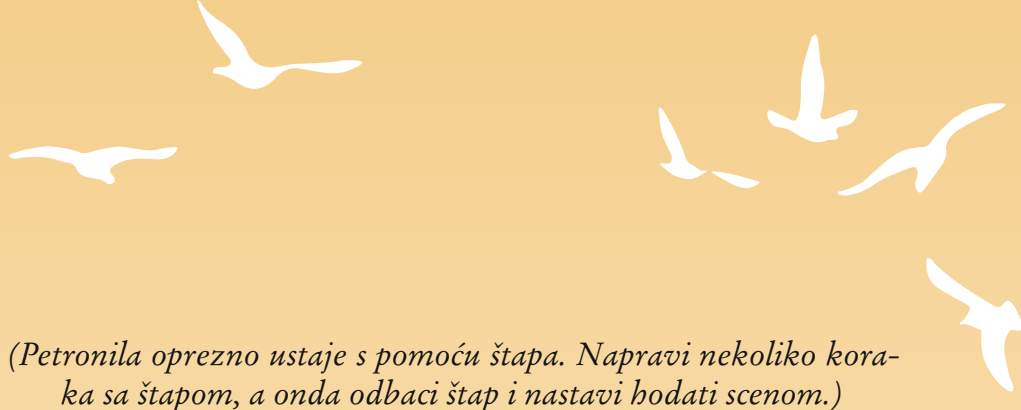
(Sveti Petar ne odgovori Petronili. Klekne uz nju te položi svoje ruke na njezina koljena govoreći Oče naš.)

PETRONILA (*veselo*): Kako je lijepa vaša pjesma! Tko vas je naučio govoriti tu pjesmu?

SVETI PETAR (*blago*): To nije pjesma! To je molitva nebeskome Ocu! Moj Učitelj naučio me moliti ovu molitvu! On je na nebesima i gleda nas odozgo i uvijek je tu da sasluša naše molitve i pomogne.

PETRONILA (*blago*): Želim moliti s vama i zamoliti nebeskog Oca da me ozdravi.

SVETI PETAR (*blago*): Ustani i hodaj!

(Petronila oprezno ustaje s pomoću štapa. Napravi nekoliko koraka sa štapom, a onda odbaci štap i nastavi hodati scenom.)

PETRONILA *(zahvalno)*: Hvala vam, sveti čovječe! Sada mogu hodati!

SVETI PETAR *(blago)*: Zapamti, nisam ti pomogao ja, već nebeski Otac!

PETRONILA *(veselo)*: Hvala nebeskom Ocu, hvala!

(Na scenu dolaze Julija, Zita i Leona. Raduju se s prijateljicom, a sveti Petar polako odlazi sa scene.)

JULIJA *(veselo)*: Ti opet hodaš!

PETRONILA *(veselo)*: Da!

ZITA *(veselo)*: Pođi s nama do rijeke!

LEONA *(veselo)*: Zamolit ćemo Julijina oca da nas poveze svojim čamcem.

PETRONILA *(blago)*: Idem, ali on je nestao! Moram ga naći i još jednom mu zahvaliti!

JULIJA *(veselo)*: Čekamo te na obali!

ZITA *(veselo)*: Požuri se!

LEONA *(veselo)*: Idemo u ribolov!

PETRONILA *(blago)*: Brzo ću doći!

(Julija, Zita i Leona odlaze sa scene. Petronila hoda scenom tražeći svetog Petra te susreće rimske gospođe.)

PETRONILA *(ljubazno)*: Oprostite, jeste li možda vidjele svetog čovjeka koji je govorio na trgu?

EMILIJA *(uzrujano)*: Tražiš apostola Petra? Djevojko, ostavi tog čovjeka na miru!

PETRONILA *(iznenađeno)*: Zašto?

LIVIJA (*uzrujano*): On je kršćanin! Mi se ne družimo s takvima!
PETRONILA (*važno*): On mi je pomogao!
KORNELIJA (*znatiželjno*): Kako ti je pomogao?
PETRONILA (*ponosno*): Izliječio me! Sada mogu opet hodati!
EMILIJA (*uzrujano*): Lažeš!
LIVIJA (*uzrujano*): Odlazi!
KORNELIJA (*uzrujano*): Lažljivica!

(Emilija, Livija i Kornelija odlaze sa scene. Petronila nastavlja hodati scenom tražeći svetog Petra. Ubrzo spazi svetog Petra te mu pride.)

PETRONILA (*veselo*): Još ste ovdje, niste otišli?
SVETI PETAR (*blago*): Nisam, čekam nekoga!
PETRONILA (*znatiželjno*): Koga čekate?
SVETI PETAR (*blago*): Čekao sam svoju kćer!
PETRONILA (*znatiželjno*): Ali ja ju ne vidim.
SVETI PETAR (*blago*): Ona stoji ispred mene!
PETRONILA (*zbunjeno*): Stoji ispred vas?
SVETI PETAR (*blago*): Oduvijek sam želio imati kćer poput tebe!
Od danas si ti moja kći! Učitelj me nazvao stijenom na kojoj će sagraditi svoju crkvu! Teška je to zadaća za jednog čovjeka!
Zato i ja moram odabrati svoju stijenu da mi bude na pomoć!
PETRONILA (*sretno*): Zaista!?! Napokon ću imati oca!

(Sveti Petar zagrlji Petronilu.)

PETRONILA (*blago*): Oče, hoćeš li mi govoriti o svom Učitelju i njegovu nebeskom Ocu?
SVETI PETAR (*blago*): Hoću, mila kćeri!
PETRONILA (*zahvalno*): Hvala, ti oče!
SVETI PETAR (*zahvalno*): Hvala nebeskom Ocu!

(Sveti Petar pruži Petronili ruku te zajedno odlaze sa scene.)

Gabrijel Vidović (3. r.), *Tatina i moja kućica na stablu*

Mentorica: Irena Ivetić

Osnovna škola „Dobriša Cesarić”

Požega

Dodatna nagrada

David Sarka, 7. razred
Mentorica: Irene Sudar
Osnovna škola Josipa Kozarca
Semeljci

Sretni snjegović

Dramske osobe: ANĐEO 1
ANĐEO 2
ANĐEO 3
BOG – OTAC
SNJEGOVIĆ

ANĐEO 1: Bože, zašto mi nemamo nikad odmora? I mi se isto trebamo ponekad odmoriti!

ANĐEO 2: Možemo li danas imati barem pola dana odmora?

BOG – OTAC: Ajde, dobro... odmorite se od čuvanja moje drage djece...

ANĐEO 3: Tooo... uskoro će Božić!

(Anđeli odu. Gase se svjetla. Namješta se snježna ulica. Pale se svjetla. Anđeli se grudaju te pogode snjegovića.)

SNJEGOVIĆ: Ooo... čudo! Čudo, ljudi, pa ja sam živ! Krećem se! Moje ruke, moje noge, krećem se...

(Anđeli zastanu.)

ANĐEO 1: Ti, ti, ti, ti si živ!

ANĐELI (*svi*): On je živ, on je živ, on je živ! (*Pjevaju.*)

ANĐEO 2: Pa stvarno je živ!

ANĐEO 3: Reći će svima da nas je vidio. Bjež' mo!

SNJEGOVIĆ: Ma stanite! Čuvat ću tajnu! Neću nikome reći!
Samo bih se družio!

(Anđeli bježe.)

SNJEGOVIĆ: Ah, ipak su pobjegli. No dobro, nekoga ću naći.

(Snjegović počne šetati pozornicom.)

SNJEGOVIĆ: Nigdje nikoga na ulici. Kao da je Badnja noć, izgleda da ću ovaj Božić provesti sam.

(Snjegović ugleda novine i shvati da je nekima teže nego njemu.)

SNJEGOVIĆ: Što je ovo? Novine! Napokon ih mogu uzeti u ruke. Baš da vidim što ima.

(Čita članke iz crne kronike i postane tužan.)

SNJEGOVIĆ: Oh, tako tužne vijesti. Srce mi se puni tugom.
Dječak ostavljen na ulici, moj pradjed je u bolnici...

(Snjegović se rastuži, počne plakati, doziva anđele.)

SNJEGOVIĆ: Anđeli! Anđeli! Dodite! Trebam vas hitno.

ANĐEO 1: Pa zašto plačeš?

ANĐEO 2: Reci nam.

ANĐEO 3: Pomoći ćemo ti.

SNJEGOVIĆ: Pogledajte novine.

ANĐELI (svi): Gospodin Bijeli Bijelić završio u bolnici zbog teške bolesti.

ANĐEO 3: Ajoj... žao mi je.

ANĐEO 2: Ej, Lu ti ima nešto reći.

ANĐEO 1: A što mu to trebam reći? Aha... ej, snješko, nemoj biti tužan jer ćeš biti...

ANĐELI 2 i 3: Ružan...

ANĐEO 1: A što zapravo želiš da ti ispunimo?

SNJEGOVIĆ: Želim da nema tuge na ovom svijetu.

ANĐEO 3: Au, molim te ispričaj nas na minuticu.

(Anđeli se udalje od snjegovića i šapću.)

ANĐEO 3: Pa mi to ne možemo ispuniti. Nemamo dovoljno čarolije.

ANĐEO 2: Ma znam.

ANĐEO 1: Evo ipak radimo, a ne odmaramo se.

ANĐEO 3: Zanemari to. *(Stave ruke na pozdrav kao rukometaši.)*

ANĐELI *(svi)*: Jedan, dva, tri, anđeli...

(Dolaze do snjegovića.)

ANĐEO1: Gle, mi to ne možemo ispuniti.

ANĐEO 3: Nemamo dovoljno čarolije.

ANĐEO 2: Ali...

SNJEGOVIĆ: Stanite. Žrtvovat ću se.

ANĐELI *(svi)*: Ha?

ANĐEO 2: Za koga?

SNJEGOVIĆ: Za svu djecu bez roditelja, za sve bolesne i siromašne.

ANĐEO 1: Jesi li siguran?

SNJEGOVIĆ: Da.

(Anđeli bace čaroliju i snjegović shvati da još može hodati.)

SNJEGOVIĆ: Hajde, bacite čaroliju na mene.

ANĐEO 1: Odvojili smo ti tijelo od duše.

ANĐEO 2: Tamo je pravi snjegović.

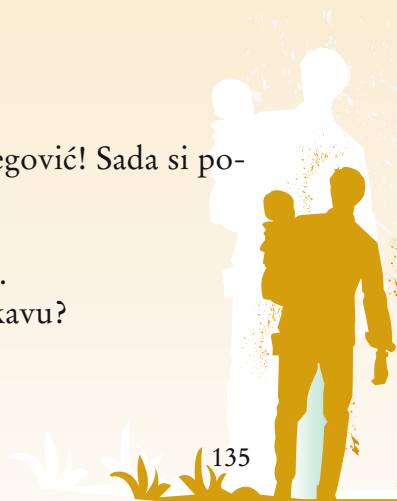
ANĐEO 1: Tamo je tvoje tijelo, ti više nisi snjegović! Sada si postao anđeo zbog svoje dobrote.

ANĐEO 3: Tvoja duša će uvijek biti s nama.

SNJEGOVIĆ: Znate... imam vam nešto za reći.

ANĐEO 1: Što, zar ćeš me stvarno odvesti na kavu?

SNJEGOVIĆ: Ne, ne to.

ANĐEO 2: Aaa, pa što je onda?
SNJEGOVIĆ: Hvala vam puno.
ANĐEO (*svi*): Auuu... još nešto?
SNJEGOVIĆ: Iii... volim vas!
ANĐELI (*svi*): Je...
SNJEGOVIĆ: Ali kao prijateljice!
ANĐELI (*svi*): Aaa...
ANĐELI 1: Znaš... ti si nam najbolji prijatelj.
ANĐEO 2: Hoćemo li se sutra ovdje naći i grudati se?
SNJEGOVIĆ: Dobra ideja.
ANĐEO 3: Idemo sada, već je pala noć, a i još malo pa će Božić.
SNJEGOVIĆ: Vidimo se...
ANĐELI (*svi*): Laku noć...

(*Anđeli odu.*)

ANĐEO 3: Danas je bio baš lijep dan!
ANĐEO 2: Da.
BOG – OTAC: Drago mi je zbog toga.
ANĐEO 1: I nama je drago što si nam dao slobodan dan!
ANĐEO (*svi*): Hvala ti, Bože, Oče naš!

Sara Lukaček (6. r.), *Tata na putu*
Mentorica: Biserka Hudoletnjak
Osnovna škola Vinica

Barbara Kušinec, 8. razred
Mentorica: Andrijana Kušinec
Osnovna škola Vinica
Prva nagrada

Tata, a morem iti na puanučku?

Dramske osebe: DVIJE OBITELJI

PRVA OBITELJ – mama Veronika, tata Jura i kći Tea

DRUGA OBITELJ – tata Štef, mama Marica i djeca Doroteja, Marko, Ivan, Viktorija i Anamarija

Druga obitelj govori kajkavskim narječjem, onako kako su naučili od svojih predaka, dok mama i kći iz prve obitelji govore kajkavskim narječjem pomiješanim s književnim jezikom.

1. ČIN

(Badnjak je. Dolazi Štef gurajući bicikl. Na biciklu vozi božićnu jelku. Ususret mu dolazi susjeda Veronika i u ruci drži nekoliko vrećica – vraća se iz kupovine.)

ŠTEF *(veselo)*: Dobar dan, suuseda Veronika!

VERONIKA: Dobar dan, susede!

ŠTEF *(veselo)*: Kak ste, suuseda? Kam se tak žuritea?

VERONIKA: Ah, susede, kam se žurim? Pa doma se žurim. Danas mi dolazi Jura z Njemačke.

ŠTEF: Aaaaaaaa, Jura. Već ga lefku niabi puznau. Već sam ga nia vidiu pua leta.

VERONIKA: Jeee, kak bute ga vi vidli kad ga niti ja ne vidim.

Dojde doma sakih dva do tri meseca, i onda za dva do tri dana odmah ide natrag. Dobru da postoji Skajp kaj se moremo videti... (*Pokazuje s prstima.*) Ali, fala Bogu, liape peneze zasluži.

ŠTEF: Jea , jae, liapu je tua, ali kaj kad ga nigdar nia duma.

VERONIKA: Joooj, jooooj, susede, a kaj bu tu doma delal za tak male peneze.

ŠTEF (*začudeno*): Suaseda Veronika, pa vi imate samo jednu diate. A kaj bi ja rekiu ka ih imam petero, i dialam teški puseu, zidam i na suncu i na viatru i diažđu. I v leti i v zimi, a moja Marica v štacunu i niama tak veliku plaču, pa nekak živimo.

VERONIKA: Jooj, sused Štef, ne zanam kak bi ja na vašem mestu.

ŠTEF: Samu da nam Buag da zdravja da moremo delati, a ostalu nekak bua.

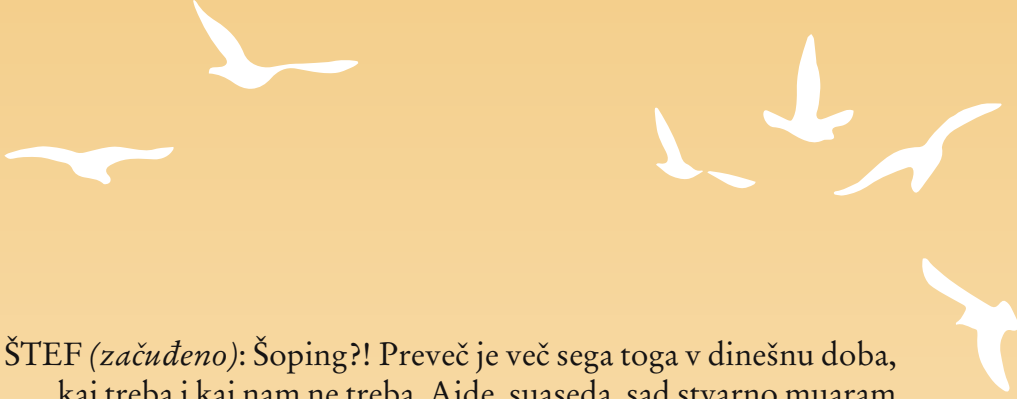
VERONIKA: Je, je, tak je. (*začudeno*) Susede, a kaj pa to vozite na biciklinu?

ŠTEF (*ushičeno*): Kaj pa ne vidite kaj je tua, pa borik. Pa dnes je Badnjak, idem ve dimu. Sigurnu me moja družina več čaka ka ga pemu kitit.

VERONIKA: Kaaaj? Ve pete kitit borik? Još ga niste okitili? Pa to smo ja i moja Teica napravile pre četri tjedana. Imam veliki plastični borik kaj nam je Jura kupil v Bauhausu. Je da je bil fest skupi, ali ja sam sad bez brige i ne moram usisavati iglice po podu. To si jemput kupiš i imaš.

ŠTEF (*odmahne rukom*): Ah, i plastika... Friško je friško. Nema toga mirisa kak je miris friškog bora i dok se ciala familija okupi i si skupa kitimu i pupiavlemu bužične pesme.

VERONIKA (*odmahne rukom*): Ah, meni je to već sve zaostalo. Zajdni dan pred Božić kititi bor. Badnjak treba iskoristiti za šoping jer su onda najveći popusti.

ŠTEF (*začuđeno*): Šoping?! Preveč je več sega toga v dinešnu doba, kaj treba i kaj nam ne treba. Ajde, suaseda, sad stvarno muaram iti, malu smo se predogu zaspuminali. Več je valda i Marica došla s posla, dnes imadu malu skraćenu radnu vriame.

VERONIKA (*pogleda na sat na ruci*): Joj, nisam ni vidjela kak se vura brzo okreće, pa i moj Jura bu naskoro došel, a ja još nisam omotala sve poklone.

(Svaki od susjeda odlazi svojoj kući.)

(Pozornica je podijeljena na pola. Na lijevoj je strani unutrašnjost Veronikine kuće, a na desnoj strani unutrašnjost Štefove kuće.)

(Soba desno – Štefova kuća. Štefova je kuća skromna, s još skromnijim starinskim namještajem, ali je jako živo, djeca u kući razapela su gumu i skaču. Štef dolazi i ostavlja bicikl, uzima božićnu jelku u ruke i još s vrata pozdravlja djecu.)

ŠTEF (veselo): Bug daj dober dian, deca, došiu sam!

(Djeca puštaju gumu i dolaze do tate.)

SVA DJECA (*naizmjenice dolaze do tate i pozdravljaju ga*): Tataaa, tata, tata, tata, došiu si.

DOROTEJA (*nestrpljivo*): Več smu te sea nia mogli fčakati.

MARKO (*još nestrpljiviji*): Pa de si tak dogu?

VIKTORIJA: Več je i mama došla s posla pa je pitala de si!

ŠTEF: Pa tu sam. Na puatu prema duamu sam sreu suasedu Veroniku pa smu se malu zaspuminali. Niasam niti vidiu kuli-ku je već vur. Deca draga, sea bumu na vriame napravili i bora okitili i jaslice služili, (*gleda na sat na ruci*) de je još pual noći.

(Djeca zajedno s ocem slažu jelku na stalak, stavljaju je u blizinu stola te pripremaju kako bi je okitili. Dolazi mama Marica i u ruci drži koledni kruh, okrugli domaći kruh na kojem su tri oraha u ljusci.)

MARICA: O, Štiaf, pa si došiu? Ja sam mislila da bumu ovaj Bužić bez borika, da si puzabiu de si duma. (*nasmije se*)

ŠTEF: Joj, Marica, znaš da sam muaru biciklina rivati. A kak pa bi se z borikum pelau? MARICA (*veselo*): Štiaf, samu se šalim, pa znam da buš ti sea napraviu. Evo koledni kruh je gotuf, a ve još samu da se puvetica speče.

ŠTEF: Nu, Marica, ne brigaj se, sea bua na vriame.

MARICA: Deca, prosim vas ite v drugu sobu, pud puastalu bute našli kutije s kindum za bor, pa ga duniasite sim.

(*Djeca odlaze, a Štef i Marica nastavljaju razgovor.*)

ŠTEF: Marica, vea vidim prav za prav kak je tua liapu i veselu ka bumu kitil borik, a naša suaseda Veronika ga je već okitila pred četiri tjedna.

MARICA (*začudeno*): Kaaj? Kaj si rekiu, a sam dobru čula... pred četiri tjedna?

ŠTEF: Jea, jea dobru si čula, pred četiri tjedna.

MARICA: Sigurnu su mu već iglice počele utpadati?

ŠTEF (*mahne rukom*): A kaj bi. Tum boriku niabudu nigdar utpale iglice.

(*Djeca dolaze iz susjedne sobe i nose kutije s nakitom.*)

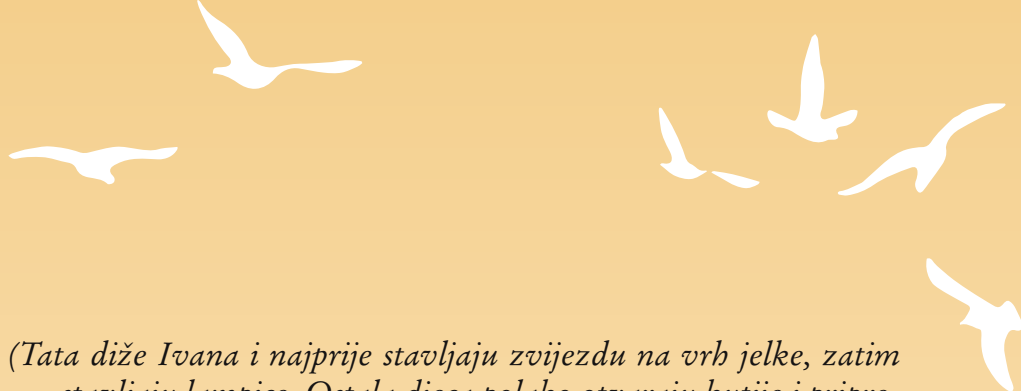
ANAMARIJA (*veselo*): Mama, ja sam duniasla urehe koje smu umutali v sreabrni papiar.

MARKO (*veselo*): Tata, ja pa sam duniasla pečene kekse.

DOROTEJA (*veselo*): A ja ukrasne bombone.

VIKTORIJA (*veselo*): A ja sam duniasla prave kuglice koje je mama v štacunu kupila.

IVAN (*veselo*): A ja pa žaruljice i zviazdu koju smu napravili ja i tata. (*Upitno.*) Tata, buaš me zdigiu gori ka ju dinem na vrh borika?

(Tata diže Ivana i najprije stavljaju zvijezdu na vrh jelke, zatim stavljaju lampice. Ostala djeca polako otvaraju kutije i pripremaju nakit za kićenje jelke.)

MARICA (*donosi jaslice*): Ali još treba služiti i jaslice. Ko bu slaugau?

SVA DJECA (*veselo skaču*): Ja... Ja... ja, ja... Ja...
(*Dolaze do kutije i vade figurice.*)

IVAN (*veselo*): Ja bum deu maluga Isusika.

MARKO (*veselo*): A ja pa volika i oslika.

ANAMARIJA (*veselo*): A ja pa Mariju i Josipa.

DOROTEJA (*veselo*): A ja pa tri mudraca.

VIKTORIJA (*veselo*): A ja pa bum posložila ovčice.

MARICA: Ja pa bum diala (*uzima i stavlja*) slamu, žitu, pšenicu i koledni kruh (*pokazuje kruh*). Deca puglejte tu na kruhu su tri ureha koji predstavladu Presvetu Trojstvu – Oca, Sina i Duha Svetuga. Tua bu se sea skupa blagusluvilu, a unda bumu takvu blaguslovlenu dali našoj živini.

(Djeca nastavljaju s kićenjem jelke i pjevaju božićnu pjesmu Djetešće nam se rodilo.)

2. ČIN

(Soba lijevo – Veronikina kuća. Kuća je moderno namještena i sva okićena za Božić. Kći Tea sjedi na fotelji, ima slušalice na ušima i tipka po mobitelu. Mama Veronika ulazi u kuću i s vrata pozdravlja kćer.)

VERONIKA: Bok, Tea! (*ne čuje se odgovor pa još glasnije pozdravlja*) Bok, Tea, došla sam! (*Tea i dalje bulji u mobitel, a Veronika jače viče.*) Book, Tea, doošla saaam.

TEA (*poskoči s fotelje*): Aaa, to si ti, mama! Već si došla? Ja sam mislila da te ne bude do mraka. Pa nisi rekla da ideš v šoping?

VERONIKA: Jesam i bila sam, ali ne tak dugo kak sam planirala, danas imaju skraćeno radno vrijeme jer je Badnjak. (*nezadovoljno*) Zamisli na kraju buju sve skratili jer je Badnjak. Još najbolje da i restorani ne rade kaj bum morala još i danas kuhati. (*zabrinuto*) Tea, a gdje je Fifi? Jesi li ga izvela u šetnju?

TEA: Upsić... Fifi... Šetnja... Pozabila sam.

VERONIKA (*nezadovoljno*): Pa i mislila sam da si pozabila na našega Fifija. Evo, ja sam mu danas kupila poklon. Bila sam u Zoo centru i kupila mu prekrasnu ogrlicu i specijalnu hranu za Božić. (*veselo*) Pogledaj, krekeri imaju oblike Deda Mraza. Teica, ti lijepo sve zamotaj i stavi pod bor da se i naš Fifi veseli za Božić.

TEA (*nevoljko*): Mama, ti sam misliš na Fifija... (*tužno*) A kad pa bu došiu tata?

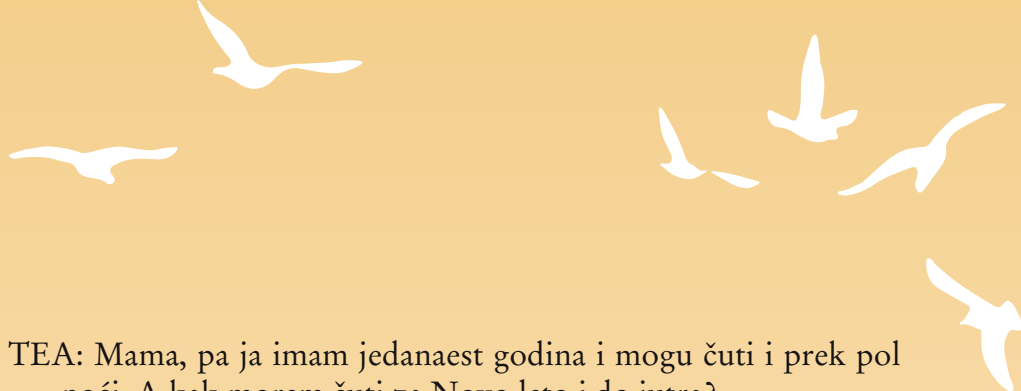
VERONIKA: Nadam se da bu došiu do šest tak da do osam stignemo do restorana na večeru. Pa to sam rezervila prije tjedan dana, čim sam saznala kad tata dolazi doma.

TEA: Joj, to je još tak dugo, a meni je tak dosadno, nemam se s kim spominati, nemam se s kim igrati. Već mi je dosta i tog mobitela. (*Odgurne ga po stolu.*) Ja bih išla malo k prijateljici Doroteji. Tam je tak uvijek zabavno. Moremo se igrati kaj hoćemo pa čak i skakati nutra v hiži gumi-gumi i nitko nam nič ne veli, a tu duma ne smem ni normalno hodati, već misliš da delam nered.

VERONIKA: No, no, no, no... još mi fali da samo skačeš po hiži. (*Pokazuje na namještaj.*) Teica, zar si zaboravila da je sve još novo i ne trebamo sve odmah uništiti!

TEA: No, dobro. (*veselije*) Mama! A pemo poslije na ponoćku?

VERONIKA: Teica, pa po takvoj zimi i tak kasno? Nije to još za tebe!

TEA: Mama, pa ja imam jedanaest godina i mogu čuti i prek pol noći. A kak morem čuti za Novo leto i do jutra?

VERONIKA: Ne dolazi u obzir, došiel bu tata, a onda idemo na večeru, a i znaš da v pol noći moramo otvoriti poklone. Imam osečaj da se Fifi već počela veseliti, samo njuši oko bora.

TEA (*žalosno*): No, dobro... valjda bum i ja nekad dosta velika da idem na ponoćku.

VERONIKA: Dobro, idi sad malo do Doroteje. Maloprije sam sreela Dorotejinog tatu, vjerojatno još kite bor. Ali da si do šest, kad dođe tata, doma jer poslije odmah idemo u restoran na večeru.

TEA (*neraspoložena*): No, dobro... (*tiše u sebi govori dok je s druge strane mama zaokupljena poklonima*) Mogla bi i ti nekad nešto i doma skuhati, a ne uvijek hodi v restoran, ili halo dostava. Pri nam nikad ništ ne diši. Samo sve kupljeno. Kaj će nam onda nova kuhinja? Niti božićne kolače nismo pekle jer se to nama ne isplati. (*Oponaša mamu.*) A kaj budu žene koje peku kolače radile ako mi ne budemo kupovali?

VERONIKA: Kaj, Teica, govoriš?

TEA: Niš, niš, mama, ajde bok

(*Mama Veronika nastavlja zamatati poklone i stavlja ih ispod božićne jelke.*)

3. ČIN

(*Tea dolazi do Štefove obitelji k školskoj prijateljici Doroteji. Pozdravlja ih s vrata.*)

TEA: Kuc-kuc, kuc-kuc! Dobar dan, susedi!

ŠTEF, MARICA: Dobar dan!

DJECA (*naizmjenice veselo*): Bog, Tea!

DOROTEJA (*veselo*): O, bog, Tea! Hodi k nam, hodi nam pomo-
gni okiti do kraja borika.

TEA: Joj, kak je tu pri vam liapu. Kak sve liapu diši (*ide po sobi i
njuši mirise*) po friškom boru, po kolačima...

DOROTEJA: A kak niabu dišalo kad naša mama peče puveticu ud
ureha i maka.

TEA (*tužno*): Da je bar tak pri meni... Da bar ja imam brata ili
seku... Da je bar moj tata doma... (*još tužnije*) I da dojde, i
onda ga nema doma. Uvijek mora k nekome iti. Ah... Kak je
vama liapu ka je vaš tata uvik zvami.

(*Ostala djeca se uključuju u razgovor.*)

IVAN: (*veselo*) Jea, jea, pri nam je nigdar nia dosadnu. I da se nia
znamu kaj igrati, naš tata uvik neka zmisli kaj nam je nia do-
sadnu.

MARKO (*veselo*): Miani je najlepše dok moj tata glumi konjiča, a
ja ga morem jahati, điha, điha, konjiću.

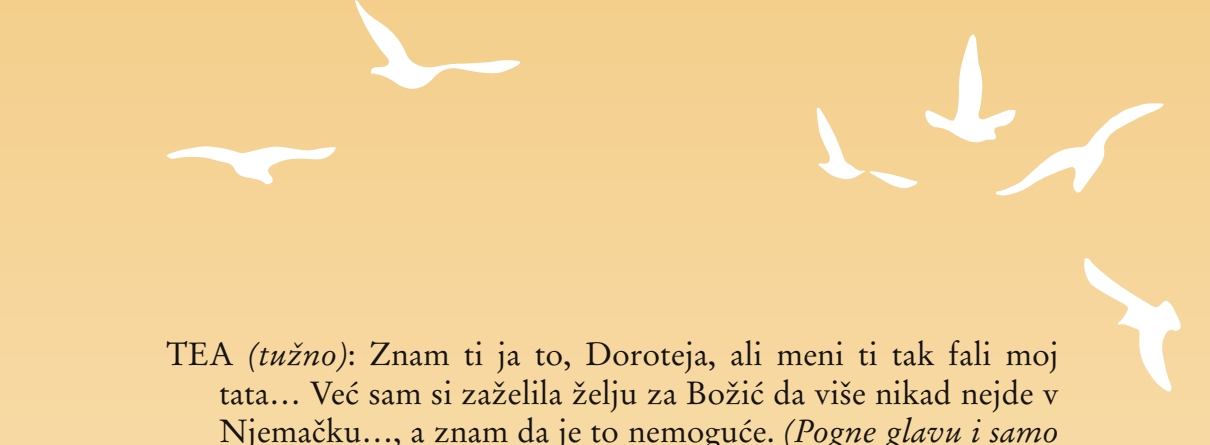
VIKTORIJA (*veselo*): Naš tata sikam ide z nami, v prirodu, na
izlete, na planinarenje.

DOROTEJA (*veselo*): Meni je to super. Saki od nas ima jedan ruk-
sak, zimemo si zi sobom jesti i piti i baš nam je liapu.

ANAMARIJA (*veselo*): Jedva čakam da upadne sniag ka sea pea-
mo sajkat.

TEA: Blago vami. Najrajši bi i ja išla z vami. (*tužno*) Kaj meni zna-
či ka se imam, i više nek mi treba, a mojega tate nigdar nema.

DOROTEJA (*dolazi do Tee i stavlja joj ruku na rame tješeci je*):
Tea, naj se vea još rasplakati, pa Badnjak je, trebamu se veseliti
malumu Isusiku. Znaš da nam je vjeroučiteljica na vjeronau-
kau rekla da Bog Otic misli na sako svoje diate, zato nam je
poslau svoga Sina koji se rodiu kao malu diate. I to malo diate
je naš Spasitel od svega zla na ovom svijetu. I ako bumo veru-
vali v jiaga, nič nam niabu falilu.

TEA (*tužno*): Znam ti ja to, Doroteja, ali meni ti tak fali moj tata... Već sam si zaželila želju za Božić da više nikad nejde v Njemačku..., a znam da je to nemoguće. (*Pogne glavu i samo da ne zaplače, a Dorotea ju tješi.*)

MARICA (*požuruje djecu*): Ajde, deca, polefku završavajte pa unda idemo k večerji, a unada se riftat za puanučku.

TEA (*tužno*): Blago vami, vi idete na ponočku, a meni moja mama veli da sam još pre mala da idem, a u ostalom niti ona, niti tata ne idu. A tak bi štela jemput iti...

ANAMARIJA (*začudeno*): Kaj?! Mama te ne pusti na puanučku?

MARKO (*oduševljeno*): Pa mi smo bili još čist mali da smo išli.

IVAN: Tam smo znali i zaspali. Morti i dines zaspim, već mi se vea ziaše (*zijeвне*), ali je baš liapu.

VIKTORIJA (*veselo*): Baš se veselim. I sniag pumalu curi. Baš bu liapu iti.

MARKO: Kak bu liapu, sniag škripau pud nogama. Dok pemu dimu z puanučke, nekoga bu mu i nagrudali. (*Gleda prema sestrama, u rukama kao da pravi grude i baca u prazno.*)

ANAMARIJA: Buamau vidli ko bu nagrudani.

TEA (*nostalgično*): Najrajši bi išla z vami.

DOROTEJA: Pa hodi, kak idemo v školu, tak pemo i do ciarkve, par koraki dale ud škuale.

(*Djeca završavaju s kićenjem jelke. Dolazi susjeda Veronika i susjed Jura.*)

VERONIKA I JURA: Dobra večer, susedi!

ŠTEF, MARICA: Dobra večer! Dobru večer Bug daj! (*međusobno se pozdravljaju*)

VERONIKA (*viče*): Tea, gde si tak dugo? Tata je došao doma, a tebe nema.

TEA (*vidi tatu i svom silinom potrči mu u susret i jako se zagrlje*):

Taaata, dragi moj tata, napokon si došao! (*Još ga jače grli.*)

JURA: Jesam, draga moja Teica, i sad bum malo dulje duma. Od iduće lete više ne idem v Njemačku. Dosta mi je strajске ziamle! Tam si uvijek samo strajski i gastrabajter, i nič više.

TEA (*začuđeno*): Stvaaarnooo ili se šališ?

JURA: Nič se ne šalim. Tu pri nama duma posle Nuavuga leta utpiram biznisa, tak da buam više duma s tobom i s tvojom mamom.

TEA (*veselo*): Tata, super! To mi je najbolji poklon za Božić. Fala ti, tata!

VERONIKA (*ide po kući i miriše*): Oooo, susedi, kak pa tu kod vas lepo miriši.

MARICA: A ka pa i niabu dišalu kad sam vea z rola zela puveticu. Hote, ljudi, sim za stol. Buam ju nariazala pa bute si malo zeali.

JURA: Kak je tu pri vam liapu i veselo. Tak kak je negda i pri nam bilu za Bužić. Sea diši pu kulačima, si ste skupa i si se veselite Bužiću.

ŠTEF: Je, je, Jura, deca su nami radust i veselje.

MARICA: Glavnu da su nam dobra vesela i zdrava.

TEA (*s velikom nadom*): Tata, a morem sa susedima iti na puanučku?

JURA (*ozbiljno, oštro*): Ne, Tea! Ne ideš. (*Tea žalosna pogne glavu.*) Nek ideš z nami, z menom i mamom, idemo svi skupa. Pokloni ne buju pobegli ak bumu ih posle pol noći utpirali. A zahvalnost za život Bogu Ocu i njegovom malenom Sinu treba dati, jer dok nas ne bu, onda bu već kesno. Zatu se trebam si veseliti rođenju našega maloga Isusika.

TEA (*veselo*): Jeeees! Svi idemo na puanučkuuuu. (Poskoči.) Jupiii!

DJECA (*naizmjenice govore i skaču*): Jupiiii! Jupiiii! Jupiiii!

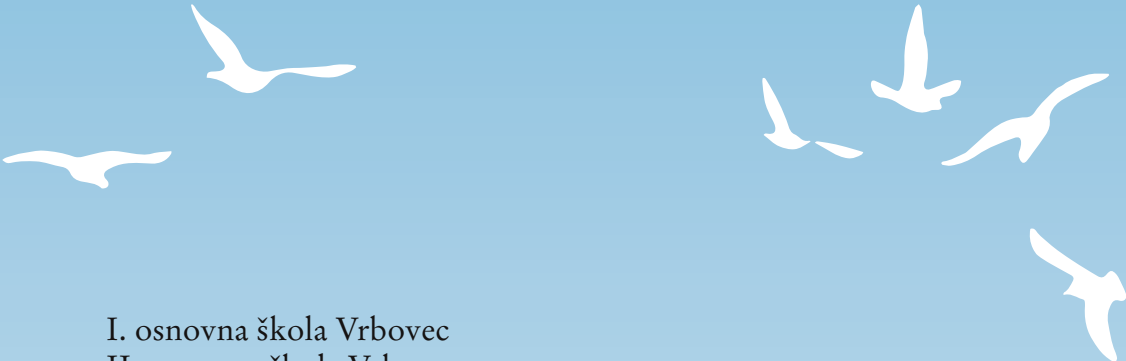

Korina Barak (8. r.), otac/Otac
Mentorica: Snežana Luketić Arelić
Osnovna škola „Trsat”
Rijeka

Popis škola koje su sudjelovale u natječaju

I. osnovna škola Vrbovec
II. osnovna škola Vrbovec
IV. osnovna škola Bjelovar
Katolička osnovna škola Šibenik
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski” Koprivnica
Osnovna škola „Braća Radić” Koprivnica
Osnovna škola „Dobriša Cesarić” Požega
Osnovna škola „Dr. Andrija Mohorovičić” Matulji
Osnovna škola „Đuro Pilar” Slavonski Brod
Osnovna škola „Ivan Goran Kovačić” Slavonski Brod
Osnovna škola „Josip Kozarac” Slavonski Šamac
Osnovna škole „Kantrida” Rijeka
Osnovna škola „Trsat” Rijeka
Osnovna škola „Vladimir Gortan” Rijeka
Osnovna škola „Vladimir Nazor” Duga Resa
Osnovna škola Alojzija Stepinca Zagreb
Osnovna škola Andrije Palmovića Rasinja
Osnovna škola Antuna Mihanovića Petropoljskog Drniš; Područna škola Gradac
Osnovna škola Berek
Osnovna škola Bijaći Kaštel Novi
Osnovna škola Brestje Sesvete
Osnovna škola Dalj
Osnovna škola Domovinske zahvalnosti Knin
Osnovna škola Donja Stubica
Osnovna škola Dore Pejačević Našice
Osnovna škola Dragutina Kušlana Zagreb
Osnovna škola Dragutina Tadijanovića Petrinja
Osnovna škola Frana Galovića Zagreb
Osnovna škola Gola
Osnovna škola Hinka Juhna Podgorač

Osnovna škola Josip Vergilij Perić Imotski
Osnovna škola Josipa Kozarca Semeljci
Osnovna škola Josipa Lovretića Otok
Osnovna škola Josipa Račića Zagreb
Osnovna škola Jože Horvata Kotoriba
Osnovna škola Jurja Barakovića Ražanac
Osnovna škola Legrad
Osnovna škola Ljubešćica
Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci
Osnovna škola Martijanec
Osnovna škola Mate Lovraka Kutina
Osnovna škola Mate Lovraka Zagreb
Osnovna škola Neorić-Sutina Neorić
Osnovna škola Ostrog Kaštel Lukšić
Osnovna škola Petrijanec
Osnovna škola Poliklinike SUVAG Zagreb
Osnovna škola Privlaka
Osnovna škola Rapska Zagreb
Osnovna škola Rovišće
Osnovna škola Sesvete
Osnovna škola Sidonije Rubido Erdödy Gornja Rijeka
Osnovna škola Stjepana Antolovića Privlaka
Osnovna škola Stoja Pula
Osnovna škola Tomaša Goričanca Mala Subotica
Osnovna škola Turnić Rijeka
Osnovna škola Vinica
Osnovna škola Visoko
Osnovna škola Višnjevac
Osnovna škola Vugrovec-Kašina
Osnovna škola Zvonimira Franka Kutina
Područna škola Paljув Novigrad
Prva osnovna škola Ogulin; Područna škola Bernarda M. Luketića
Zagorje

U organizaciji natječaja 9. Susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” u Križevcima sudjelovali su:

Organizatori:

Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana „Dr. Stjepan Kranjčić”

Stručni ocjenjivački sud za književno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Jasna Šego, Vojmil Žic

Stručni ocjenjivački sud za likovno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak, Vojmil Žic

Suradnici:

Tanja Baran, Dražen Bokan, Martina Valec-Rebić (koordinatorica natječaja),
Danijela Zagorec, Ana Andrić, Romana Erhatic,
Valentina Jurišić, Petra Kačarovski, s. Pia Herman, Nina Drakulić

Pokrovitelji:

Grad Križevci
Koprivničko-križevačka županija
Ministarstvo znanosti i obrazovanja
Školska knjiga
KTC

Pokrovitelji glavnih nagrada:

Glas Koncila, Školska knjiga, Verbum, Naklada Ljevak

Pokrovitelji dodatnih nagrada:

Alfa, Profil Klett

www.djecji.kranjic.hr

Na natječaj za 9. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić”, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2019., pristiglo je 126 književnih radova te 120 likovnih radova iz ukupno 62 škole s područja cijele Republike Hrvatske.

Na književni natječaj javilo se 117 učenika iz 47 škola te 7 učenika koji su se na natječaj javili samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra (poezija, proza, igrokazi) te je pristiglo 80 pjesmama, 38 proznih radova i 8 igrokaza.

Na likovni natječaj javilo se 111 učenika iz 36 škola te 14 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.

Članovi stručnoga ocjenjivačkog povjerenstva (za književni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Jasna Šego i Vojmil Žic; za likovni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Tomislav Buntak i Vojmil Žic), nakon što su pročitali i pregledali radove koji su im dostavljeni bez podataka o autorima, donijeli su odluku o rezultatima ovogodišnjega natječaja.

Povjerenstvo je odabralo širi izbor radova koji su ušli u ovaj zbornik (59 književnih radova i 24 likovna rada) te uži izbor radova koji su nagrađeni (16 književnih i 6 likovnih radova).

ISBN 978-953-241-622-0

9 789532 416220

www.glas-koncila.hr Cijena: 40 kn